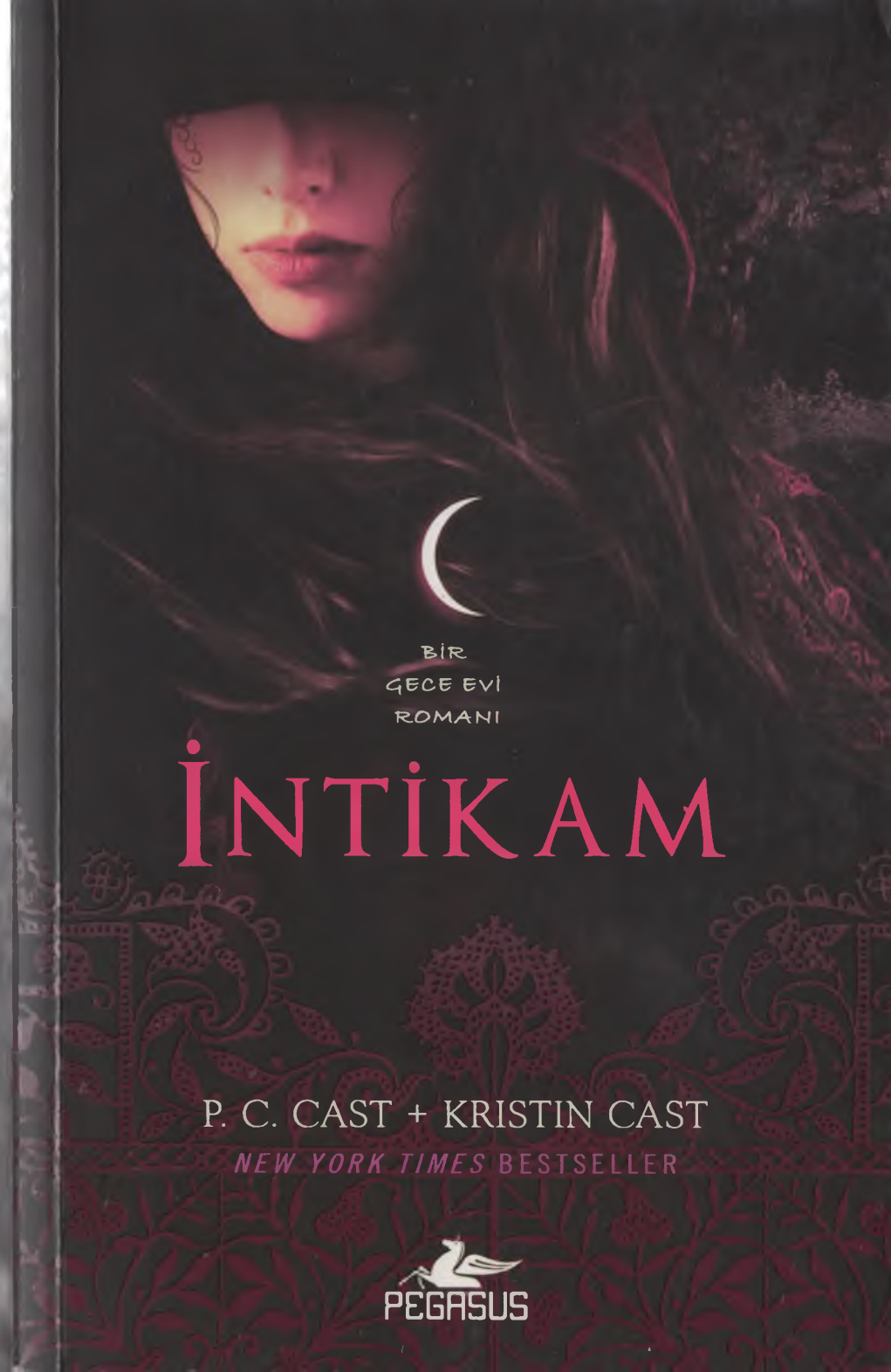

BİR
GECE EVİ
ROMANI

İNTİKAM

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

GECE EVİ TEHLİKEDE!
VE BU KEZ TEHLİKE ZOEY'NİN TA KENDİSİ...

Saklanmış'ın sonundaki düşüşünün ardından değişen Neferet artık eskisinden de tehlikelidir. Benzeri görülmemiş bir intikam hırsıyla hareket ederek hem insanlara hem de Zoey ve arkadaşlarına cehennem azabı çektirmeye kararlıdır. Tulsa'da ise işler karışmıştır ve bunun sorumlusu olarak Gece Evi gösterilmektedir. Zoey, öfkesi topyekûn bir savaşa neden olmadan önce Neferet'i durdurabilecek midir?

Kötülük hayata döndü ve şimdi her zamankinden daha güçlü...

SERİNİN İLK ON KİTABI

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-159-6

Kapak tasarımı: Elsie Lyons
Kapak görselleri: Kız © Ilina Simenova; Mağara © Ales Liska Shutterstock.com

Pegasus Yayınları: 728
Gençlik: 98

İntikam
P. C. Cast - Kristin Cast
Özgün Adı: Revealed

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2013
ISBN: 978-605-343-159-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © P. C. Cast, Kristin Cast, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press, LLC.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

İNTİKAM

İngilizceden Çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Bize Neferet'in geçmişi hakkında ilgi uyandıran sorular yönelten bütün okuyucularımıza. Umarız cevaplardan keyif alırsınız!

TEŞEKKÜRLER

SMP'deki ailemize çok teşekkür ediyoruz ve takdirlerimizi sunuyoruz. Yayıncımızı çok seviyoruz!

Hevesleri, keyifli halleri ve destekleri için, şehrimizdeki dostlarımıza, özellikle Chera Kimiko, Karen Keith ve Kevin Marx'a çok teşekkür ederiz. Yaşasın Tulsa! Bizi hep gülümsetiyorsunuz, çocuklar.

Beyin fırtınası yardımın ve tıkandığım yerlerde bana doğru yönü gösterdiğin için teşekkürler, Dusty. Seni seviyorum!

Ve beyin fırtınası yardımı demişken, sen çok kıymetli bir inci tanesinin, CZ!

Her zamanki gibi, onsuz *Gece Evi*'nin var olmayacağı müthiş yayın hakları temsilcim Meredith Bernstein'ı çok seviyor ve takdir ediyoruz.

GİRİŞ

Zoey

"Vay canına, Z, bu ciddi anlamda müthiş bir katılım. Burada yaşlı bir köpeğin sırtındaki pirelerden daha çok insan var!" Stevie Rae elini gözlerine siper etmiş, yeni ışıklandırılmış kampüste etrafa bakıyordu. Dallas kelimenin tam anlamıyla pisliğin tekiydi ama yaşlı meşelerin gövdelerine ve dallarına sardığı yanıp sönen ışıkların kampüsün tamamına sihirli, perimsi bir ışıltı kattığı konusunda hepimiz hemfikirdik.

"Bu, yaptığın en iğrenç benzetmelerden biri oldu," dedi Afrodit. "Gerçi, isabetli de oldu. Özellikle de şehrin politikacılarından birkaç tanesinin burada olduğu düşünülürse. Kelimenin tam anlamıyla parazitler."

"Nazik olmaya çalış," dedim. "Ya da en azından sessiz olmaya çalış."

"Bu, belediye başkanı babacığının da burada olduğu anlamına mı geliyor?" Stevie Rae'nin etrafa aval aval bakınan gözleri daha da büyüdü.

"Sanırım, öyle. Biraz önce Cruella De Vil[1], yani Beni Doğuran Kadın'ı gördüm." Afrodit duraksadı ve kaşlarını kaldırarak, "Sokak Kedileri'nin yavru kedilerine göz kulak olsak iyi olur," dedi. "Tüyleri özellikle kabarık şirin, küçük siyah ve beyaz yavrular gördüm."

Stevie Rae derin bir nefes aldı. "Ah Tanrıçam, annen *gerçekten* yavru kedilerden kürk yapmaz, değil mi?"

"Daha sen '*Bubba*[2] içkisini içip direksiyon başına geçti,' diyemeden yapar," dedi Afrodit kelimeleri uzatıp genizden konuşan Stevie Rae'yi taklit ederek.

"Stevie Rae, Afrodit şaka yapıyor. Ona gerçeği söyle," diyerek Afrodit'i dürttüm.

"Tamam, annem yavru kedilerin derisini yüzmez. Ya da yavru köpeklerin. Sadece fokların ve demokratların derisini yüzer."

Stevie Rae kaşlarını çattı.

"Gördün mü, her şey yolunda. Ayrıca Damien, Sokak Kedileri'nin standında duruyor ve bilirsin, bırak kürklerini, yavru kedilerin bıyıklarına bile zarar gelmesine izin vermez." Afrodit'in keyfimizi kaçırmasını reddederek en yakın arkadaşımı yatıştırmaya çalıştım. "Aslında her şey gayet yolunda. Bir haftadan biraz uzun bir sürede neler becerdiğimize bir baksanıza." Bakışlarımı tıklım tıklım dolu okul bahçesinde dolaştırırken organizasyonumuzun başarısı karşısında rahat bir nefes aldım. Stevie Rae, Shaylin, Shaunee, Afrodit ve ben hamur işleri standını idare ediyorduk. (Stevie Rae'nin annesi ve Okul Aile Birliği'nden bir grup arkadaşı

---

1 *101 Dalmaçyalı* romanında yavru köpeklerden kürk yapmak isteyen kötü karakter. (ed.n.)

2 (İng.) ABD'nin güneyinde argoda erkek kardeş. (ç.n.)

da çikolata parçacıklı kurabiyeleriyle kalabalığın arasında dolaşıyor ve yaklaşık milyon tane kurabiye satıyordu.) Nyx heykelinin yanı başındaki yerimizde bütün kampüs ayaklarımızın altındaydı. Büyükannemin lavanta standının önündeki uzun kuyruğu görebiliyordum. Gülümsedim. Thanatos, büyükannemin biraz uzağına bir iş başvuru masası kurmuştu ve orada da başvuru formlarını doldurmakla meşgul bir grup insan vardı.

Bahçenin merkezinde, yine Dallas'ın yanıp sönen ışıklarla süslediği gümüş ve beyaz renklerde iki kocaman çadır duruyordu. Çadırlardan birinde Stark, Darius ve Erebus'un Oğulları Savaşçıları, silahları sergiliyorlardı. Stark'ın küçük bir oğlan çocuğuna yay tutmayı öğretişini seyrettim. Stark'ın bakışları çocuktan bana çevrildi. Paylaştığımız kısacık ve bize özel gülümsemenin ardından, Stark tekrar çocuğa döndü.

Savaşçı çadırında Kalona ve Aurox eksikti. Thanatos bariz nedenlerden ötürü Tulsa halkının onlarla tanışmaya henüz hazır olmadığına karar vermişti.

Onunla aynı fikirdeydim.

Ben de hazır değildim...

Düşüncelerimden silkindim. Hayır, Aurox/Heath meselesini şu anda düşünmeyecektim.

Düşünmek yerine, bakışlarımı iki büyük çadırdan diğerine çevirdim. Lenobia oradaydı ve vızıldayan arılar misali Mujaji ve iri kıyım Percheron aygırı Bonnie'nin etrafına toplanan kalabalıktan gözlerini bir an ayırmıyordu. Travis de yanındaydı. Travis'in her zaman Lenobia'nın yanında olması içimi rahatlatıyordu. Lenobia'yı âşık görmek muhteşem bir şeydi. Atların Efendisi parlak, ışık

saçan bir fenerden farksızdı ve son zamanlarda gördüğüm onca karanlıktan sonra, çölümde yağmur etkisi yaratıyordu.

"Ah, lanet olsun, şarabımı nereye bıraktım? Queenies bardağımı gören oldu mu? Balkabağı'nın hatırlattığı gibi, annemle babam buralarda bir yerde ve onlar etrafta dolaşıp beni bulana kadar biraz takviye almam gerek." Afrodit kendi kendine söylenerek henüz satılmayan kurabiye kutularının arasında biraz önce elinde gördüğüm büyük mor bardağı arıyordu.

"O kâğıt bardakta şarap mı var?" dedi Stevie Rae, Afrodit'e başını sallayarak.

"Ve kamıştan mı içiyordun?" Stevie Rae'nin baş sallamasına Shaunee de katıldı. "Çok çirkin değil mi?"

Afrodit cevabı yapıştırmakta gecikmedi: "Denize düşen şaraba sarılırmış. Ortalıkta sıkıcı bir nutuk işitmeden aleni bir şekilde içki içilemeyecek kadar çok rahibe var." Bakışlarını Sokak Kedileri'nin, evlat edinilebilecek kedilerin durduğu kafesleri ve kedi nanesi dolu oyuncaklarla dolu kutuları yarım ay şeklinde dizdiği sağ tarafımıza çevirdi. Sokak Kedileri de gümüş ve beyaz çadırların minyatür bir versiyonuna sahiptiler ve Damien'ın içeride oturup kasayla meşgul olduğunu görebiliyordum. Ama onun dışında, kedigiller alanının her şeyini, Sokak Kedileri'ni sahiplenen rahibe kıyafetli Benediktin Rahibeleri yönetiyordu.

İçlerinden biri bana baktı, ben de el sallayarak başrahibeye gülümsedim. Rahibe Mary Angela da bana el salladıktan sonra dev bir pamuk yumağını andıran şirin, beyaz kediye besbelli âşık olan aileyle sohbetine geri döndü.

"Afrodit, rahibeler harika insanlar," dedim.

"Ve sana dikkat edemeyecek kadar meşgul görünüyorlar," dedi Stevie Rae.

"İnanabiliyor musun, herkesin dikkatinin merkezinde olmayabiliyormuşsun," dedi Shaylin yapmacık bir şaşkınlıkla.

Stevie Rae kahkahasını bir öksürükle gizledi. Afrodit nefret dolu bir şeyler söyleyemeden, büyükannem topallayarak yanımıza geldi. Topallaması ve solgunluğu dışında sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Neferet'in onu kaçırıp öldürmeye çalışmasının üstünden sadece bir hafta geçmesine rağmen şaşırtıcı bir hızla iyileşmişti. Thanatos bunu, büyükannemin, onun yaşındaki bir kadında sık rastlanmayacak kadar formda olmasına bağlıyordu.

Bense nedenin başka ve ikimizde de olan bir şey, yani çocuklarına onlara bağışladığı özel becerilerin yanında serbest seçme hakkı tanımaya inanan bir tanrıçayla özel bağımız olduğunu biliyordum. Büyükannem, Yüce Ana'nın gözbebeğiydi ve gücünü doğrudan sihirli Oklahoma toprağımızdan alıyordu.

"*U-we-tsi-a-ge-ya*, lavanta standında yardıma ihtiyacım olacak gibi görünüyor. Bu kadar yoğun olduğumuza inanamıyorum." Büyükannem daha sözlerini tamamlamadan, bir rahibe telaşla yanımıza geldi. "Zoey, Rahibe Mary Angela'nın kedilerin evlatlık formlarının doldurulması konusunda yardımına ihtiyacı var."

"Size ben yardım ederim Büyükanne Kızılkuş," dedi Shaylin. "Lavanta kokusuna bayılıyorum."

"Ah, şekerim, ne kadar tatlısın. Önce arabama gidip bagajı açabilir misin? Orada içi lavanta sabunu ve lavanta keseleriyle dolu bir kutu daha var. Böyle giderse hepsini satacağım," dedi büyükannem mutlu bir sesle.

"Elbette." Shaylin büyükannemin attığı anahtarları havada kaptı ve okulun park alanına ve ucu Utica Caddesi'ne çıkan ağaçlık yola açılan ana çıkışa doğru yürüdü.

"Ben de annemi çağırayım. Burası çok yoğun olursa onu çağırmamı istemişti. O ve Okul Aile Birliği'ndeki anneler bir dakikaya kalmaz burada olurlar," dedi Stevie Rae.

"Büyükanne, Sokak Kedileri'ne yardım etmemin senin için sakıncası var mı? Yeni doğan yavru kedilere bakmak için can atıyorum."

"Durma, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Rahibe Mary Angela seni özlemiştir muhakkak."

"Teşekkürler, büyükanne." Ona gülümsedikten sonra Stevie Rae'ye döndüm. "Pekâlâ, annenin grubu geliyorsa ben de rahibelere yardıma gideyim."

"Evet, sorun yok." Stevie Rae elini gözlerine siper ederek kalabalığa baktı ve "Onu görüyorum," diye ekledi. "Bayan Rowland ve Bayan Wilson da yanında."

"Endişelenme. Altından kalkabiliriz," dedi Shaunee.

"Tamam," dedim ikisine sırıtarak. "Olabildiğince çabuk dönerim." Kurabiye standından ayrılırken büyük mor Queenies bardağını sıkı sıkı tutan Afodit'in de peşimde olduğunu fark ettim. "Rahibelerden nutuk dinlemek istemediğini sanıyordum."

"Okul Aile Birliği'ne üye olan annelerininkinden iyidir." Afrodit ürperdi. "Ayrıca kedileri insanlardan daha çok seviyorum."

Omuz silktim. "Tamam, her neyse."

Sokak Kedileri çadırına giden yolu henüz kısmen katetmişken, Afrodit yavaşladı. "Cidden. İğrenç. Hastalıklı." Kısık gözlerini

karşıya dikmiş, ağzında kamışıyla söyleniyordu. Bakışlarını takip edince benim de kaşlarım çatıldı.

"Evet, onları ne kadar bir arada görürsem göreyim, aklım bir türlü almıyor." İkimiz de Shaunee'nin, Dallas'la sarmaş dolaş haldeki eski ikizi ve en yakın dostu Erin'e bakıyorduk. "Ben Erin'i gerçekten daha iyi biri sanmıştım."

"Belli ki değilmiş," dedi Afrodit.

"Iykk," diyerek bakışlarımı ikisinin fazla halka açık dudak kenetleme gösterisinden kaçırdım.

"Sana söylüyorum, Tulsa'da o ikisinin birbirlerinin suratlarını emmelerini izlemeyi makul kılacak kadar içki yok." Afrodit'in çıkardığı öğürtüyü bir homurdanma ve kahkaha izledi. "Saat on iki istikametindeki rahibeye bir baksana."

Elbette, Rahibe Emily (ki kendisi en katı görüşlü rahibelerden biriydi) olduğunu üç aşağı beş yukarı tahmin ettiğim bir rahibe, dilleriyle başka hiçbir şeyi fark etmeyecek kadar meşgul olan çiftin tepesine inmek üzereydi. "Ciddi görünüyor," dedim.

"Bilirsin, bir rahibe pekâlâ bir afrodizyağın tam zıttı etki yaratabilir. Eğlenceli olacak. İzleyelim."

"Zoey! Bu tarafa!" Yaşanmak üzere olan tren kazasından, beni yanına çağıran Rahibe Mary Angela'ya döndüm.

"Haydi." Afrodit'in koluna girdim ve onu Sokak Kedileri'nin çadırına doğru çekmeye başladım. "İzleyecek kadar uslu durmadın."

Afrodit itiraz edemeden, Sokak Kedileri'nin standına varmış ve neşeyle gülümseyen Rahibe Mary Angela'nın karşısına geçmiştik bile. "Ah, iyi. Zoey *ve* Afrodit. İkinize de ihtiyacım olacak." Rahibe zarif bir el hareketiyle yavru kedi kafeslerinden birinin yanında duran genç aileyi işaret etti. "Cronley ailesi. Üç renkli

yavrularının ikisini de almaya karar verdiler. İki yavrunun ebedi yuvalarını birlikte bulmaları çok hoş oldu. Bir batında doğan iki yavru için bile fazla yakınlar."

"Bu harika," dedim. "Ben belgeleri hazırlamaya başlayayım."

"Ben de yardım edeyim," dedi Afrodit. "İki kedi, iki takım belge demek."

"Veterinerimizin haber vermesi üzerine geldik," dedi anne. "Yavrumuzu bu akşam bulacağımızı biliyordum."

"Her ne kadar iki tane birden bulmayı beklemesek de," diye ekledi kocası. Belirgin bir şefkatle gülümseyerek karısının omzunu sıktı.

"İkizleri de beklemiyorduk," diye ekledi karısı, hâlâ yavruların kafesine bakmaya devam eden ve ailelerine katılmak üzere olan tüy yumağı üç renkli iki kediye kıkırdayan iki küçük kıza bakarak.

"İkizler harika bir sürpriz olmuştu. İki yavru da mükemmel olacak," dedi baba.

Tıpkı Lenobia ve Travis'i bir arada görmek gibi, bu aile de içimi ısıtmıştı.

Afrodit'le birlikte portatif masaya yaklaşırken, kızlardan biri, "Hey anne, şu siyah şeyler ne?" diye sordu.

Çocuğun sesindeki bir şey durmama ve istikamet değiştirip kedilerin kafesine yönelmeme neden oldu.

Nedenini oraya gittiğim anda anladım. Kafesin içindeki iki kedi yavrusu, tıslayarak bir sürü iri, siyah örümceğe pati sallıyorlardı.

"Ah, iğrenç," dedi anne. "Korkarım okulunuzun bir örümcek sorunu var."

"Tavsiyeye ihtiyacınız olursa iyi bir ilaçlama şirketi biliyorum," dedi baba.

Birlikte yavruların kafesine bakarken, "İyi bir ilaçlamadan tonlarca kat fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi Afrodit.

"Evet, hımm, şey, genelde burada böcek bile olmaz," diye gevelerken, sırtımdan yukarı bir tiksinti dalgası tırmandı.

"Iyyy, baba, gittikçe çoğalıyorlar."

Küçük sarışın kız kafesin arka tarafını işaret ediyordu. Örümceklerle tamamen kaplanan kafes, hayvanların köpüren hareketleriyle canlı gibi görünüyordu.

"Aman Tanrım!" Katlanarak çoğalır gibi görünen örümceklere bakarken Rahibe Mary Angela'nın rengi kaçtı. "O şeyler birkaç dakika önce yoktu."

Rahibenin keskin bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık vererek, "Rahibe, neden bu güzel aileyi çadıra götürüp belgeleri hazırlamaya başlamıyorsunuz?"dedim. "Ve Damien'ı bana gönderin. Bu saçma örümcek sorunundan kurtulurken bana yardımı dokunabilir."

"Evet, evet, elbette." Rahibe tereddüt etmedi.

Sesimi alçak tutmaya özen göstererek Afrodit'e, "Shaunee, Shaylin ve Stevie Rae'yi getir," dedim.

"Bu kadar insanın önünde çember mi oluşturacaksın?" diye fısıldadı.

"Çemberi oluşturmasını mı tercih edersin, yoksa Neferet'in bütün bu insanları yemeye başlamasını mı?" Stark yanımda belirmişti. Gücünü ve kaygısını hissedebiliyordum. "Neferet bu, öyle değil mi?"

"Örümcekler. Bir sürü örümcek." Kafesi işaret ettim.

Damien bize katılırken, sakin bir sesle, "Bana Neferet gibi geldi," dedi.

"Plan ne?" Stark bakışlarını gittikçe büyüyen örümcek yuvasından bir an bile ayırmıyordu.

"Bizim olanı koruyacağız," dedim. Sonra cep telefonumu çıkardım ve Thanatos'un ismine dokundum. Daha ilk çalışta açtı.

"Burada bir şeyler değişti. Ölümün yaklaştığını hissedebiliyorum." Yükseltmese de, Yüksek Rahibe'nin sesinde yankılanan gerilimi duyabilmiştim.

"Sokak Kedileri standında örümcekler belirmeye başladı. Bir sürü örümcek. Çemberimi yanıma çağırdım."

"Neferet." Thanatos'un ciddiyetle telaffuz ettiği bu isim, iç sesimi doğruluyordu. "Elementlerin korumasını çağır. Tsi Sgili'nin şekline büründüğü şey her neyse, doğal olmadığını biliyoruz. Onu kovmak için doğayı kullanmalısın."

"Öyle yapacağım," dedim.

"Ben bir çekiliş başlatıp insanların dikkatini savaşçıların çadırına çekeceğim. En güvenli olacakları yer orası. Zoey, olabildiğince sessiz olun. Bugünün kaos ve panikle son bulması, Neferet'in ekmeğine yağ sürer."

"Anlaşıldı." Telefonu kapattım.

"Çember oluşturuyor muyuz?" diye sordu Damien.

"Evet. Bu böcek sorunundan kurtulmak için elementlerimizi kullanacağız." Tereddüt etmediğim gibi, çemberin geri kalan kısmını da beklemedim. Stark koruyucu bir ifadeyle bakarken, Damien'ın elini tuttum. İkimiz de yüzümüzü yavruların kafesine çevirdik.

"Hava, lütfen bana gel," dedi Damien.

Elementinin tepkisini derhal hissettim. "Odakla," dedim Damien'a.

Başını salladı. "Hava, karanlığı üfleyip dağıt."

Damien'ın saçlarının arasında neredeyse şakalaşır gibi dans eden rüzgâr ondan ayrıldı ve örümcek yuvasının etrafını kuşatarak öfkeyle kıvranmalarına neden oldu.

"Bayanlar ve baylar, çaylaklar, vampirler, Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi, bu akşamki ev sahibeniz konuşuyor. Hepinizin kampüsün tam merkezindeki gümüş-beyaz renkli savaşçı çadırına yönelmenizi rica ediyorum. Çekilişimiz başlıyor; kazanabilmeniz için orada olmalısınız."

Thanatos'un hoparlörden yayılan sesi, kulağa o kadar normal ve bir okul müdüründen bekleneceği gibi çıkıyordu ki kayar gibi hareket eden örümcek yuvası gözüme daha da tiksindirici göründü.

"Ah, hayır. Detaylar konusunda endişelenmenize gerek yok." Rahibe Mary Angela genç çifti ve ikizleri stanttan uzaklaştırdı. "Asistanlarım yavruları çekilişten sonra alabileceğiniz şekilde hazırlayacaklar."

Küçük kızlardan birinin, "Çocuklar neden öyle el ele tutuşuyor?" diye sorduğunu duydum.

"Ah, dua ettiklerine eminim," dedi Rahibe Mary Angela hiç duraksamadan. Ardından, omzunun üstünden arkaya baktı ve standı yöneten yarım düzine kadar rahibeye hitaben, "Kardeşlerim, lütfen gençlere dua etmek için ihtiyaç duyacakları mahremiyeti sağlayın," dedi.

"Elbette, Rahibe," diye mırıldandı kadınlar. Hiç soru sormadan ve duraksamadan çadırlarının, kedi kafeslerinin ve kampüsün geri kalanının etrafında bir yarım daire çizecek şekilde dağılarak olası meraklı izleyicilerle aramızda etkin bir rahibe perdesi oluşturdular.

Hemen ardından, Shaunee ve Stevie Rae yanlarında Afrodit'le birlikte koşar adım geldiler ve rahibe bariyerini yararak aniden

durdular. Âdeta kaynayan böcek kütlesi karşısında gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi.

"Ah, kahretsin!" dedi Shaunee.

"Ah Tanrıçam!" Stevie Rae tiksintiyle ellerini ağzına örttü.

"Neferet cidden canımı sıkıyor," dedi Afrodit yüzünü buruşturarak.

"Bütün elementleri buraya getirmeli ve bu örümcekleri kampüsten atmalarını sağlamalıyız," dedim. "Ama dikkat çekmemeliyiz."

"Evet, çünkü Neferet bildiğimiz korkunç sahnelerden birini yaratıp insanların ödünü patlatarak her şeyin içine etmek istiyor," dedi Shaunee. "Endişelenme, Z, dikkat çekmem." Kararlı adımlarla elini ona uzatan Damien'a yaklaştı. Arkadaşının elini tuttu ve kara bacaklar ve seğiren vücutlardan oluşan yığına bakarak "Ateş, bana gel," dedi. Etrafımızı saran hava birden ısındı. Güzel siyahi kız gülümseyerek devam etti. "Onları ısıt ama kızartma."

Ateş isteğini yerine getirdi. Duman, alev ya da havai fişek yoktu ama etrafımızı saran hava gerçekten ısınmıştı ve örümcek yığını bariz bir rahatsızlıkla kıvranıyordu.

Etrafıma bakınca Shaylin'in henüz bize katılmamış olduğunu gördüm. "Su nerede? Çember için Shaylin'e ihtiyacımız var."

"Park alanından dönmedi," dedi Stevie Rae. "Telefon ettim ama açmadı."

"Büyük olasılıkla duyamıyordur," dedi Damien. "Etrafta bir sürü şey oluyor."

"Pekâlâ, sorun yok," dedi Afrodit. "Ben suyun yerini alırım. "O kadar güçlü olmaz belki ama en azından çember tamamlanmış olur."

Afrodit, Shaunee'nin elini tutmak için hamle yaparken, Erin rahibe bariyerinin arasından geçti.

"Çember kurulduğunu biliyordum! Hissettim," dedi ve Afrodit'e dudak bükerek, "Suyu *sen* mi çağıracaksın?" diye sordu. "Ancak düşük kalite yedeğim olabilirsin. Esası burada."

"Esaslı bir şey olduğun kesin," dedi Afrodit. "Ama esası olmadığın ortada."

Dallas onu bariyerin dışında tutmaya çalışan bir rahibeye pis pis sırıtarak, "Sana bu kediciklerle işin olmadığını söylemiştim," dedi.

"Ne dediğini biliyorum, bebeğim," dedi Erin işveli bir gülümsemeyle. "Ama yapmam gerekeni yapmam gerektiğini sen de biliyorsun. Ve suyun çember dışında bırakılmasına razı değilim."

Dallas omuz silkti. "Her neyse. Bana zaman kaybı gibi geliyor. Ayrıca, salak eski arkadaşların ne demeye halka açık panayır günü çember oluşturuyor?" Rahibe bariyerinin ne anlama geldiğini yeni fark etmiş gibi, acımasız, keskin bakışlı gözlerini kıstı. "Hey, burada neler oluyor?"

"Buna vaktimiz yok," diye çıkıştım. "Stark, Dallas'tan kurtul ve çenesinin panayır günü sona erene dek kapalı kalmasını sağla."

"Memnuniyetle!" Stark gülümseyerek Dallas'ı sırtından yakaladı ve hem bizden, hem kampüsün merkezinden uzaklaştırdı. Dallas debeleniyor ve küfürler yağdırıyordu ama Stark'ın gücü karşısında vızıldayan bir sivrisinekten farkı yoktu. Erin'e döndüm. "Ne olursa olsun, sen susun ve elementinin çemberimizde her zaman yeri var ama burada negatif enerjiye ihtiyacımız yok. Bu çok önemli." Başımla örümcekleri işaret ettim. Bakışları benimkileri takip eden Erin iç geçirdi.

"Bu da neyin nesi?"

Sorusunu geçiştirmek için ağzımı açtım ama iç sesim beni durdurdu. Erin'in mavi gözlerine baktım. "Sanırım Neferet'ten artakalanlar. Kötü olduğunu ve okulumuza ait olmadığını biliyorum. Onu buradan kovmamıza yardım edecek misin?"

Erin söze, "Örümcekler iğrençtir," diye başladı ama Shaunee'ye bakınca sesi titredi. Çenesini kaldırıp gırtlağını temizledi. "İğrenç şeyler gitmeli." Kararlı bir tavırla Shaunee'ye doğru yürüdü ve durdu. "Burası benim de okulum."

Bana Erin'in sesi tuhaf ve biraz cırtlak çıkmış gibi geldi. Bunun duygularının buzlarının çözüldüğü ve belki de tanıdığımız çocuk olma yolunda ilerlediği anlamına gelmesini umdum.

Shaunee elini uzattı. Erin ona uzatılan eli tuttu. Shaunee'nin, "Burada olmana memnunum," diye fısıldadığını duydum.

Erin tek kelime etmedi.

Ona, "Tedbirli ol," dedim.

Erin başıyla onayladı. "Su, bana gel." Suyun ve bahar yağmurlarının kokusunu alabiliyordum. "Islat onları," diye devam etti.

Kafesin üstünde su damlacıkları, altlarında da bir su birikintisi oluşmaya başladı. Yumruk büyüklüğünde bir örümcek öbeği metale tutunamaz olup bekleyen ıslaklığın içine düştü.

"Stevie Rae." Elimi ona uzattım. Stevie Rae önce benim, sonra Erin'in elini tutarak çemberi tamamladı.

"Toprak, bana gel," dedi. Etrafımızı çayırların koku ve sesleri sarmıştı."Bunların okulumuzu kirletmesine izin verme."

Hissedilmesi zor da olsa zemin titremişti. Kafeslerden başka örümcekler de dökülmeye başladı. Biriken suya düşen örümcekler birikintiyi hareketlendiriyordu.

Sonunda sıra bana gelmişti. "Ruh, bana gel. Okulumuzda yeri olmayan bu karanlığı kovmalarında elementlere destek ol."

Bir foşurdama sesiyle tüm örümcekler kafeslerden suya düştü. Su titreşti ve biçim değiştirmeye, yayılıp genişlemeye başladı.

En çok yatkın olduğum element olan ruh elementinin içe işleyişini hissederek odaklandım ve zihnimde örümcek birikintisinin, sanki biri atık suyu boşaltıyormuşçasına kampüsümüzden dışarı atıldığını canlandırdım. O görüntüyü zihnimde tutarak emrettim. "Şimdi dışarı çık!"

"Dışarı!" diye tekrarladı Damien.

"Git!" dedi Shaunee.

"Kaybol!" dedi Erin.

"*Hemen şimdi* güle güle!" dedi Stevie Rae.

Ve sonra birikinti, tam hayalimde canlandırdığım gibi, örümcekler topraktan fırlatılmak üzereymiş gibi havalandı. Ancak karanlık görüntü göz açıp kapayana dek yeniden biçim kazanarak tanıdık —kıvrımlı, güzel, ölümcül— bir silüete dönüştü. Neferet! Hatları tam olarak biçim kazanmamıştı ama onu ve yaydığı kötücül enerjiyi hemen tanıdım.

"Hayır!" diye bağırdım. "Ruh, elementlerin her birini sevgimizin ve bağlılığımızın gücüyle donat! Hava! Ateş! Su! Toprak! Sizden yardım istiyorum!"

Korkunç bir ciyaklamanın ardından, Neferet'in silüeti öne doğru atıldı. Çemberimize çullanıp siyah bir dalga gibi Erin'e patladı. Görüntü, hızla seğiren binlerce örümceğin neden olduğu ses eşliğinde okulun ana kapısından fırlayıp gözden tamamen kayboldu.

"Lanet olsun. Bu gerçekten tiksindiriciydi," dedi Afrodit.

Tam Afrodit'e katıldığımı söyleyecekken, ilk korkunç öksürüğü duydum.

Onun dizlerinin üstüne düştüğünü görmemden hemen önce çemberin dağıldığını hissettim. Bana baktı ve bir kez daha öksürdü. Dudaklarından kan fışkırdı. Hırıltılı bir sesle, "Böyle biteceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

"Thanatos'u getireceğim!" Afrodit bunu haykırırken şimşek hızıyla uzaklaştı.

"Hayır! Bu, olamaz!" Shaunee, her tarafı kan içinde kalan Erin'in yanında dizlerinin üstüne çöktü. "İkizim! Lütfen! İyi olacaksın!"

Erin, Shaunee'nin kollarına yığıldı. Damien, Stevie Rae ve ben birbirimize baktık ve aynı anda, arkadaşını kollarında tutan Shaunee'nin yanına indik.

"Çok üzgünüm!" diye hıçkırdı Shaunee. "Sana söylediğim kötü sözlerin hiçbirinde ciddi değildim."

"Sorun yok... Sorun yok, ikizim." Erin, sarsıcı öksürüklerin arasında, kan gırtlağından kabarıp gözlerinden, kulaklarından ve burnundan kıpkırmızı akarken yavaş yavaş konuşuyordu. "Benim hatamdı. Nasıl hissedeceğimi unuttum."

"Burada, yanındayız," dedim Erin'in saçlarına dokunarak. "Ruh, onu yatıştır."

"Toprak, onu sakinleştir," dedi Stevie Rae.

"Hava, onu sar," dedi Damien.

"Ateş, onu ısıt," dedi Shaunee gözyaşları arasında.

Erin gülümseyerek Shaunee'nin yüzüne dokundu. "Beni çoktan ısıttı bile. Ben... ben artık üşümüyorum, yalnız da hissetmiyorum. Yorgunluk dışında hiçbir şey hissetmiyorum."

"Sadece dinlen..." dedi Shaunee. "Sen uyurken yanında kalacağım."

"Hepimiz kalacağız," dedim gözyaşlarımı kolumun tersiyle silerken.

Erin, Shaunee'ye gülümsedi ve gözlerini yumup ikizinin kollarında öldü.

BÖLÜM BİR

Neferet

Zoey Kızılkuş'un mistik aynasında aniden beliren geçmişten gelen yansıma, Neferet'in masumiyetinin ölümünün korkunç bir hatırlatması olmuştu. Neferet için kendini kırık, dayak yemiş bir kız olarak görmek o kadar beklenmedikti ki bir kez daha parçalanmış ve bir zamanlar aracı olan yaratığın isyankâr saldırısı karşında savunmasız kalmıştı. Aurox onu yenmiş, boynuzlamış ve çatı dairesinin balkonundan aşağı fırlatmıştı. Bir zamanların Yüksek Rahibesi Neferet, kaldırıma çarptığı anda ölmüştü. Ölümlü kalbi atmaz olunca içindeki ruh, onu Kraliçe Tsi Sgili yapan ölümsüz enerji kontrolü ele geçirmiş ve harap haldeki dış bedenini dağıtarak yaşamaya başlamıştı... *yaşamaya.*

Karanlık ve ruh kütlesi iç içe geçerek yere inmiş, Tsi Sgili'nin bilinci var olmaya devam etme mücadelesi verirken beklemiş, beklemiş, hayatta kalmayı başarmıştı.

Aynadaki tecavüze uğramış genç kız, Neferet'in çok uzun zaman önce öldüğüne... gömüldüğüne... unutulduğuna inandığı

bir anıyı yeniden canlandırmıştı. Geçmiş, Neferet'in savaşmaya kesinlikle hazırlıksız olduğu bir güçle ayaklanmıştı.

Yeniden can bulan geçmiş, Neferet'i öldürmüştü.

Neferet hatırlamıştı. Bir zamanlar o da birinin kızıydı. Bir zamanlar Emily Wheiler'dı. Savunmasız, çaresizdi, en adanmış koruyucusu olması gereken erkeğin saldırısına, tacizine ve şiddetine maruz kalmış bir çocuktu.

Emily'nin yansıması sihirli aynaya düştüğü anda, Neferet'in o tacizi, öldürülen o masumiyeti baskılamak için kullandığı bariyere dönüştürdüğü onlarca yıllık güç ve kudret buhar olup uçmuştu.

Kudretli Yüksek Rahibe artık yoktu. Geriye sadece genç hayatının harabesine bakan Emily kalmıştı. Aurox'un boynuzladığı ve Mayo Oteli'nin altındaki yalnız kaldırıma fırlattığı Emily'ydi. Ölürken Neferet'i de yanına alan da oydu.

Fakat hayatta kalan Kraliçe Tsi Sgili'nin ruhuydu.

Doğru, vücudu harap, zihni paramparçaydı ancak bilinci dağılmanın kıyısında olsa da Neferet'in ölümsüzlüğü olan enerji yaşıyordu. Karanlığın rahatlatıcı filizleri onu kucaklayıp güçlendirdiler; önce böceklerin, sonra gölgelerin ve son olarak pusun benzerliğini ödünç almasına izin verdiler. Tsi Sgili'nin ruhu, Tulsa'nın kanalizasyon sistemine gömülerek ve yavaş yavaş ama amansızca hep aynı yönde ilerleyerek günü içip geceyi kusarken, Neferet'ten arta kalanlar tanıdık olanı aramak ve onu yeniden bütünleyecek olanı bulmak için hiç yatışmayan güçlü bir arzu duyuyordu.

Tsi Sgili, şehir ile en iyi tanıdığı yerin arasındaki sınırı geçtiğini fark etmişti. Ruhu onu uzun seneler boyunca oraya çektiği için bedensizken bile tanıdığı yer. Gece Evi'ne yoğun ve gri bir sis olarak girdi. Tanıdık olanı emerek kuytudan kuytuya süzüldü.

Okulun tam ortasındaki tapınağa ulaşınca her ne kadar duman ve gölge, enerji ve karanlık acıyı tıpkı haz gibi hissedemese de, hayalet irkildi. Tsi Sgili'nin kötücül ruhu, daha çok bir kurbağanın kopmuş bacağının sıcak tavada seğirmesi gibi refleks olarak irkilmişti.

Yönünü değiştiren, onu hissettiği güç merkezinin yakınına sürükleyen de bu kasıtsız irkilme oldu. Tsi Sgili acıyı ya da hazzı tanımasa da, Neferet'ten geriye kalanlar gücü biliyordu. Gücü her zaman bilecekti.

Yağlı ıslaklığın yapış yapış damlalarında topraktaki çukura gömüldü. Etrafına gömülü enerjiyi emdi ve o enerjinin aracılığıyla üstünde olanların hayaletimsi artıklarını kendine çekti.

Ölüm yaklaşmak için o anı seçmese, Tsi Sgili öyle biçimsiz, yüzsüz, sadece var olarak– kalabilirdi.

Güneşi örtmek için bulutları savuran rüzgâr gibi, ölüm de görünmeden yaklaşırdı ancak Tsi Sgili onun dokunuşunu daha çaylak öksürmeye başlamadan hissetmişti.

Ölüm, onun için okuldan ve bu güç mekânından bile daha tanıdıktı. Ölüm onu topraktaki çukurdan yukarı çekti. Tsi Sgili'nin ruhu bir heyecan dalgasıyla kendini gücünün ilk başladığı zamanın yakınında ona gelen ilk biçimle gösterdi. Hep arayışta, hep meraklı, hep dayanıklı sekiz bacaklı böceğin biçimiyle.

Tek vücut halinde hareket eden siyah örümcekler, ölümü aramak ve ondan beslenmek için biçim kazandılar.

İşin ironik yanı, Neferet'in odaklanacak ve ölümün eski çağlardan kalma gücünü ödünç alacak kadar bilinç kazanmasına olanak sağlayan enerji devresini açan ve sonuç olarak kendini tekrar bulmasını sağlayan çaylakların çemberi oldu.

Bir zamanlar Emily Wheiler, sonra Neferet, sonra kraliçe, tanrıça, ölümsüz varlık Tsi Sgili olan benim, ben!

O ana kadar odak noktası tanıdık olanı bulmaktı.

Ölüm çaylağın üstüne inerken, Tsi Sgili'nin ruhu, anıları sonunda geçmişten ve bugünden parçalarla tek vücut olup tek gerçek *bilgiye* dönüşene kadar ondan beslenerek enerji topladı.

Bu bilginin şoku, ham enerjinin ruhundan fışkırarak Karanlığın sürgünlerini parçalara ayırmasına ve vücudunun yeniden şekillenişini harekete geçirmesine neden oldu. Elementler onu kovduğunda neredeyse tamamen biçimlenmişti. Çemberden infilak eden Neferet hızla uzaklaştı.

İnsanlara ait sokak ile vampirlere ait okul arazisi arasında bariyer görevi üstlenen demir kapıya kadar ancak gidebildi. Orada bedeni maddeye dönüşürken çektiği enerjinin neredeyse tamamını tüketmiş, nefes nefese ve bir yeni doğan gibi güçsüz ve bilincine zar zor tutunan bir halde kalmıştı. Neferet, Gece Evi'nin sınırını oluşturan duvarın dibine yığıldı.

Beslenmeliydi!

Onun kindar ve alaycı sesini duyana kadar açlıktan başka hiçbir şeyin farkında değildi. "Evet, hayatım. Elbette haklısın. Her zaman haklısındır. Ben de o saçma sapan çekilişe kalmak istemiyorum; vampirlerin vereceği o 1966 model T-Bird'ü kazanabilmek için satın aldığım beş yüz dolarlık piyango bileti umurumda değil. Hayır, hiç sorun değil! Ve senin *defalarca* söylediğin gibi, bir şoför çağırmalı ve bir limuzin tutmalıydık. Sen bankta oturup dinlenirken, *benim* arabayı park ettiğimiz yere kadar yürüyüp arabamızı alıp seni almak için geri dönmemi beklemek zorunda kaldığın için çok özür dilerim. Ah, ayrıca, sen kulaklarına fısıldayıp Neferet'le ilgili delice dedikodunu yayarken, o iki Şehir Konseyi

pisliğinin memelerini dikizlemesine izin vermene de çok memnun oldum. Ha! Ha! Ha!" Alaycı kahkahası gecenin içinde Neferet'e kadar süzüldü. "Kendinden başka birilerine dikkat edebilseydin, Neferet'in başının çaresine bakabildiğini görürdün. Evi dağıttıkları söylenenleri de kimse görmemiş zaten. O karmaşa aslında kadınlara özgü bir cinnet anının sonucuna benziyor. Neferet'in öfke patlamasına sebep olan her kimse ona acıdım ama Neferet için üzüldüğümü söyleyemem."

Neferet kendini doğrulup oturmaya ve var gücüyle dinlemeye zorladı. Adam onun adını söylemişti. Bu tanrılardan bir armağan olduğunun işareti olsa gerekti.

Adam anahtara basınca Neferet'in yığıldığı yere sadece üç metre uzaktaki Lexus'un farları yandı. "Kahrolası kadın. Tek yaptığı dedikodu ve insanları parmağında oynatmak ve dedikodu. Babamı dinlemeli ve onunla hiç evlenmemeliydim. Onunla geçen yirmi beş senemden elimde kalan tek şey, yüksek tansiyon, reflü ve nankör bir kız evlat. Tulsa'nın son elli yılda gördüğü ilk bekâr belediye başkanı olabilir, ona zincirlenmiş olmasam petrol zenginlerinden birinin genç kızlarından birini seçebilirdim."

Neferet'in süper duyarlı işitme yetisi adamın nabzına bilendiği için, homurdanması anlaşılmaz bir arka plan gürültüsüne karıştı.

Neferet minnetle iç geçirdi. Adam, gerçekten yemek olabilecek birine benziyordu. Onu gönderen kader tanrılarına teşekkür etmeyecekti. Yardımlarını hak ettiği bir şey ve ölümsüz saflarına dönmesinden hoşnutluklarının bir ifadesi olarak kabul edecekti.

Neferet ayağa kalktığında, adam sedanın kapısını açıyordu. Neferet bütün hasretini ve açlığını tek bir kelimeye, adamın ismine akıttı. "Charles!"

Adam durdu, doğruldu ve karanlıkta görmeye çalışarak ondan tarafa baktı. "Hey, orada biri mi var?"

Neferet'in görmek için ışığa ihtiyacı yoktu. Görüşü Karanlıkta kolayca, rahatça hareket edebiliyordu. Adamın özenle taranmış saçlarını, pahalı takım elbisesinin usta bir terzinin elinden çıkma hatlarını, üst dudağındaki teri ve boynundaki damarda, hayat kanıyla düzenli bir şekilde atan nabzını gördü.

Neferet bir adım önce çıktı. Kestane rengi uzun saçlarını arkaya savurarak çıplak vücudunun dolgunluğunu ortaya serdi. Ardından, sonradan akıl etmiş gibi, vücudunun en mahrem yerlerini adamın irileşen gözlerinden sonuçsuzca saklamak üzere ellerini kaldırdı. "Charles!" Adını tekrarladı. Bu kez bir hıçkırık eşliğinde ekledi. "Canımı yaktılar."

"Neferet?" Besbelli kafası karışan Charles ona doğru bir adım attıktan sonra durdu. "Gerçekten sen misin?"

"Benim! Benim! Ah, Tanrıçam! Beni burada, çıplak, yaralı ve tek başıma bulan kişi olman... korkunç bir şey. Bu kadarına dayanamam!" Neferet ağlarken adamın vücudunun her yerini rahatça görmesine imkân bırakarak ellerini yüzüne kapattı.

"Anlamıyorum. Sana ne oldu böyle?"

"Charles!" Okul arazisinin gerisinden yankılanan tiz ses, ikisinin de duraksamasına neden oldu. "Nerede kaldın?"

"Hayatım, ben..." Charles tam karısına seslenirken, Neferet hızla ona yaklaştı. Ellerine yapışıp sözünü kesti. "Hayır, sakın ona benden bahsetme. Bana yaptıklarını öğrenmesine dayanamam," diye fısıldadı.

Charles'ın bakışları Neferet'in çıplak göğüslerine odaklanmıştı. Sonra gırtlağını temizledi ve devam etti. "Frances, hayatım, biraz

sabırlı ol. Araba anahtarını düşürdüm ve şimdi buldum. Bir iki dakikaya kalmaz, orada olurum."

"Tabii düşürmüşsündür. O kadar sakarsın ki!"

"Ona git! Beni gördüğünü unut!" Neferet okul duvarının yanındaki kuytu alana güçlükle dönerken, ağlamaklı bir sesle konuşuyordu. "Ben başımın çaresine bakarım."

"Sen neden bahsediyorsun? Elbette seni çıplak ve yaralı bir halde bırakıp gidecek değilim. Al, ceketimi giy. Bana neler olduğunu anlat. Çatı dairene saldırıldığını biliyorum. Yoksa kaçırıldın mı?" Charles ona doğru yaklaştı. Ceketini çıkarıp Neferet'e uzattı.

Neferet'in bakışları, adamın ceketi tutan ellerine kaydı.

"Ellerin ne kadar büyük." Geçmişten görüntülerin etkisi altına giren Neferet buz kesen ve uyuşan dudakları yüzünden konuşmakta güçlük çekiyordu. "Parmakların. Çok, çok kalın."

Charles anlamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım öyle. Neferet, aklın başında mı? Çok kötü görünüyorsun. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Bana yardım etmek mi?" Neferet'in açgözlü zihni Emily'nin geçmişinden öne atılmasına neden oldu. "Bana yardım etmenin tek yolunu sana göstereyim."

Neferet onunla konuşarak daha fazla zaman kaybetmedi. Tek bir yırtıcı hamleyle, Charles'ın ona verdiği ceketi bir kenara atıp adamı duvara çarptı. Soluğu şaşkın bir *off* sesi eşliğinde onu terk eden Charles nefesi kesilmiş bir halde yere yığıldı. Neferet ona kendini toparlama fırsatı tanımadı. Belediye Başkanı'nı dizleriyle yere çiviledi, ellerini pençelere dönüştürerek gırtlağını yardı. Charles'ın koyu kıvamlı, sıcak kanı şah damarından fışkırırken, Neferet dudaklarını kesiğin üstüne yapıştırdı ve açlıkla içmeye

başladı. Charles ölürken bile mücadele etmedi. Tamamen Neferet'in büyüsüne kapılmış bir halde, ona daha sıkı sarılmak için inleyerek kollarını kaldırmaya çalıştı. Nefesi hırıltılarla inlemelerine son verirken, bacakları düzensiz kasılmalarla çırpınıyordu ama o ölüme yaklaştıkça, Neferet'in gücü artıyordu. Tsi Sgili onu bedenen ve ruhen tüketerek içti, içti. Ta ki Tulsa Belediye Başkanı Charles LaFont, kansız, cansız bir kabuğa dönüşene kadar.

Neferet dudaklarını yalayarak ayağa kalktı ve adamdan geriye kalanlara baktı. İçi enerjiyle kıpır kıpırdı. Ölümün tadını ne çok seviyordu!

"Charles, lanet olsun! Her şeyi illa benim mi yapmam gerek?" Charles'ın karısının sesi, onlara doğru geliyormuş gibi gittikçe yaklaşıyordu.

Neferet kanlı elini kaldırdı. "Pus ve karanlık, size emrediyorum! Vücuduma siper olun! Şimdi! Beni örtün!"

Gölgelerin en derini ve en karanlığı, Neferet'e itaat edip onu gözlerden saklamak yerine, huzursuzlukla titremekle yetindi. Neferet gecenin içinde pus ve karanlığın yanıtını duymaktan çok hissetti. *Gücün azalıyor, Tsi Sgili. Bize emir mi veriyorsun? Göreceğiz... Göreceğiz...*

Hiddet, Neferet'in gücünün yetmeyeceği lüks bir duyguydu. Charles LaFont'un kırış buruş haldeki ceketine yeğlediği öfkesine sımsıkı sarındı. Üzerinde sadece kan, hiddet ve gittikçe azalan gücüyle oradan hızla uzaklaştı. LaFont'un karısının çığlıkları yükseldiğinde, Utica Caddesi'nin karşı ucundaki hendeğe ulaşmıştı.

Kadının çığlıkları Neferet'i gülümsetmişti. Karanlık, emrine itaat edip onu örtmese de Tsi Sgili bir ölümsüzün dünya dışı esnekliğine sahipti. Şehir merkezindeki gösterişli semtte kayarcasına ilerlerken, aynı anda penceresinden bakacak kadar şanslı

olan ölümlülere nasıl göründüğünü düşündü. Kan kırmızısı bir hayalet, eski zamanlardan bir *Banshee*'ydi. Neferet, *Banshee*'lerin eski sihir lanetini tekrar uyandırabilmeyi, ona bakmaya cüret edebilecek kadar kibirli her tür ölümlünün taşa dönmesini çok isterdi.

Taş... Keşke... O kadar isterdim ki...

Belediye Başkanı'nın ölümü ona uzun süreli bir güç sağlamamıştı. Kısa süre içinde çevikliği azalmaya başladı. Güçsüzlük dalgaları vücudunu öyle bir yoğunlukla sardı ki nefesi kesilmiş halde bir sonraki kaldırıma yığılıverdi.

Burada hiç ev yok. Neredeyim?

Neferet parkın dört bir yanına serpiştirilmiş 1920'lerden kalma gibi görünen sokak lambalarına şaşkınlıkla baktı. İçgüdüsel olarak lambalardan uzaklaşıp çalılıklara sokularak parkın patikalarında ilerlemeye başladı.

Uyuyan bir açelya çalılığının çevrelediği bir sırta varınca soluğu nihayet geri geldi ve düşüncelerinin bulunduğu yeri tanıyacak kadar netleşmesine olanak sağladı.

Woodward Park. Gece Evi'ne çok uzak sayılmaz. Neferet, Tulsa'nın ufuk çizgisini aramak için kafasını kaldırdı. *Mayo çok uzak. Oraya şafaktan öne varamam.* Hem çatı dairesine güneş ufukta yükselmeden ve gücünden geri kalanı emmeden önce ulaşsa bile, ön büroda çalışan insanları nasıl aşacaktı? Karanlık ona itaat etmiyordu. Gizlenmemiş haliyle, kan içinde çıplak bir vampir olacaktı; nefret edilecek ve hapse tıkılacak bir şey. Hem de Belediye Başkanı'nın bir vampir tarafından öldürüldüğü gecede.

Belki de LaFont'un sefil hayatına son vermeden önce alternatiflerini daha dikkatli düşünmesi gerekirdi.

Neferet ilk panik dalgasını hissetti. Babasının, masumiyetini öldürdüğü geceden bu yana hiç bu kadar yalnız ve savunmasız olmamıştı.

Tsi Sgili babasının iri, sıcak ellerini, kalın parmaklarını, nefesinin pis, ekşi kokusunu hatırlayarak ürperdi.

Genç bir kızken onu teselli eden gölgeleri ve kırılan masumiyetini yatıştıran Karanlığı düşünüp hıçkırdı. "Hepiniz beni terk mi ettiniz? Karanlık çocuklarımdan bana sadık kalan yok mu?"

Karşısındaki çalılıklar cevap verir gibi kıpırdanarak fısıldadılar ve aradan bir tilki belirdi. Yaratık, Neferet'e korkudan eser taşımayan gözlerle bakıyordu. Neferet hayvanın kehribar rengi, kızıl kürküne ve parlak yeşil gözlerinden taşan zekâya hayranlıkla baktı.

Bu tilki benim yanıtım, armağanım, kurbanım.

Neferet gücünden artakalanları bir araya topladı. Sessiz ve hızlı bir hareket ve tek bir darbeyle hayvanın boynunu kırdı. Tilkinin gözlerindeki hayat solarken, Neferet ölmek üzere olan yaratığı kucağına yatırıp pençeleriyle gırtlağını yardı. Hayvanı, kanı kollarından ve göğüslerinden usul usul akacak ve ılık bir bahar yağmuru gibi etrafını saracak şekilde havaya kaldırdı.

"Bir kurbana ihtiyaç duyuyorsanız, bu yaratık sizin için kanıyor! Bu kan sadece kapıyı açacak! Bana dönerseniz, Tulsa size daha fazlasını, çok daha fazlasını ödeyecektir!"

Açelya çalılıklarının altında, en derindeki gölgeler kıpırdandı. Birkaç karanlık sürgünü yavaş yavaş, neredeyse çekinerek Neferet'e doğru süzüldü.

Tsi Sgili yaşaran gözlerini kırpıştırdı. Onu terk etmemişlerdi! İlk sürgün soğuk tenini onunkine sürtüp geçerken ve tilkinin

kanının sıcaklığına gömülüp içmeye başlarken, Neferet minnetle haykırmamak için dudağını ısırdı. Diğerleri de ilk sürgüne katıldılar ve her ne kadar eskiden hükmettiği yüzlerce, binlerce sürgünden eser olmasa da Neferet çağrısını, etrafındaki toprağı bir Karanlık yuvasına dönüştürmeye yetecek kadar sürgünün cevaplamış olmasından hoşnuttu. Geceyi içine çekerken, içinde nabız gibi atan gücü hissetti. Tanıdık sürgünler onunla kalırsa, Neferet onları besleyebilir ve sürgünler de Neferet gücünü ve amacını gerçekten geri kazanana kadar onu saklayabilirlerdi.

Amacım mı? Amacım ne ki?

Anılar güçsüz düşen hafızasına bir ses ve görüntü kakofonisi eşliğinde akıyordu: Genç bir kızdı... *Amacın Wheiler Malikânesi'nin hanımı olmak!* Genç bir Yüksek Rahibeydi... *Amacın Tanrıça'nın izinden gitmek!* Karanlığın rüzgârla ona doğru süzülen fısıltısını dinlemeye başlayan daha olgun bir vampirdi... *Amacın beni topraktaki esaretimden kurtarıp yanımda hükmetmek!* Gece ve sihirden yapılma iplerle besleniyordu, güçlüydü... *Amacın beni eğlendirmek ve refakatçim olmak!*

"Yeter!" Neferet haykırarak yüzünü kurban ettiği tilkinin yumuşak tüylerine gömdü. "Başkalarının bana amacımın ne olduğunu söylemesinden bıktım!" Kararlı bir tavırla, gücünden ve gururundan artakalanları üzerine çekerek ayağa kalktı. "Ben öldürdüm, sizin karnınız doydu. Şimdi beni yardıma ve güvenliğe götüreceksiniz."

Karanlık sürgünleri titreşerek bacaklarına dolandı ve onu usulca iterek ilerlemeye zorladı. Neferet, Karanlığın peşinde, ucu dik taşlı bir sırttan kıvrılarak inen geniş taş basamaklara açılan patikada ilerledi ve boş parkın sokak seviyesinde, ağaçlık bölge ile patikaların arasına sıkışmış, dikkat çekmeyen, mağaramsı gi-

rintinin önünde durdu. Kayalar ve çalılıklar girintinin, ucu Yirmi Birinci Cadde'ye çıkan geniş yeşil alana açılan ağzını büyük ölçüde kapatmıştı. Karanlık sürgünleri Neferet'i bırakıp taşların arasındaki çatlakta gözden kayboldular. Neferet bir kez daha peşlerinden giderek girintinin geniş ağzına tırmandı. Zifirî karanlığa doğru emeklerken, güç toplamak için derin bir nefes aldı ve içeride onu sarmalayan küflü, vahşi koku karşısında şaşkınlıkla duraksadı.

Tilkinin inine gelmişti.

Neferet yere çökerek avının kokusunu içine çekti. Hayvanın bedeninin sıcaklığını çok kısa süre önce ayrıldığı yuvasında hissedebiliyordu. Neferet üzerinde sadece kan ve Karanlıkla oraya kıvrıldı, gözlerini yumdu ve nihayet uykuya teslim oldu.

BÖLÜM İKİ

Zoey

"Z! Demek buradasın. Her yerde seni arıyordum. Buraya saklanman için hiç uygun bir zaman değil."

Stark'ın sesiyle irkilerek yerimden sıçradım ve tüyleri diken diken olan çıplak kollarımı ovalarken ona çatık kaşlarla baktım. "Saklanmıyorum. Ben burada sadece..." Cümlemi yarıda bırakıp etrafıma baktım. *Saklanmıyorsam burada ne arıyordum?* Thanatos, Erin'in cesedini okulu ziyaret eden insanların şaşkın ve sersemlemiş bakışlarından hızla kaçırarak revire kaldırmıştı. Çemberim de otomatik olarak onu takip etmişti. Thanatos, profesörlere ve Erebus'un Oğulları'na misafirleri geçirmeleri ve kampüsü kapatmaları için emirler yağdırmıştı. Sanırım herkes benim de insanların okuldan çıkışlarına yardım ettiğimi sanmıştı. Yardım etmek istemiştim. Yardım etmeye yeltenmiştim ama sonra bir grup insanın konuşmalarına kulak misafiri olmuş ve uzaklaşmak ihtiyacı duymuştum. Bir çaylak vampirin kan kusarak ölüşünün bir avuç Okul Aile Birliği'ne üye annenin ve politikacının dedikodu ve

spekülasyon yapmasına neden olması inanılmazdı. Ve aralarında fısıldadıkları şey, ölü bir çocuk ya da henüz on sekiz yaşını yeni dolduran bir kızın ölümünden duydukları dehşet miydi? Hayır. Neferet'ten bahsediyorlardı. Gece Evi'nden kovulmasını, sonra vampir karşıtı olarak tanımladıkları görüşlerini halka açıklamasını ve çatı dairesinin basılmasının ardından ortadan kaybolmasını konuşuyorlardı.

Tulsa Şehir Konseyi üyelerinden birinin, vampirlerin Neferet'e şehri terk etmesi için haber gönderdiğini ve "zavallı" Neferet'in vampir şiddetine kurban gitmiş olmasına hiç şaşırmayacağını söylediğini duydum.

Bu beni gerçekten öfkelendirmişti ama adama ne diyebilirdim ki? *Büyükannemi Neferet'in kötü pençelerinden kurtarıp Neferet'i çatıdan aşağı fırlatmamıza saldırı ve tehdit denemez* mi? Evet, kesinlikle çok işe yarardı.

Ondan "zavallı Neferet" diye bahsettiklerini duymak, kaldıramayacağım kadar ağırdı. Lanet olsun, ben ve çemberim, "zavallı Neferet"in halka açık panayır günümüzün tam ortasında boy gösterip yerel halkı çiğ çiğ yemesine engel olmuştuk. Hatta Erin'in bedeninin Değişimi reddetmesinin nedeni bile "zavallı Neferet" olabilirdi. Erin'in, yarı biçim kazanmış eski Yüksek Rahibe'nin, zavallı çaylağın bedeninden geçmesinin hemen ardından ölmesi fazla büyük bir tesadüftü.

Bu yüzden insanlara çıkışmak yerine, bir çaylağın herkesin gözü önünde ölmesinin yarattığı kaostan yararlanarak ortadan kayboldum ve ahırın uzak ucundaki bir banka oturup derin bir nefes alarak düşünmeye başladım. Nefesimi bırakıp düşünmeye devam ettim. "Stark, buraya saklanmaya gelmedim," diyerek hissettiklerimi yüksek sesle ifade ettim. "Yaşanarların neden olacağı

hengâmeyle baş edebilmek için birkaç dakika yalnız kalmam gerekiyordu..." Elimle kampüsü işaret ederek ekledim: "Bütün bu karmaşanın..."

Stark bankta yanıma oturup elimi tuttu. "Evet, anlıyorum. Ölümle baş etmek bana da zor geliyor," dedi usulca.

"Evet," derken ağzımdan kelimenin yanında bir de hıçkırık kaçtı. Tanrıça aşkına! Ben nasıl bir ikiyüzlüydüm! "Biliyor musun? Ben de en az dedikodu yapan o insanlar kadar kötüyüm. Haklısın. Çemberimizden birinin az önce ölmüş olmasından dehşete kapılmak yerine, öfkeden delirerek ve kendime acıyarak burada saklanıyorum."

"Z, senden kusursuz olmanı beklemiyorum. Kimse beklemiyor." Stark elimi sıktı. "Her zaman böyle olmayacak, biliyorsun."

Midem düğümlendi. "Sanırım sorun bu. Her zaman böyle olup olmayacağını bilmiyorum."

"Neferet'i iki seferdir yeniyoruz. Ve bu akşam hiç iyi görünmüyordu. Cidden, örümcekler ha? Elinden gelenin en iyisi bu mu? Bizimle sonsuza dek savaşamaz."

"O ölümsüz, Stark. Öldürülemediği için, bizimle sonsuza dek savaşabilir," dedim kederli bir sesle. "Ve örümceklerden bedenine yeniden biçim kazandırmaya başlayan iğrenç, tiksinç siyah bir şeye dönüştü. Iykk. Geri döndü."

"Pekâlâ, en azından herkes kötü olduğunu öğrendi," diye karşılık verdi Stark.

"Hayır, kötü olduğunu herkes bilmiyor. Vampirler biliyor ve Yüksek Konsey onunla ilgili bir şey yapmamaya karar verdi. İnsanlar, yerel halk –lanet olsun, Belediye Başkanımız ve onun konseyi– onu neredeyse Kuzeyin İyi Cadısı Glenda sanıyor. Bu

akşam beni asıl delirten şey, takım elbiseli bazı adamların ve Okul Aile Birliği üyesi annelerin ondan bahsettiklerini ve 'zavallı Neferet'" –havaya tırnak işareti çizdim– "o zamandan beri ortalıkta görünmediği için, geçen hafta çatı dairesinin basılmasıyla bizim bir ilgimiz olup olmadığını merak ettiklerini duymam oldu."

"Gerçekten mi? Bunu söylediklerine inanamıyorum."

"İnan. Neferet'in basın toplantısı, başına bir şey gelmesi durumunda kurban gibi görünmesi için gerekli ortamı sağladı."

"Önemi yok. Büyükanneni geri alabilmek için canına okumak zorunda kaldığımız gerçeğini değiştirmez. O gece örtülüydük. Bizi kimse görmedi, bu yüzden bütün o saçmalıklar dedikodudan öteye geçmez. Hiçbir anlamı yok."

"Dedikodunun her zaman anlamı olur, Stark. Bu olayda, vampir olmayan herhangi birinin Neferet'in ne kadar kötü olduğunu anlaması için, çok ciddi bir hengâme kopması gerektiği anlamına geliyor."

"Büyük olasılıkla bu konuda haklısın ama bu aynı zamanda iyi haber," dedi Stark.

"Ha?"

"Neferet kenara çekilip ortalığın yatışmasını beklemeyi hiçbir zaman öğrenemedi. Ve hiçbir zaman kurban olmayı beceremediği de kesin. Kendini toplamayı gerçek anlamda başarabilir ve siyah sümük olmanın ötesine geçen bir beden edinebilirse, eskiden olduğu noktaya dönecektir. Yerel halkın onun önünde eğilip tapınmayacağını eninde sonunda fark edecek. Hatta bazıları ona acıyacak. Bu onu feci çıldırtacak ve Neferet ortalığı birbirine katacak. Bir kez daha. Ve o zaman vampirlerde olduğu gibi, insanların karşısında foyası ortaya çıkacak. Böylece dalavere çevirebileceği bir ortam kalmayacak. Neferet bela olacak başka

bir yer bulacak. Ve ondan sonsuza dek kurtulmak, Stevie Rae'nin dediği gibi, kolay-olay olabilir."

"Stevie Rae!" Suçluluk duygusuyla doldum. "Kahretsin. Onu Erin'in ölümünün yarattığı karmaşayla baş başa bıraktım."

"Thanatos onunla ilgileniyor. Onunla derken Shaunee'yi kastediyorum. Stevie Rae ve Kramisha çocukları otobüse binmek için toparlıyorlar. Herkes senin nerede olduğunu merak ediyor bu yüzden ben de seni aramaya çıktım."

"Üzgünüm. Sanırım durup nefes alma sürem doldu. Deliliğe dalmaya hazırım. Otobüse binmeden büyükannemle vedalaşalım."

"Yanındayım, Z." Stark ayağa kalktı, benim de kalkmama yardım edip yanağımı öptü. "Bu benim de delirmem anlamına gelse bile, her zaman yanındayım."

Çığlık seslerini duyduğum anda, hâlâ kollarının arasında, güvendeydim.

"Tanrıça aşkına, o da neydi öyle?"

Stark'ın bedeninin gerildiğini hissedebiliyordum. "Biri kriz geçiriyor." Stark tekrar elimi tuttu ve beni eğitim sahasının girişine doğru yönlendirdi. "Haydi. Ses okulun diğer tarafından geldi. Yanımdan ayrılma. İçimde kötü bir his var."

Eğitim sahasının içinden geçip okulun park alanına koşarken, aklımdan geçen tek bir düşünce vardı: *Ah, Tanrıçam! Lütfen bir çocuk daha ölüyor olmasın.*

Herkesten farklı bir yönden geldiğimiz için, ilk başta bizi kimse fark etmedi ve Stark'la ürkütücü sahneye iyice bakabildik. Park alanının orta yerinde, etrafı yerel halktan şaşkın insanlar ve onu okulun ön kapısına doğru paldır küldür koşusundan alıkoymaya çalışan rahibe sürüsüyle çevrili uzun boylu, sarışın bir kadın ciddi

bir histeri krizi geçiriyordu. Üzerinde özenli bir terzinin elinden çıkma siyah bir pantolon, vücuduna oturan kaşmir bir kazak, boynunda pahalı görünüşlü, kalın bir sıra inci vardı. Zengin hanımefendi tarzı topuzu dağılmış, sarı tutamlar elektrik verilmiş gibi havalanmıştı. Rahibeler çember çizerek koşmasına son verse de, aklını kaçırmış gibi çığlıklar atıyor ve kollarını sallıyordu.

İtiraf ediyorum, çığlıkların ölmek üzere olan bir çaylaktan değil, kafayı sıyırmış bir yerliden geldiğini görünce ilk tepkim rahat bir nefes almak oldu.

Rahibe Mary Angela kalabalığın arasından sıyrıldı ve kadını sakinleştirme çabasına girdi. "Hanımefendi, sakin olun. Genç bir insanın ölümünün can sıkıcı olduğunu biliyorum ama ölümün hiçbir çaylağa uzak olmadığının hepimiz farkındayız. Onlar bunu kabul ediyor, bizler de etmeliyiz."

Sarışın kadın histeri krizinin ortasında duraksadı ve Rahibe Mary Angela'ya orada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kırpıştırarak baktı. Derin bir nefes aldı ve yüzü bir anda değişip insanı korkutacak bir hızla dehşetten öfkeye geçti. Daha sonra bunun onu tanımamı sağlaması gerektiğini fark edecektim.

"Bir *çaylak* için ağladığımı mı sanıyorsunuz? Bu çok saçma!" Kelimeleri rahibeye âdeta savurmuştu.

"Özür dilerim. Ben anlama..."

Afrodit hızla kalabalığın arasına dalarak rahibenin cümlesini yarıda kesti ve şaşkın gözlerle kadına baktı. "Anne? Sana ne oldu böyle?"

"Ah, kahretsin!" dedi Stark geveler gibi. "Afrodit'in annesiymiş."

Zihnim eylemlerime ayak uyduramadan Stark'ın elini bırakıp öne doğru hamle yapmış bulundum.,

"Onu öldürdüler!" diye haykırdı Afrodit'in annesi.

"Kimi? Kim?"

"Babanı! Tulsa Belediye Başkanı'nı!"

Kalabalık da benimle birlikte iç geçirdi. Afrodit'in kanı çekilen yüzü bir anda bembeyaz oldu. O bir şey diyemeden, Lenobia hızla öne çıkarak, "Bayanlar, baylar," dedi. "Bazılarınız beni zaten tanıyor. Ben Lenobia, Gece Evi'nde Atların Efendisi'yim. Yüksek Rahibemiz ve eğitmen kadromuz adına bu akşam şahit olduğunuz trajik olaylar için özür dilerim. Güven içinde evlerinize ulaşmanız için arabalarınızı bulmanıza yardım etmeme izin verin lütfen."

"Bunun için çok geç!" Afrodit'in annesi Lenobia'ya âdeta haykırdı. "Bu gecenin güvenli tarafı kalmadı. Siz kan emicilerle bir arada var olduğumuz sürece, hiçbirimiz güvende falan olmayacağız!"

Afrodit annesine bakakalmış bir halde dururken, ben öne çıktım ve sesimin sakinliğine kendim de şaşırdım. "Lenobia, bu hanımefendi, Afrodit'in annesi. Kocasının öldürüldüğünü söylüyor."

Lenobia derhal harekete geçti. "Bayan LaFont, bir hata olmalı. Bu akşam zamansız bir ölüme maruz kalan, çaylaklarımızdan biriydi."

"Bu akşamın tek hatası sizden daha fazla kişinin ölmemesi." Bayan LaFont hızla döndü ve suçlayıcı bir tavırla okul duvarının ana girişle ve demir kapıyla buluştuğu noktayı işaret etti. "Hâlâ orada. Bir vampir tarafından öldürülüp kanının son damlasına kadar tüketildiği yerde." Bir kez daha, bu kez kızına sımsıkı tutunarak hıçkırmaya başladı.

"Ben bakarım." Darius'un sesi sakin ve güçlüydü. Karaltıya doğru koşmadan önce Afrodit'in omzuna usulca dokundu. Duvarın dibine varınca yere çöktü. Bize dönmeden önce duraksadı, ceketini çıkarıp bir ceset olduğunu tahmin ettiğim şeyin üstüne örttü. Sonra Afrodit'e döndü. Afrodit hıçkıran annesine sarılmıştı. "Üzgünüm," dedi Darius. "Gerçekten baban ve ölmüş."

Bayan LaFont'un hıçkırıkları korkunç, ağıdımsı bir ağlamaya dönüştü. Kalabalık öfke ve korku karışımı bir huzursuzlukla fısıldaşmaya başladı. Patlamak üzere olan panik neredeyse elle tutulur cinstendi. Birinin hemen bir şey yapmaması ya da söylememesi halinde, berbat bir gecenin tehlikeli bir hal almasının olası olduğunu anladım. Sesimin hissettiğimden daha sakin çıkmasına sevinerek yüksek sesle konuştum.

"Afrodit, anneni okula götürsen iyi olur. Darius, 911'i ara ve Belediye Başkanı'nın öldüğünü haber ver. Lenobia, Stark, Rahibe Mary Angela ve Benediktin Rahibeleri, lütfen bu insanların arabalarına ulaşmalarına yardım edin. Ben Afrodit ve annesini bir yere yerleştirdikten sonra Thanatos'u bulacağım. O ne yapılacağını bilir."

Tam insanlar harekete geçip söylediklerimi yapmaya başlarken, Afrodit'in annesi bir anda kızının kollarından sıyrıldı. Başını iki yana sallayarak ve saçlarının derli toplu duran son tutamlarını da dağıtarak, "Hayır!" diye haykırdı. "O binaya asla girmem! *Onlar kocamı öldürdü*!"

"Anne." Afrodit annesini yatıştırmaya çalışıyordu. "Babamın nasıl öldüğünü bilmiyoruz. Yüksek tansiyonu vardı. Kalp krizi geçirmiş olabilir."

"Gırtlağı parçalanmış ve bütün kanı emilmiş. Kalp krizi falan değil. Bu bir vampir saldırısı!" diye bağırdı annesi.

Onay almak için Darius'a baktım. Başıyla usulca onayladı ve telefonda konuşmaya devam etti.

Ah, lanet olsun.

"Bayan LaFont, bu bir vampir saldırısıysa size söz veriyorum katili bulup adalete teslim edeceğiz," dedi Lenobia ciddiyetle.

"Neferet'in de dediği gibi, sizler vahşisiniz! Sizinle bağını bu yüzden kopardı. Onu dinlemem gerekirdi. Hepimiz dinlemeliydik. Zavallı Neferet sadece ilk kurbanınız oldu..." Bayan LaFont hıçkırıyordu.

"İnsanların okulu terk etmeye devam etmelerini sağlayacağım. Zoey, şu kadının çenesini zapt et." Lenobia, Stark ve benim yanımızdan geçerken bize doğru fısıldadı. Sonra sesini yükseltti. "Bayanlar, baylar, bu gece yaşanan trajediler için tekrar özür dilerim. Ben ve rahibe kardeşlerimiz size arabalarınıza ulaşmanız için yardım edelim. Tulsa polisi birazdan burada olur. İhtiyaç duyacakları son şey suç mahallinin bozulması."

"Lenobia'ya yardım etsem iyi olacak," diye mırıldandı Stark.

"Hayır, bana yardım etsen daha iyi olacak." Elini sımsıkı tuttum. Bana soran gözlerle baktı. Sesimi alçaltarak ona doğru eğildim. "Lenobia'yı duydun. Kadının çenesini kapatmamız gerek. Kırmızı vampir efsununa ihtiyacım var," diye açıkladım.

Gözleri açıldı ama başını sallayarak fısıldadı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bırak ağlasın ama çığlık atıp bağırmasın," dedim yavaşça.

Stark başını bir kez daha eğdi ve çaresiz gözlerle annesine bakan Afrodit'in yanına gitti.

Afrodit'in gözlerinin içine bakarak sözlerimin gerçek anlamını algılamasını telkin ettim. "Stark annenle *konuşacak*. Senin için sakıncası var mı?"

Afrodit'in gözleri önce annesine, sonra Stark'a kaydıktan sonra tekrar bana döndü. "Hayır, aslında bence gerçekten iyi bir fikir." Annesinin dirseğini tutarak sakin bir sesle, "Anne, haklısın," dedi. "Okulun içine girmemiz gerekmiyor. Ancak şu tarafta vampirlerden uzak, hoş bir avlu var. Polisin gelmesini orada bir banka oturup beklememize ne dersin? Olur mu?"

"*İnsan* polis! Babanın vampir katilini *insan* polislerin bulmasını istiyorum!"

"Lenobia'nin dediği gibi, insan polisler yolda. Şu anda, beklerken Zoey ve Stark da bizimle olacak. Biliyorsun, Stark normal bir vampir değil. O bir koruyucu. Polisle... *insan* polisle daha önce de çalıştı." Afrodit gerçeği biraz süsleyerek annesini kalabalıktan uzağa, profesörlerin dairelerinin olduğu taraftaki küçük, karanlık avluya çekti.

Stark öne çıktı, başıyla Afrodit'e minik bir işaret verdikten sonra Bayan LaFont'un diğer yanında yerini aldı. "Hanımefendi, eşiniz için gerçekten çok üzüldüm," dedi yumuşacık, etkileyici bir sesle. Sözlerine devam ederken, sesindeki büyüleyici kırmızı vampir sihrini ben bile duyabiliyordum. "Güvenliğinizi ben sağlayacağım ve şu anda sizden tek istediğim, benimle avluya gelip orada sessizce ağlamanız. Artık bağırıp çağırmamanız çok faydalı olabilir."

Annesinin verdiği karşılığı duyunca Afrodit de ben de rahat bir nefes aldık. "Seninle avluya gelip orada ağlayacağım. Artık bağırıp çağırmak yok."

"Sen iyi misin?" dedim Afrodit'le birlikte, Stark ve annesinin arkasından giderken.

Omuzlarını oynattı. "Bilmiyorum. Onlar, annemle babam demek istiyorum, beni hiç sevmediler. Kendimi bildim bileli bana karşı hep acımasızdılar. Hayatımdan çıkmaları cidden büyük bir rahatlamaya neden oldu. Ama babamın cesedinin duvarın dibinde yattığını bilmek tuhaf ve hüzünlü geliyor."

Başımı eğdim ve genelde ona dokunulmasından ya da dokunmaktan hoşlanan biri olmadığını bilmeme rağmen, ona dokunuşumla teselli vermek için koluna girdim. "Çok iyi anlıyorum. Annem ölünce seneler boyunca bana kötü davranmasının ve üvey eziği bana yeğlemesinin bir önemi kalmadı. Tek düşündüğüm, annemi kaybettiğimdi."

"Ağlarken bana sarıldı," derken Afrodit'in sesi çocuksu ve kırıktı. "Bana en son ne zaman sarıldığını hatırlamıyorum."

Aklıma verecek bir karşılık gelmediği için, Afrodit'e sıkıca sarılarak durmakla ve polis sirenleri gittikçe yaklaşırken annesinin hıçkırıklarını sessizce dinlemekle yetindim.

Durum, Stark'ın daha sonra söyleyeceği gibi kelimenin tam anlamıyla kontrolden çıkmış olsa da Dedektif Marx'ı tekrar gördüğüme sevindim. En azından Marx vampirlerden nefret eden insanlardan değildi. Güzel kahverengi gözleri vardı ve o gözlerin kız kardeşinin İşaretlenip Değiştiğini ve sonrasında ikisinin teması hiç kesmediklerini anlatırken nasıl parladığını çok iyi hatırlıyordum. Tulsa'da en azından bir polisin linç heveslisi insanlara kapıları açmayacağını bilmek güzeldi çünkü Stark'ın kırmızı vampir efsunu kısa sürede etkisini kaybetti ve Afrodit'in annesinin linç heveslisi bir ruh halinde olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Onları tutuklayın!" diye haykırdı dedektife. "Hepsini tutuklayın. Bunu bir vampir yaptı. Bedelini yine bir vampir ödemeli."

"Hanımefendi, bu suçun bedelini sorumlusu kimse o ödemeli. İşte bu yüzden kocanızın öldürülmesini her şeyiyle ve dikkatle soruşturacağım. Bunu kimin yaptığını bulacağım. Size söz veriyorum. Ama bu okuldaki bütün vampirleri tutuklayamam ve tutuklamayacağım da."

"Teşekkür ederim, Dedektif Marx. Bu okulun Yüksek Rahibesi olarak profesyonel tutumunuzu ve dürüstlüğünüzü takdir ediyorum." Thanatos'un otoriter sesini duymak beni çok rahatlatmıştı. "Soruşturmanızda sizinle işbirliği yapacağımızdan hiç şüpheniz olmasın. Bu trajediden bir vampirin sorumlu olduğuna inanmadığımız için, katilin bulunmasını ve adalete teslim edilmesini biz de istiyoruz."

"Kocamın gırtlağı kesilmiş ve vücudundaki bütün kan çekilmişti! Bu bir vampir saldırısı." Bayan LaFont, Thanatos'a kısık gözlerle bakıyordu. Sesi kinle doluydu.

"Bir vampir saldırısı gibi göründüğü kesin," dedi Thanatos. "Bu, cinayeti bir vampirin işlediğinden şüphe duymak için birinci sebep. Bir vampir, Tulsa Belediye Başkanı'nı neden Gece Evi'nde halka açık panayırımızda öldürsün ve cesedini insanlar kadar vampirlerin de bulabileceği şekilde girişe bıraksın? Hiç mantıklı değil."

"Siz de insanları avlıyorsunuz! Bu da hiç mantıklı değil."

"Bayanlar, tartışmanın bir faydası yok." Dedektif Marx araya girmeye çalıştı ama Bayan LaFont onu duymazdan geldi.

"Ölümle sıkı bir yakınlığınız olduğunu inkâr mı ediyorsunuz?" Soruyu Thanatos'a çıkışır gibi sormuştu.

"Tanrıçam tarafından verilen yeteneğim, ölüme dair bir yetenek. Ölenlerin Öteki Âlem'in yolunu bulmasına yardımcı olmama imkân sağlayan bir yeteneğim var."

"Kocama yaptığınız bu muydu? Onu baştan çıkarıp tuzağa düşürmek mi? Düzmece bir öteki âlemin yolunu bulmasına yardım etmek mi?" Thanatos'a savurduğu her soruda sesi biraz daha yükseliyordu.

"Elbette hayır, Bayan LaFont. Eşinizin ölümüyle hiçbir ilgim yok." Thanatos, Dedektif Marx'a döndü. "Bu gece panayırda bulunan herkesi sorguya çekebilirsiniz. Her an göz önündeydim. Trajedi yaşanıp çaylaklarımızdan biri Değişimi reddedip ölürken bile, öğretim kadromuz ve öğrencilerimizin ulaşabileceği bir konumda kaldım."

"Bu akşam burada bir de çaylak mı öldü?" diye sordu dedektif.

Thanatos başıyla onayladı. "Yokluğu hissedilecek."

"Neden çaylağı soruyorsunuz? Onların her an ölebileceklerini herkes bilir. Bu, onların türü için normal. *Kocam bir vampir tarafından öldürüldü.* Normal olmayan bu!"

"Babamı bir vampir öldürdüyse bile, bu okuldan bir vampir olmadığına sizi temin ederim," dedi Afrodit aniden. Sonra herkes ona bakarken dudağını ısırarak bakışlarını kaçırdı.

"Babanı kimin öldürdüğünü bildiğini mi söylüyorsun?" Afrodit'in annesi tekrar Deliler Şehri'ne girmek üzere gibiydi.

Afrodit güçlükle yutkundu ve bir çırpıda söyledikleriyle beni de şaşırttı. "Böyle bir şey yapabilecek tanıdığım tek vampir, Gece Evi'nin suçlanması için bizi tuzağa düşürmek isteyecek biri." Duraksadı. Göz göze gelerek telepati yoluyla kocaman bir SAKIN SÖYLEME bakışı göndermeye çalıştım ama Afrodit sanki Frances

LaFont'un ona inanmasını sağlayabilecekmiş gibi annesine bakıyordu. "Anne, eski Yüksek Rahibemiz Neferet'in bize, hepimize garezi var. O acımasız biri anne, daha beteri kötü kalpli biri. Böyle bir şeyi yapabilir."

"Bu çok gülünç, Afrodit! Neferet babanın arkadaşıydı. Baban onu vampirler ile şehir arasında ilişki kurmakla görevlendirmişti. Neferet babanı asla öldürmezdi."

"Neferet babamı ve şehri sadece kullanıyordu," diye ısrar etti Afrodit. "İnsanlarla arkadaş olmayı asla istemezdi. İnsanlardan nefret eder. Aslında bir insandan daha fazla nefret ettiği tek şey, bizim Gece Evimiz. Hele buradan kovulduktan sonra. Bu nedenle Tulsa Belediye Başkanı'nı halka açık panayır sırasında Gece Evi'nde öldürmesi akla son derece yatkın. Bunun, insanlar ile vampirler arasında büyük sorunlar yaratacağını iyi bilir."

"Yüksek Rahibe?" Dedektif Marx, Bayan LaFont'un sesini yükseltmesine fırsat vermeden Thanatos'a döndü. "Neferet ve niyetleri konusunda neler biliyorsunuz?"

"Bir hafta kadar önce Fox News kanalında da söylediğim gibi, Neferet, Gece Evimizden gönderildi. Afrodit'in söylediklerinin akla yatkın olduğuna inanıyorum. Neferet bize çok öfkeliydi."

"Öldürecek kadar mı?" diye sordu dedektif.

Thanatos iç geçirdi. "Çok büyük bir şiddete muktedir olduğunu biliyorum. Yüksek Konsey'in buradaki konumunu ve Nyx'in Yüksek Rahibesi unvanını elinden alması bu yüzdendi. Belediye Başkanı'na ve Şehir Konseyi'ne söylediklerine rağmen, insanlara karşı şiddeti savunan biz değildik, Neferet'ti."

"Madem şiddet yanlısı olduğunu biliyordunuz, kaygılarınızı bizimle paylaşmanız gerekirdi," dedi Marx.

"Gelmediler çünkü şu anda söyledikleri bir avuç yalandan başka bir şey değil," diye patladı Bayan LaFont. "Daha bu gece Charles, bir grup Şehir Konseyi üyesi ve ben, Neferet'in burada, Gece Evi'nde yaşananlara halkın önünde karşı durmasının hemen ardından çatı dairesinin basılmasının ve kendisinin ortadan kaybolmasının ne kadar tuhaf olduğunu konuştuk. Charles ahlaksız bir şeylerin döndüğünden şüphelendiğini söyledi."

Afrodit tamamen şok olmuş gibiydi. "Anne, buna gerçekten inanıyor olamazsın."

"Elbette inanıyorum. Neferet'in vampir katillerin aleyhine konuşacak gücü vardı. Baban onun tarafında yer aldı. Şimdi baban öldü, Neferet kayıp." Bayan LaFont yakıcı bakışlarını dedektife çevirdi. "Siz bu hain suçlara karşı tam olarak ne yapacaksınız?"

"Bayan LaFont, lütfen." Dedektif söze girmeye çalıştıysa da Afrodit'in annesi onu konuşturmadı. "Hayır, bu kadarı yeter. Kocam öldü. Bu cinayet karşısında elim kolum bağlı durup suçsuz birinin töhmet altında kalmasına göz yumacak değilim. Eve gidiyorum. Avukatımı arayacağım. Henüz hiçbiriniz son sözümü duymadınız." Kin dolu bakışları Afrodit'i buldu. "Ve sen benimle geliyorsun. Gidelim. Hemen."

Bayan LaFont kızının onu takip etmediğini fark ettiğinde, bizden birkaç adım uzaklaşmıştı. Durdu, döndü ve Afrodit'in en beter haline benim bir turist gibi şaşkın şaşkın bakmama neden olacak kadar çok benzeyen pis bir gülümsemeyle dudak büktü. "Afrodit, benimle eve geliyorsun dedim. *Şimdi.* Ve ciddiydim."

"Hayır," demekle yetinirken, Afrodit'in gerçekten çok yorgun göründüğünü düşündüm ama sesi sakindi. "Ben zaten evdeyim ve burada kalıyorum."

"Babanın katilleri onlardan biri!"

"Anne, az önce de söyledim. Babamı bir vampir öldürdüyse bile, buradakilerden biri değil."

"Afrodit sana bir kez daha benimle gel demeyeceğim."

"İyi. Bu durumda sana tekrar hayır demek zorunda kalmayacağım. Babam öldüğü ve bu, yalnız kalman anlamına geldiği için üzgünüm. Ancak dört yıldır seninle yaşamıyorum. Artık benim ailem değilsin."

"Dedektif, onu benimle gelmeye zorlayabilir miyim?" diye sordu Bayan LaFont.

"Aslında bu iyi bir soru." Dedektif bir Thanatos'a, bir Afrodit'e baktı. "Alnında bir hilal göremiyorum. İşareti bir nedenden gizlendi mi?"

"Hayır. Afrodit Gece Evi'nin sıradışı üyelerinden biridir. Bir zamanlar İşaretlenmişti ama hilali kayboldu ancak Nyx'in ona çaylakken verdiği yetenek kaybolmadığı için Yüksek Konsey kendisini Nyx'in Kâhini olarak adlandırdı. Bu nedenle artık bir çaylak ya da vampir olmamakla birlikte Afrodit, Tanrıçamız tarafından Seçilmiştir ve Gece Evi ona her zaman açık olacaktır."

Dedektif Marx uzun bir nefes verdi. "Pekâlâ, İşaretlenmesi ve Seçilmiş olması Afrodit'in insan ebeveynlerinden azat edildiği anlamına gelir. Şartların tuhaflığına rağmen, Vampir Yüksek Konseyi'nin hükmüyle azat durumunun geçerliliğini koruduğunu söyleyebilirim. Bayan LaFont, sanıyorum sorunuzun cevabı hayır, kızınızı sizinle gitmeye zorlayamam."

"Afrodit." Bayan LaFont'un sesi buz gibiydi. "Sözümü dinleyip benimle eve gelecek misin, yoksa babanın katilleriyle kalmayı mı tercih edeceksin?"

"Gerçek evimi ve gerçek ailemi seçiyorum," dedi Afrodit hiç tereddütsüz ve annesi kin kusarken Darius'un koluna girip ona sıkıca tutundu.

"Keşke seni hiç doğurmasaymışım. Bana bir daha asla anne deme. Bir daha asla benimle konuşma. Varlığını tamamen reddediyorum. Benim için en az baban kadar ölüsün." Bayan LaFont kızına arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

"Artık gerçekten eve gitmek istiyorum. Otobüste, buradaki işinizi bitirmenizi bekleyeceğim," derken, annesinin geride bıraktığı sessizlikte Afrodit'in sesi çok cılız çıkmıştı.

"Otobüs mü?" diye sordu Dedektif Marx.

"Evet," dedi Thanatos bitkin bir sesle. "Öğrencilerimiz ile vampirlerimizin bazıları kampüs dışında yaşamayı tercih etti. Şafak sökmek üzere. Gerçekten evlerine dönmeleri gerek."

"Bu kampüs dışı yeni barınma biçiminin yeni bir vampir türüyle bir ilgisi var mı?" Dedektif, Stark'ın kırmızı dövmelerine bakıyordu. "Kırmızı vampirlerle?"

"Neferet'in basın toplantısında ilan ettiği gibi aramızda gerçekten yeni bir vampir türü var ve bazıları kampüs dışında yaşamayı seçen çaylak ve vampirlerin arasında yer alıyor," derken Thanatos'un sesini temkin bürümüştü.

"Ve Neferet'in bu vampir türü hakkında söyledikleri doğru mu?"

"Tehlikeli ve vahşi olmamız konusunda söylediklerini kastediyorsanız, hayır, değil," dedi Stark dedektifin gözlerine bakarak.

Dedektif önce tereddüt etti, sonra korkunç bir kararlılıkla konuştu. "Yüksek Rahibe, biz bu akşam işlenen suçu ayrıntılı bir şekilde inceleyene ve katilin sizin Gece Eviniz'den olması

ihtimalini tamamen bertaraf edene kadar, çaylak ya da vampirlerinizden hiçbirinin kampüsten ayrılmasına izin vermemeniz konusunda ısrar edeceğim. İlla isterseniz, bir yargıcı uyandırıp kampüsünüz için bir kapatma emri alabileceğimden eminim ama resmî bir emre gerek duyulmamasının daha iyi görüneceğini de söylemek zorundayım."

Thanatos gözle görülür bir tereddüt yaşamadan, "Emre gerek yok," dedi. "Talebinize gönüllü olarak itaat edeceğim. Zoey, öğrencilere otobüsten inmelerini söyle. İkinci bir emre kadar herkes kampüste yaşayacak."

BÖLÜM ÜÇ

Afrodit

"Hangisi daha kötü, bilmiyorum. O pislik polislerin depo tünellerine, eve gitmemize izin vermemesi mi o bok gibi tünelleri gerçekten ev olarak görmeye başlamış olmam mı?" Afrodit çantasını karıştırırken bir taraftan söyleniyordu. "Xanax şişem hangi cehennemde?"

"Dur ben sana yardım edeyim, güzelim." Darius küçük kırmızı Valentino çantayı Afrodit'ten yavaşça aldı, fermuarlı bir yan gözü açıp hap şişesini çıkardı. "Ya Xanax ya şarap. İkisi birden olmaz," dedi şişeyi Afrodit'in ulaşamayacağı bir yerde tutarken.

"Babam öldü," dedi Afrodit duygusuz bir sesle.

"Sanırım mesele Darius'un seni de ölü görmek istememesi," dedi Zoey kendini revirin küçük bekleme odasında, Afrodit'in yanındaki koltuğa bırakırken. "Ne hissettiğini anlıyorum ve bu gece kendini tamamen uyuşturmanın iyi bir fikir gibi göründüğünü de biliyorum ama insanın anne ya da babasının ölümünden kaçması diye bir şey mümkün değil."

"Berbat bir babanınkinden bile mi?" diye sordu Afrodit.

"Evet, onlardan bile," dedi Z bilmiş bir tavırla başını sallarken. "Eninde sonunda bununla baş etmen gerekecek. Tecrübeme dayanarak söylüyorum, bunu ne kadar çabuk yaparsan, o kadar iyi."

Afrodit kaşlarını çattı ama doğrudan şişeden içtiği şarabı elinden bıraktı. "Pekâlâ. Xanax'ı seçiyorum."

"Ama sadece bir tane," diye üsteledi Darius.

"Bir kez daha, pekâlâ. Ama artık ver şunu. Şu anda yarı uyuşuk olmak bile kulağa iyi geliyor."

Darius hapı Afrodit'in avucuna bırakırken, Shaunee'nin sesi, Afrodit'in şaşkınlık içinde başını kaldırmasına neden oldu. "Ben uyuşmak istemiyorum. Yarı uyuşmak bile." Shaunee, arkasında Stevie Rae, Rephaim, Damien ve Thanatos'la birlikte bekleme odasına girdi. "Uyuşursam, bu gece olanları unutabilirim ve bu Erin'in hayatının son gecesini unutmam anlamına gelir. Hayatı hatırlanmayı hak ediyor. Ve Afrodit, babanın hayatı da hatırlanmayı hak ediyor."

Afrodit hapı ağzına attı ve içecek bir şey olmadan yuttu. "Babamı hatırladığım zaman, annem tarafından zorla rezil bir adama dönüştürülen zayıf birini hatırlayacağım. Bunu hatırlamak istediğimden emin değilim. Sen Erin hakkında ne hatırlayacaksın? İkinizin onca zaman boyunca nasıl aynı beyni paylaştığınızı mı yoksa nasıl ayrıldığınızı mı?"

"Cidden, Afrodit, bu akşam baban öldüğü için çok üzgünüm. Ama bu, Shaunee'ye acımasızlık etmen için yeterli bir neden değil," dedi Stevie Rae.

"Stevie Rae, hepimiz ölümle kendi usulümüzle baş ederiz," diye açıklarken Afrodit'in sesi aslında hissettiğinden çok daha

sabırlı çıkmıştı. "Benim tarzım her şeyi açıkça söylemek ve bu seni rahatsız ediyorsa üzgünüm ama acımasızlık etmiyorum. Gerçekçi davranıyorum. Söylesene, hangisi, Shaunee?"

"İkisi de," dedi Shaunee usulca. "İkizimi olduğu gibi hatırlayacağım, ne tamamen iyi, ne tamamen kötü. Pek çok insan da öyle değildir." Bakışlarını Afrodit'ten Zoey'ye çevirdi. "Sen anneni nasıl hatırlıyorsun?"

Zoey'nin iç çekişi uzun ve hüzünlüydü. "Nyx'in bana bağışladığı Öteki Âlem'e giren haline dair görüşü hatırlamaya çalışıyorum. O zaman huzurluydu ve bence bu iyi bir anı."

"Babamla ilgili elimde böyle bir seçenek yok," dedi Afrodit. "Nerede olduğundan emin değilim ama en iyi tahminim Nyx'in Öteki Âlemi'nde olmadığı."

"Çok şaşırabilirsin," dedi Thanatos.

Afrodit ona bariz bir hayretle baktı. "Bana ruhunu Öteki Âlem'e girerken gördüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

"Hayır, öldüğü anda orada değildim ve ruhu benimle iletişim kuracak kadar bir süre kalmadı ama şu kadarını söyleyebilirim, ölümün gerçekleştiği yerde toprakta bol miktarda huzurun varlığını hissettim. Umarım, bir ölümden sonra bu kadar büyük bir huzur algılamamın, dünyayı terk eden ruhun karmaşa, trajedi ve hüzün dolu bir hayattan azat olması anlamına geldiğini bilmenin sana faydası olur. Babanın ruhunun bu hayattan azat edildiği için rahatladığına ve daha mutlu şartlara doğarak tekrar geri geleceğine inanıyorum."

Afrodit gözlerini birkaç defa kırpıştırarak yaşların gözlerinden akmasına engel oldu. Kendini toplaması zaman alsa da, arkadaşları sabırla bekledi. Sonunda konuştuğunda, sesi titriyordu. "Bana bunu söylediğiniz için teşekkürler, Thanatos. Gerçekten

faydası oldu. Dürüst olmak gerekirse, babamın mutlu olduğunu hiç hatırlamıyorum. Umarım..." Durdu, gırtlağını temizledikten sonra devam etti: "Umarım bir dahaki sefere mutluluğu bulur."

"Benim Nyx'e duam da bu olacak," dedi Thanatos.

"Benimki de. Benim de. Evet benim de," diyen sesler yükseldi diğerlerinden.

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca Erin'in cesedini izleyecek miyiz?" Zoey'nin sorusu odayı sarsmış gibiydi.

"Buna gerek olmayacak," diye yanıtladı Thanatos.

"Bunun çok hoş bir konu olmadığını biliyorum ama birinin söylemesi gerekiyor." Zoey herkesin ona dehşet içinde baktığının farkında değilmiş ya da buna aldırmıyormuş gibi konuşuyordu.

Afrodit şaşkın gülümsemesini sakladı. *Vay canına, Z gerçekten de cadaloz bir yüksek rahibe gibi davranmaya başlıyordu.*

"Burada Değişimi reddedip 'ölen' iki vampir var," dedi Zoey, Stark ve Stevie Rae'yi işaret edip havaya tırnak işaretleri çizerek. "Tıpkı Erin'in de 'öldüğü' gibi." Bir tırnak işareti daha çizdi. "İkisi de ölümden döndü ve birkaç gün içinde kırmızı çaylaklar olarak geri döndüler. Bu yüzden, bence..."

"Z, hayır," derken Stevie Rae rahatsız görünüyordu. "Erin geri dönmeyecek."

"Stevie Rae, hoş olmadığını söyledim ama bununla baş etmek zorundayız." Zoey bastırmaya devam etti. "Erin'i kim..."

"Kırmızı çaylağı kimsenin izlemesi gerekmiyor," diyerek araya girdi Thanatos. "Erin gerçek anlamda öldü."

"Thanatos ruhunun Öteki Âlem'e girdiğini gördü," dedi Shaunee. "Nyx onu karşılamış."

"Ölüp tekrar dirildiğimizde bizi Nyx'in karşılamadığı konusunda sizi temin edebilirim," diye ekledi Stevie Rae.

"Hayır, karşılamadı," diye onayladı Stark.

"Erin gerçekten öldü," dedi Damien.

"Peki, ben sadece... şey, soğuk ya da duygusuz falan görünmek istemem," dedi Zoey tereddütle. "Sadece, emin olmamız gerekir diye düşündüm."

"Eminiz," dedi Thanatos.

"Söyleme şekli konusunda Zoey'ye katılıyorum ve bence emin olmamız gereken başka bir şey daha var," dedi Afrodit. Thanatos'un bilge gözlerine baktı. "Çember, Neferet'in kısmen biçim kazanmış bedenine benzeyen şeyi kovdu ve kampüsten atılırken, Erin'in içinden geçip tam olarak babamın bulunduğu istikamete gitti. Bence Erin ve babamı Neferet'in öldürüp öldürmediğini ortaya çıkarmalıyız."

Thanatos'un omuzları çöktü. "Korkarım emin olmak imkânsız ancak Afrodit'in iki ölümden de kimin sorumlu olabileceği yönündeki tahminleri akla yatkın görünüyor. Ölümün varlığını Zoey'nin beni örümcekler için çağırmasından sadece birkaç dakika önce hissettim. Ölüm, Erin'in başlayan Değişimi reddetmesi de olabilir, Neferet'in ölümden dönüp biçim kazanma girişimi de." Cevap arayan bakışları grubun üstünde dolaştı. "Erin'in bu geceden önce hastalık belirtisi gösterip göstermediğine dikkat eden oldu mu? Öksürdüğünü ya da son günlerde her zamankinden yorgun olduğunu söylediğini duyan var mı?"

"Bunu neden onu gerçekten tanıyan ve önemseyen birine sormayı denemiyorsunuz?" Bulunduğumuz odanın kapısının önündeki koridordan Dallas'ın öfkeli sesi yükseldi.

"Dallas, bize katılmana sevindim. Gel, otur ve bizimle konuş. Erin'in bedenini görmeye ve onunla vedalaşmaya hazır olduğun zaman seni yanına sokacağım ve sana bu gece Öteki Âlem'e girerken Tanrıça'nın sevgili arkadaşının ruhunu nasıl sevinçle karşıladığını anlatacağım," dedi Thanatos.

"Hiçbirinize söyleyecek bir şeyim yok. Erin o lanet olası çember kurulmadan önce gayet iyiydi. Bunu yapmasını istemedim. Erin'i durdurmaya çalıştım. Bayan Herkesin Patronu Benim, savaşçısına beni oradan göndertmeseydi durdurabilirdim de. O lanet olası dolaptan kendimi kurtardığım birkaç dakika öncesine kadar Erin'in öldüğünden haberim bile yoktu." Dallas'ın gözleri düşmanlık dolu iki çizgiye dönüşmüştü. "Bu devasa rezaletin suçunu kime yüklemeye çalıştığınızı bilmiyorum ama size gerçeği bildiğimi ve burada Gece Evi'ndeki herkesin de öğreneceğini söyleyebilirim. Erin, Zoey Kızılkuş ve arkadaşlarının bu gece o çemberde neden oldukları bir şey yüzünden öldü. O zamana kadar gayet iyiydi ve eğer onu durdurabilseydim, şimdi de iyi olacaktı."

Dallas'ın öfkesi elle tutulur bir hal alırken, bekleme odasının ışıkları titreşmeye başladı.

"Çeneni kapatsan iyi olur, Dallas," dedi Stark ayağa kalkıp Zoey ile öfkeli kırmızı çaylağın arasına dikilirken.

Darius da Stark'ın yanına geçti ve omuz omuza durdu. "Erin Değişimi reddetti. Bunun Zoey'nin çemberiyle hiçbir ilgisi yok."

"Erin onu durdurmanı istemedi." Shaunee tekrar ağlamaya başlamıştı. "Yeniden çemberimizin parçası olmak istedi."

"Hiçbirinizle en ufak bir alakası olsun istemiyordu!" diye bağırdı Dallas.

"Bir çaylağın zamansız ölümünün üstünden bu kadar az zaman geçmişken öfkeyle sesini yükseltemezsin." Thanatos'un

sesine yansıyan güç, ışıkların durulmasına ve Dallas'ın bir adım geri çekilmesine neden oldu. "Arkadaşına huzur, sevgi ve saygıyla veda etmek arzusundaysan, kapı açık. Ama kin kusmak ve anlaşmazlık tohumları atmak istiyorsan gitmelisin, Dallas, negatif enerjini de beraberinde götür. Kısa zaman önce Tanrıçamıza katılan birinin baş ucunda negatif enerjiye yer yok."

"Erin'e kendi bildiğim gibi veda edeceğim ve bunu ölümüne neden olan insanlarla bir arada yapmayacağım." Dallas bu sözleri homurdanır gibi söyledikten sonra yüzünde pis bir sırıtışla birkaç adım geri çekildi ve revirden koşarak çıktı.

"Dallas ciddi sorun olacak," dedi Stark.

"Rephaim ve beni öğrendiğinden beri ciddi bir sorun zaten," dedi Stevie Rae dudağını dişleyerek. "Bu onu mahvetti."

"Bu senin hatan değil," dedi Rephaim, Stevie Rae'nin elini tutarak.

Stevie Rae, erkek arkadaşına yaslanarak, "Şey, keşke öyleymiş gibi hissetmeseydim," dedi. "Eskiden ne kadar tatlıyken şimdi bir pisliğe dönüştü. Tehlikeli bir pisliğe." Thanatos'a baktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama içimden bir ses Erin'in ölümünün, peşimize düşmek gibi aptalca bir şey yapması için ihtiyaç duyduğu bahane olacağını söylüyor."

"Evet. Hazır hepimiz kampüse tıkılıp kalmışken, Dallas ve izindeki kıçım zekâlılar ellerinden geldiğince bela çıkaracaklar," dedi Afrodit.

Stark'ın derin iç çekişi bütün grubun ona dönmesine neden oldu. "Ortalığı karıştırmak, Neferet'in peşinde olduğu şey de bu. Ve Neferet'in Büyükanne Kızılkuş'u yakalamasından hemen önce Dallas'ın onunla iletişim halinde olduğunu da biliyoruz."

"Bu da, eğer kendini bedenine yeniden biçim verecek kadar topladıysa, Neferet'in, Gece Evi'nde olup bitenler hakkında içeriden bilgi almak için Dallas'la yine temasa geçeceği anlamına gelir." Zoey, Stark'ın sözlerini tamamladı.

"Hazır Erin'in ölümünün suçunu bize yüklerken, Dallas bizi mahvetmek için elinden geleni ardına koymayacaktır."

Afrodit, Stevie Rae'nin akıl yürütme tarzına hak vermek zorundaydı. "Bizi mahvetmek için yapılacak en iyi şeylerden biri, babamı Gece Evi vampirlerinden birinin öldürdüğünü ispatlayacak bir yöntem bulmak olur."

"Tahmininin doğru olduğunu düşünüyorum. Babanı Neferet öldürdü. Ayrıca kendini göstermesi, Erin'in bedeninde Değişimi reddedeceği kadar büyük bir travmaya neden oldu. Bu nedenle, Neferet bu akşam iki kıymetli can kaybından düpedüz suçlu olabilir," dedi Thanatos.

"O suçu bir başkasına yıkmak isteyecektir," dedi Afrodit.

"Evet, buradan birinin yaptığını düşündürmek için kanıt yerleştirmek isteyecektir," diye onayladı Z. "Dallas bunu yapmasına yardım eder. Bundan hiç şüphem yok."

"Buna engel olunmalı," dedi Thanatos.

"Nasıl? Burası kale değil, okul. Gizlice girip çıkmak çok zor değil. Bunu hepimiz biliyoruz, hepimiz yaptık. Ayrıca Neferet'in bu okulun kıyısını köşesini hepimizden iyi tanıdığını unutmamalıyız," dedi Afrodit.

"Bu durumda benim görevim daha basit. Neferet'in kampüsümüze girişini engellemek için plan yapmalıyım," dedi Thanatos.

"Aslında Neferet'ten daha fazlasını engellemeniz gerekecek. Dallas ya da mide bulandırıcı arkadaşlarının okula girip çıkabile-

ceklerini ve Neferet'in onlar için tezgâhlayacağı her tür dalavereyi yerine getireceklerini hayal etmek zor değil. Neferet'in bizzat bir şey yapmasına gerek yok, görev vermeye bayılır. Gücünü bundan alıyor," dedi Afrodit.

"Haklısın," dedi Z.

"Bu konuyu derinlemesine düşüneceğim ve bir çözüm bulana kadar okul arazisinin hassasiyetle gözlenmesini sağlayacağım. Kalona ve Aurox gündüz saatlerinde okulumuza kimsenin girmesine izin vermeyeceklerdir," dedi Thanatos. "Bu arada, şafak neredeyse sökmek üzere. Hepinizin dinlenmeye ihtiyacı var."

Afrodit ayağa kalktı ve odanın sallanmasına şaşırdı. Xanax'ın işe yaramaya başlamasına sevinerek Darius'un güçlü koluna yaslandı. "Kaltak gibi görünmek istemeyeceğimi söylemek isterdim ama yalan olurdu. Nasıl göründüğüm umurumda değil. Siz ve Yüksek Konsey'in diğer üyeleri, Darius'un yatakhanedeki eski odamda benimle kalacağını bilmelisiniz." Afrodit, Thanatos'la insanı rahatsız edecek kadar annesini anımsatan, kararlı ve kendinden emin bir sesle konuşuyordu. "Kurallara aykırı olduğunu biliyorum ama birinin büyükannesini kaçırmak, bir insanı sebepsiz öldürmek, bir çaylağın Değişimi reddedip ölmesine neden olmak da kurallara aykırı. Ve bunlar yakın zamanda kötü adamların çiğnediği kuralların sadece üç tanesi. Ben de iyi adamların kurallarından birini çiğniyorum. Savaşçım olmadan uyumak istemiyorum ve sizi Z'nin de aynı duyguları taşıdığına temin edebilirim." Afrodit, Stevie Rae'ye manidar bir bakış attı. "Balkabağı da Kuş Çocuk'la uyumak konusunda ısrar ederdi ama o birazdan kuşa dönüşecek ve besbelli Stevie Rae onu geceleri kafese kapatmayı hâlâ reddediyor. Öyle değil mi, Stevie Rae?"

"Rephaim'den Kuş Çocuk diye bahsettiğin sürece seninle konuşmuyorum," dedi Stevie Rae, Afrodit'e kaşlarını çatarak.

"Evet, tam düşündüğüm gibi. Hâlâ kafes yok. Her neyse, aylardır kötülerle savaşıp dünyayı kurtarıyoruz ve Savaşçıma ihtiyacım var. Bu sizi rahatsız ediyorsa da özür dileyemem. Nokta."

Thanatos ve Afrodit'in bakışlarının birbirine kenetlendiği uzun bir duraksamanın ardından, Thanatos, "Bildiğim kadarıyla savaşçıların, rahibeleriyle aynı daireyi paylaşmalarının önceliği var. Özellikle de rahibenin tehlikede olduğu durumlarda," dedi.

"Z her zaman tehlikede," dedi Stark aceleyle.

"Benim Kâhinim de," dedi Darius kolunu koruyucu bir tavırla Afrodit'in sırtına yerleştirirken.

Afrodit gülümsedi. "Sanırım bu mesele de halloldu."

"Stevie Rae, güneş doğar doğmaz yalnız kalacağını biliyorum," dedi Shaunee usulca. "Senin için sakıncası yoksa, Erin'le paylaştığımız yatakhane odasında benimle kalman çok hoşuma gider. Orada... tek başıma kalabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ah, tabii ki, evet. Seninle kalırım," dedi Stevie Rae, Shaunee'ye sarılarak. "Ama Rephaim için pencereyi açık bırakmam gerekecek."

"Bunu yapabiliriz," dedi Shaunee. "Sorun yok."

"Gün içinde içeri güneş giremesin diye karartma perdelerini sıkıca kapattığınızdan emin olun, yeter," diye hatırlattı Zoey. Saatine baktı. "Gündoğumuna ne kadar kaldı?"

"Yirmi dört dakika," dedi Stevie Rae ve Rephaim aynı anda.

"Pekâlâ, çocuklar siz gidip yerleşin. Stark, benim eski odama çık ve Stevie Rae'ye söylediğimi yapıp perdelerin sıkıca kapalı olduğundan emin ol. Grubumuzun geri kalanını kontrol edip

herkesin yerleştiğinden emin olacağım. En azından bugünlük," dedi Zoey.

Afrodit ona dikkatle baktı. Z normal görünüyordu ama onda bir şey vardı. Sesinde bir gerginlik, yüzünde alışılmışın dışında sıkıntılı bir ifade, gözlerinin altında koyu renk gölgeler. Bütün bunlar her zamanki Zoey'ye yakışmayan şeylerdi. Her zamanki Zoey yorulur, bazen huysuzlaşırdı ama hemen o havadan çıkar ve ne gerekiyorsa yapardı. Afrodit, Z'ye daha dikkatli baktıkça yapılması gerekeni yapan ama bir türlü o havadan çıkamayan bir kız görüyordu.

"Z, bu gece çocukların üstünü örtme işini neden Thanatos'a bırakmıyorsun? Çemberi topladın ve Neferet'i buradan attın. Bu tür bir güç kullanmak seni hem fiziksel, hem zihinsel olarak yoruyor. Artık bir yere saklanıp kendi yaralarını yalayarak iyileştiren beceriksizler değiliz. Buraya tıkılıp kalmak baş belası bir durum ama Gece Evi'ne kapanmanın iyi bir tarafı da var. Sokağın aşağısından ucuz pizza ısmarlamak yok. Yay Çocuk, güneş seni kızarmış ekmeğe dönüştürmeden, sevgilini mutfağa götürsen ve gerçek bir şeyler yedirip içirsen iyi olur," dedi Afrodit.

"Bana Z'yle nasıl ilgileneceğimi söylemene gerek yok," diye çıkıştı Stark.

"Harika. Düzgün bir tavsiyeye böyle mi tepki veriyorsun? Gerçekten çok olgun bir tavır." Afrodit sersem bir tavırla başını salladı.

"Darius seni tutuyor olmasaydı, kıç üstü oturmuştun şimdi," dedi Stark.

"Siz ikiniz, didişmeyi keser misiniz?" diye bağırdı Zoey. Sonra derin bir nefes alıp devam etti. "Afrodit haklı. Süper yorgunum ve bir şeyler yemem gerek."

"Dinlen ve enerjini topla," dedi Thanatos, Zoey'ye. Sonra Afrodit ve Stark'a baktı. "Ve Yüksek Rahiben haklı. Didişmenizin aramıza nifak tohumları sokmak isteyenler dışında kimseye faydası yok."

"Özür dilerim," dedi Stark, Afrodit'e. "Z yorulunca ben de alıngan oluyorum."

"Özrün kabul edildi. Ben de ebeveynlerimden biri ölünce allak bullak oluyorum." Afrodit, Darius'a iyice yaslandı. "Beni yatağa götürür müsün lütfen yakışıklı?"

"Memnuniyetle," dedi Darius. Thanatos, Zoey ve Stevie Rae'nin önünde saygıyla eğildikten sonra, Afrodit'i neredeyse taşıyarak odadan çıktı.

Afrodit'in şakaklarına gözlerini kör eden bir sancı saplandığında, kızlar yatakhanesini çevreleyen araziyi gölgeleyen yaşlı meşelerin altındaydılar. Afrodit'in vücudunun istem dışı silkinmesi, bir çığlık atmasına ve imgelem üzerine saldırırken Darius'un kollarından düşüp yere yığılmasına neden oldu.

Büyük güçle gelir büyük sorumluluklar.
Liderliğin ve lüksün hazzını Demokles'in kılıcı tartar.
Kadimlerin bütün ihtiyaçlarının anahtarı olduğuna inandığında,
İşte o zaman her şey yıkılacak ve Işık kanayacak da kanayacak.

Afrodit gerçekten berbat durumdaydı. Korkunç bir baş ağrısı ve imgelemlerin hemen öncesinde gelen baygınlık yetmezmiş gibi bir de şiir duyuyordu.

Tanrıça aşkına, şiirden nefret ederdi.

Mecazi anlatım, çok boktan bir şeydi ki bu da kısmen mecazi anlatıma giriyor ve Afrodit'i nefret ettiği bir şeyi kullanmaya zorluyordu ki Afrodit bundan da nefret ediyordu.

Afrodit kendi kendine gülebilirdi ama acı izin vermiyordu.

Bilincini kaybetmenin kıyısına kadar gelen Afrodit, Darius'un saçlarını okşadığının ve adını seslendiğinin bilincindeydi.

Darius beni korur. Pekâlâ, Nyx, bana göstereceğin her neyse, hazırım. Tanrıçam, Xanax aldığıma memnunum. Acaba bu bana geri dönünce bir kadeh kırmızı şarap daha kazandırır mı ve ben...

Afrodit'in bilinci bedeninden koparılırken, gözlerinden kılcal damarlarını patlatan ve başının acıyla zonklamasına neden olan bir kuvvetle infilak etti.

O anda bunları hissedebiliyor değildi elbette. Ruhu, onu uzaklara, çok uzaklara taşıyan ince bir ışık şeridinin peşine takılmıştı.

Afrodit'in ruhu, imgelemin orta yerine ve Zoey'nin bedeninin içine düşüverdi.

Tanrıça aşkına, insanların başına gelen korkunç şeyleri yaşamaktan nefret ediyordu; hele o insanlar arkadaşlarıysa. Afrodit kendini hazırlayarak Zoey'nin gözlerinden dışarı baktı.

Z kafeteryada oturuyordu. İçeride Aurox dışında kimse yok gibiydi. Z, Aurox'un gözlerine bakıyor, Aurox ona Zo diye hitap ediyor, sakinleşme hapı almasını söylüyordu. Aurox'un sözleri içinde bir şeyleri uyandırırken, Z'nin duygularının hareketlendiğini hissetti. İstedikleri ve yapması gerektiğini düşündüğü şeyler arasında, Z'nin kafası öyle karışık ve öyle kararsızdı ki içi duyguların fokur fokur kaynadığı bir kazandan farksızdı. Afrodit, Z'nin duygularının sıcaklığının göğsünden onu âdeta yakarak yayıldığını hissedebiliyordu. O bütün bunların ne anlama geldi-

ğini merak ederken, Z onunla birlikte, Aurox'un kanını içmeye başladı. Böylece aklındaki hemen her şey bir anda siliniverdi.

Boğa Çocuk'un kanını içmek Afrodit'e tahmin ettiği kadar iğrenç gelmemişti. Gerçi onun kanını içmenin nasıl bir şey olacağını düşünmüş de değildi. Belki de hiç de tiksindirici gelmemesi, Z'nin kan olayına meraklı olmasından kaynaklanıyordu. Hah. Z'nin Aurox'a kesinlikle ilgisi vardı. Bunu kesinlikle unutmamalıydı. Şu acayip yanma hissi de vardı tabii.

Sonra sahne değişti ve Stark oradaydı ve her zamanki gibi bütün eğlencesini (Afrodit'inki kadar Z'nin de) mahvediyordu. Sahiplenici pisliğin teki gibi davrandığı için Z'yle kavga ediyorlardı. Can sıkıcıydı.

Gerçi bu hararetli bir öfke değildi. Ama Afrodit'in Z'nin içinde hissettiği buydu. Kız inanılmaz derecede kızgındı.

Sahne değişti. Aynı kalan tek şey, Z'nin sıkıntı seviyesiydi. Afrodit nerede olduğunu çıkartamıyordu. Parlak, göz alıcı gün ışığı yoktu ama gece de olmadığı kesindi çünkü gökyüzü gözlerini rahatsız ettiği için, Zoey gözlerini yere eğmişti. Ta ki sefil giyimli birkaç adam onunla uğraşmaya başlayana dek. Zoey'nin adamlara kafa tutması konusunda kesinlikle hemfikirdi ama öfke düzeyi tehlike sınırını geçmişti. Afrodit, Z'nin kollarını kaldırmasını ve içini kaplayan bütün sıkıntı, öfke ve karmaşayı salıvermesini çaresizlikle izledi. İki adamın yüzlerini sadece bir an görebilmişti ama taş bir duvara fırlatılıp kanları dört bir yana sıçrarken yüzlerinde beliren dehşet sonsuza dek hafızasına kazınacaktı.

Sahne bir kez daha değişti ve bu kez Afrodit, Z'nin gözlerinden bakmıyor, onu uzaktan görüyordu. Z, Gece Evi'ne geri dönmüştü. Öfkesi değişmişti ve şimdi üzgün, korkmuş ve kafası karışmış gibi bir hali vardı. Ama Afrodit'in gördüğü tek değişiklik bununla

sınırlı değildi. Zoey'nin yanında bir şey taşıdığını görebiliyordu. Bir kısmı korkunçtu. Pireler ya da et yiyen bir bit türü Zoey'ye yapışmış, cildinin altına süzülür gibiydi. Ancak Afrodit tam bir tiksintiyle izlerken, teninde usul usul ilerleyen şeyler titreyip değişti ve bir pırıltıya, hatta Zoey'yi kaplayan güzel bir örtüye dönüştü. Sonra Afrodit gözlerini kırpıştırdı ve o şey yeniden teninde sürünen, yuvalanan dehşet verici böceklere döndü.

O şeylerin ne olduğu konusunda Afrodit'in en ufak bir fikri yoktu ama Zoey'den gelmedikleri belliydi. Element temelli değillerdi. Afrodit'in zihni hızla işlemeye başladı. Z'yi bu kadar feci öfkelendiren erkek arkadaş bunalımı ve genel olarak aptalca davranan insanlar gibi normal şeylerdi. Anormal olan, Z'nin tepkisiydi. *Nedeni aslında Zoey'nin tepkisi değil, içine akan, onun tarafından emilen, kullanılan bir öfke ve sıkıntı olması ve Zoey'nin bunun farkında olmaması olabilir miydi? O zaman o şey neden değişiyor ve güzel görünüyordu? Afrodit neler olduğunu bilmiyordu ama sonucun Zoey'nin öfkeli, güçlü ve tamamen kontrolü kaybetmiş olması olduğunu biliyordu.*

Bu, Afrodit'i dehşete düşürdü.

Bir sonraki sahne Afrodit'e baş döndürücü bir sersemlik yaşatacak kadar hızlı geldi.

Afrodit Z'nin bakış açısından ellerinde kelepçelerle bir hapishane hücresine götürüldüğünü gördü. Demir kapı çarparak kapanmadan ve onu insanda klostrofobi duygusu yaratan bu tek kişilik tecrit hücresine kilitlemeden hemen önce Zoey'nin omuzları çöktü. Onu büyük güçle, tamamen dolduran öfke sönmüştü. Zoey tamamen yıkılmış bir halde ve kendinden nefret ederek demir kapının, mezarını mühürlercesine kapanmasını izliyordu. Ardından, genç Yüksek Rahibe, Afrodit'in en yakın arkadaşı hücrenin köşesine gitti, duvardan kayarak yere çöktü ve dizlerini kolla-

rıyla sararak öne arkaya sallanmaya başladı. Zoey'nin zihninde üç kelime sürekli tekrarlanıyordu. *Bunu hak ettim. Bunu hak ettim. Bunu hak ettim...*

Zoey'nin umudu kalmamıştı.

Sonrasında Afrodit, Z'nin bakış açısından bir kez daha koparıldı ve kendini büyük bir katedralin tam ortasında, havada asılı buldu. Midesi bulanarak aşağı bakınca kilise cemaatinin ölmüş olduğunu gördü. Hepsinin. Gırtlakları deşilmiş ve kanları son damlasına kadar emilmişti.

Zafer dolu bir ses, Afrodit'in zihninde aynı üç kelimeyi tekrarlayıp duruyordu. *Bunu hak ettim. Bunu hak ettim. Bunu hak ettim...*

Büyük güçle gelir büyük sorumluluklar.
Liderliğin ve lüksün hazzını Demokles'in kılıcı tartar.
Kadimlerin bütün ihtiyaçlarının anahtarı olduğuna inandığında,
İşte o zaman her şey yıkılacak ve Işık kanayacak da kanayacak.

Rahatsızlık verici sahne nihayet dağılıp ruhu acıyla dolmuş kör bedenine geri patlarken, Afrodit'in zihninde aynı dörtlük tekrarlandı.

Nefes almak için çabalayarak ve ellerini kanayan gözlerine bastırarak soluk soluğa inledi. "Darius!"

"Buradayım! Güvendesin!" dedi Darius. "Zoey'ye haber göndereyim ve..."

"Hayır," dedi Afrodit son gücüyle. "Z bilmesin. Kimse bilmesin."

"İstediğin gibi olsun, güzelim. Dinlen. Ben seni her zaman koruyacağım."

Ve sonra Afrodit kendini bıraktı ve bayıldı.

BÖLÜM DÖRT

Zoey

Yatakhanedeki odamda bir ileri bir geri gidip gelirken, "Okulun iptal edilmemiş olmasını dileyeceğim hiç aklıma gelmezdi," dedim. "Thanatos ne düşünüyordu, bilmiyorum. Bugün derse gitmek en azından oyalanmamızı sağlardı. Üstelik yarın cumartesi. Uzun hafta sonuna hiç ihtiyacımız *yok*."

Stark karmakarışık saçlar ve uyku sersemi bir halde, yatakta yuvarlandı. Şirin, küstah gülümsemesiyle bana bakarken şirin ve küstah görünüyordu ve bu hiç kötü bir şey değildi. "Yatağa dönersen ben sana yapacak bir şeyler bulurum."

Yine de havaya giremeyecek kadar kaygılıydım. Bu yüzden masum bir tavırla gözlerimi kırpıştırdım ve neden bahsettiğinden bihaber bir sesle, "Bana *ve* bütün okula yapacak bir şeyler mi bulacaksın? Senin için bile bayağı iddialı," dedim.

"Onu kastetmediğimi biliyorsun. Keyif kaçırmakta ustasın, Z!"

Odanın içindeki turuma ancak gülecek ve yanağına bir öpücük kondurmama yetecek kadar ara verdim. "Özür dilerim. Doğru

dürüst uyuyamadım. Dallas ve arkadaşlarının Thanatos'un masasına, Lenobia'nın ahırına, hatta Erik'in drama sınıfına Belediye Başkanı'nın kanlı kıyafetlerinden parçalar yerleştirdikleri kâbuslar gördüm. Polisler hepsini tutukladıktan sonra Neferet burada bitti ve eski işini geri istediğini ve yeni öğretmenler getireceğini söyledi. Rüyamda Neferet kocaman, siyah bir sülük, öğretmenlerimizin tamamı dev örümceklerdi." Ürperdim. "Iyyk, sülüklerden nefret ederim. Ve örümceklerden."

"Gel buraya." Stark yatağa, yanına vurdu.

İç geçirdim ama oturdum. Omuzlarımı ovmaya başlayınca gerilimimin bir kısmının azalmaya başladığını hissettim. "Her zaman bana kendimi nasıl daha iyi hissettireceğini biliyorsun."

"Evet. Her zaman da bileceğim. Burada biraz daha otur ve ben omuzlarındaki o küçük düğümlerin üstünde çalışırken, birkaç dakika çok fazla düşünmemeye çalış."

"Ben çok düşünmüyorum, hazırlanıyorum." Niyetim, sert ve bir yüksek rahibe gibi görünmekti ama bana ciddi anlamda mükemmel bir omuz masajı yaparken öyle görünmem gibi bir ihtimal yoktu.

"Çok fazla düşünüyorsun. Ve bugün yapacak çok şeyimiz var. Kafeteryaya gidecek ve arkadaşlarımızla kahvaltı edeceğiz. Sonra bütün çaylaklarımızın, özellikle kırmızı olanların birer odası olduğundan emin olmalıyız. Z, o çocukların gündüz saatlerini nerede geçirdiklerine dikkat etmeliyiz. Dallas'ın bir şeyler çevirmeye niyetlendiği konusunda seninle hemfikirim ama sırf o, acımasız götün teki diye, hiçbirimiz zarar görelim istemem."

"Ciddi öfke kontrolü sorunu var," dedim. Daha iyi düşünebilmek için Stark'tan uzaklaşmayı denedim ama beni tekrar yanına çekti ve omuzlarımla uğraşmaya devam etti.

"Hayır, burada oturacaksın. Stresli konuları konuşmamız gerek ama sen de gevşemeyi öğrenmelisin. Tamamen strese kapılmanı önlememin tek yolu omuzlarına masaj yapmaya devam etmek."

"Bunu önümüzdeki birkaç gün boyunca sürdürmek zorunda kalabilirsin."

"Bana uyar," diyerek boynumu öptü ve bu kez zevkten ürpermeme neden oldu.

"Pekâlâ, iyi. Neredeyse bu sayede önümüzdeki birkaç gün için sabırsızlanacağım," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ve hazır seni algıların açık bir halde yakalamışken, bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne?" Bir anda gerildim.

"Kes şunu." Omuzlarımı daha sert ovarak güçlü ellerinin altında erimeme neden oldu. "Senden asla kötü bir söz vermeni istemeyeceğimi biliyorsun. Tek ricam, çemberimizi Erin'in cenazesinden uzak tutman."

"Ama neden? Ben bunun hoş bir şey olacağını, hatta belki de Shaunee'nin bu sayede bu sayfayı kapatma fırsatı bulabileceğini düşünüyorum. Shaylin suyla ilgili bir yeteneği olduğunu zaten gösterdiği için, eskiden Erin'in olduğu yerde büyük bir boşluk olacağını sanmıyorum."

"Evet, benim de ilk düşüncem buydu. Ancak Dallas'ın saydığı bütün o nefret dolu zırvalıklardan sonra bundan vazgeçtim."

"Erin'in cenazesinde kavga çıkaracağını mı düşünüyorsun? Dallas için bile çok alçak bir davranış olur."

"Kavga etmek istediği kesin. Ancak cenazede kavga çıkarmak, o ve arkadaşlarının başının Thanatos'la belaya girmesinden başka bir şey sağlamaz ve henüz bu kadar büyük bir soruna hazır

olduğunu sanmam. Ama düşündüğüm şuydu. Erin'in sizinle ya da çemberle alakalı hiçbir şeyi istemediğini söylediğini sen de duydun, değil mi?"

"Evet, doğru."

"Z, bir düşün. Erin çembere katıldığında bile, bana bunu bir kaltak gibi davrandığı için üzüldüğü için yapıyormuş gibi gelmedi. Benim duyduğum, Afrodit'in onun yerine geçmesini istemediğiydi."

"Evet, öyle dedi," diye kabul ettim.

"Ben Dallas'ı oradan uzaklaştırdıktan sonra, Erin'in tavrında bir değişiklik oldu mu? Senden ya da Shaunee'den size öyle bok gibi davrandığı için özür diledi mi?"

"Hayır. Örümcekleri görünce iğrenç oldukları konusunda bana katıldı ve iğrenç şeylerin gitmesi gerektiğini söyledi."

"Z, ölü bir çocuk hakkında kötü konuşmayı sevmem ve niyetim de bu değil ama bence Erin'in, Neferet ve Dallas'ın Karanlığı Işığa tercih ettiklerini bilmesine rağmen, ölmeden önce taraf değiştirdiğini hatırlamak iyi olur."

"Evet, bu doğru. Ama şimdi ona kin tutmak bana doğru gelmiyor. Demek istediğim, Thanatos, Nyx'in onu Öteki Âlem'e kabul ettiğini gördü. Tanrıça onu affettiyse, biz de edemez miyiz?"

"Bence onu affetmekle, sırf öldü diye olmadığı bir şeye dönüştürmek arasında fark var. Yanılıyor olabilirim ama grubumuzun, özellikle Shaunee'nin onu idolleştirmesi sağlıklı gelmiyor."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum ve içimden bir ses haklı olduğunu söylüyor."

"Çemberinizin cenazede büyük bir gösteri yapmasını istememe nedenimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Tamam, Shaunee'yle konuşacağım ve Erin'in Öteki Âlem'de olduğunu ve Nyx'le barıştığını bilerek huzur bulduğundan emin olacağım. Thanatos'un cenaze törenini yönetmeyi kabul etmemesi için bir neden göremiyorum."

"İlerlemeye odaklanmalıyız, arkaya bakmaya değil."

"Haklısın. Bu arada, Afrodit'i kontrol edip onun da iyi olduğundan emin olmalıyım. Belediye Başkanı berbat bir babaydı ama sonuçta Afrodit'in babasıydı. Ölümü onu altüst edecek."

"Z, Afrodit babası ölmeden önce de altüst haldeydi."

Bacağına bir şaplak attım. "Nefret dolu biri olabilir ama o yine de benim arkadaşım."

"Bunun nedenini hiçbir zaman anlayamayacağım."

"Hey, Afrodit bizden biri ve bir arada durmamız ve Neferet'in tezgâhladığı her tür çirkinliğe karşı güçlü olmamız gerek."

"Biliyorum. Daha çok şaka yapıyordum aslında. Afrodit kaltağın teki ama bizim kaltağımız," dedi Stark.

Güldüm. "Aynen öyle."

"Tamam, bence yeterince hamur kıvamına geldin." Stark omzumu son bir kez sıkıp boynumu öptü. "Haydi, gidip kahvaltı edelim, sonra da günün getireceği deliliklerle uğraşırız."

"Gece Evi'ni gerçekten sevmemi sağlayan ilk şey buydu," dedim tabağımı tepeleme spagettiyle doldururken. "Psagetti! Hem de kahvaltıda. Kafeteryamızı seviyorum."

"Psagetti derken altı yaşında bir çocuk gibi oluyorsun." Stark aşçıya ona diğer kahvaltı seçeneğinden, geleneksel (sıkıcı) çırpılmış yumurta ve jambondan vermesini rica etmeden önce omzuma hafifçe vurdu.

İçecek barına gittim ve bardağımı kurşunlu *–kafeinli–* kolayla doldururken Stark'a seslendim. "Altı değil, dokuz. *Psagetti Deliliği* şarkısını o zaman yaptım." Gırtlağımı temizledim ve "*Pas-getti... pas-getti*" şarkısını tutturdum. Hatta masamıza doğru psagetti dansının adımlarıyla yürüdüm. Günün belki de o kadar kötü olmayacağını düşünüyordum. Ne de olsa bir omuz masajı ve psagettiyle başlamıştı. Ancak tam Stark yanıma kayarken, bir erkek sesinin *Psagetti Deliliği* şarkımı tekrarladığını duydum.

Şarkıyı kimin söylediğini anlamam için kafeterya sırasına bakmama gerek yoktu. Stark'ın yüzüne bakmam yeterliydi. Spagetti kutlamamı sırıtarak izlerken, yüzündeki gülümseme bir anda kaybolmuş, yerini ona bunalmış ve öfkeli görünmesine neden olan, gergin ciddi bir ifadeye bırakmıştı.

"Heath'le tanıştığında kaç yaşındaydın?" diye sordu Stark.

"Dokuz," dedim. Çaresiz ve mutsuz hissetmeme neden olsa da bakışlarım Stark'ın yüzünde kalmadı. Tabağına spagetti doldururken spagetti şarkısını söylemeye devam eden çocuğa döndü.

Aurox bu kadar şirin olmasa, bir faydası olur muydu acaba? İçecek barına yürürken, benim yaptığım spagetti dansının ahmak versiyonunu yapıyordu.

Midemde eskiden Heath odaya girince yaşadığım o tuhaf kelebek olayını hissederek, hayır, diye düşündüm. Aurox bir trole benzese bile, sırf Heath'in ruhunu taşıdığı için midemdeki bu kıpırtılara neden olabilirdi.

"Günaydın!" Damien yanında Shaunee, Stevie Rae ve Rephaim'le birlikte içeri girdi. Tabaklarını almak için aceleyle sıraya girerken, beni ve Stark'ı selamladılar.

Stark ve benim karşılık vermediğimizi fark etmişe benzemiyorlardı.

"Hey, selam Aurox. Bizimle oturmak ister misin?" dedi Damien neşeli bir sesle.

"Tabii, harika olur," dedi Aurox.

"Harika. Z ve Stark zaten masadalar. Şu tarafta." Damien bizi işaret etti ve suratındaki aptalca mutluluk ifadesi bir anda kaybolup yerini *a-ha* ifadesine bıraktı. "Tabii eğer yeterince yer varsa ve Zoey ile Stark için de uygunsa ve... " Damien yanakları kızararak sustu.

"Kahretsin!" Stark kelimeyi ağzının içinde geveledi için, benden başkası duymadı. Sonra sırtını dikleştirerek seslendi. "Elbette sorun yok. Aurox'a yerimiz var."

Aurox tam karşıma oturunca ağzıma psagetti tıkıştırmaya konsantre oldum.

Stark, "Söylesene, Aurox, o şarkıyı nerede öğrendin?" sorusuyla beni şoka soktu.

"Hangi şarkıyı?" dedi Aurox ağzı makarnayla dolu halde.

"Boş ver," diye mırıldandı Stark.

Uzun ve rahatsız edici sessizlik, Damien ve diğerleri masaya yerleşene kadar bozulmadı.

"Afrodit'i gören oldu mu?" diye sordu Stevie Rae.

Kafamı kaldırınca herkesin başını iki yana salladığını gördüm.

"Ya da Darius'u?" diye ekledi Stevie Rae.

Başlar bir kez daha sallandı.

"Lanet olsun," dedim. "Gidip Afrodit'e bakmalıyım. Odasında inzivaya çekilmek ondan beklenecek bir şey değil."

"Evet," diye onayladı Stevie Rae. "Kahvaltıyı günün moda geçidinin başlangıcı olarak görür. Bir defasında bana kahvaltıdan

önce yaptıkları makyaj miktarıyla, hangi kızların şişman ve sarkık annelerine dönüşeceklerini tahmin edebildiğini söylemişti."

"O kız süper çatlak," dedi Shaunee.

"Kahvaltıdan önce çok makyaj yapmak iyi mi kötü mü?" diye sordu Damien.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Stevie Rae. "Afrodit lafı uzatınca dinlemeyi bırakmaya çalışıyorum. Kulaklarımı acıtıyor da."

"Kızlarla ilgili tahmini, kehanet yeteneğinin parçası mı?" diye sordu Aurox.

Kendimi herkesle birlikte gülmekten alamadım. Pekâlâ, Stark dışında herkesle. Gülmek yerine, öldürmeye çalışır gibi, çırpılmış yumurtasını bıçaklıyordu.

"Hayır," dedi Stevie Rae, Aurox'a yanıt olarak. "Ona Nyx tarafından verilmediği kesin olan nefret yeteneğinin parçası."

"Ah, özür dilerim," dedi Aurox mahcup bir tavırla. "Büyük olasılıkla aptalca bir soruydu."

"Hey, endişeye gerek yok, oda arkadaşım," dedi Damien nazik bir gülümsemeyle. "Afrodit hepimizin aklını karıştırır."

Kendimi, "Oda arkadaşı mı?" diye sorarken buldum. "Siz ikiniz aynı odada mı kalıyorsunuz?"

"Evet," dedi Aurox ilk kez gözlerime bakarak. "Damien teklif etti. Ben de yalnız kalmak ya da bir yabancıyla aynı odayı paylaşmak istemedim. Şey, diğerlerini sık sık bana tuhaf bakışlar atarken yakalıyorum."

"Boğaya dönüştüğün için olsa gerek," dedi Stark duygusuz bir sesle.

"Sanırım haklısın," dedi Aurox. Bakışlarını benimkilerden ayırıp yemeğe devam etti.

"Pekâlâ, bu bizi Stark'la tartıştığımız konuya getiriyor," diye başladım.

"Evet, uyanınca konuştuk. Birlikte uyanınca. Aynı yatakta. Değil mi, *oda arkadaşım*?" Stark son iki kelimeyi özellikle vurgulamıştı.

Arkadaşlarım kaygılı bakışlarını Stark'tan Aurox'a çevirdi. Kaşlarımı çattım. "Stark, beraber uyuduğumuzu herkes biliyor."

"Sadece emin olmak istedim," dedi Stark yeniden yumurtalarına saldırıya geçerken.

"Her neyse," diye devam ederken yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Stark ve ben, tünellerimize dönene kadar, kırmızı çaylaklarımızın *ve* vampirlerimizin," derken Stevie Rae'ye gülümsedim, "kalacak süper güvenli bir yerleri olduğundan emin olmamızın çok önemli olduğunu konuşuyorduk."

"Gün batarken Shaunee'yle benim odamıza dönünce, Rephaim'le de aynı şeyi konuştuk," dedi Stevie Rae. "Ben de hepinizin düşündüğü şeyi düşünüyorum. Okulu keşfetmeli ve çocuklara daha az yer üstü bir yer bulmalıyız."

"Ve size, değil mi?" diye sordum.

Stevie Rae cevaplamadan önce Rephaim'e baktı. "Şey, hayır, ben Shaunee'yle aynı odayı paylaşmaya devam edeceğim."

"Onu aksine ikna etmeye çalışmama rağmen," dedi Rephaim.

"Hey, tek başıma kalabileceğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Shaunee telaşla. "Dün gece zor bir geceydi ama bugün daha iyiyim. Onu özleyeceğim ama ikizimin harika bir yerde olduğunu biliyorum. Hatta ölmeden önce de söylediği gibi, duyguları nihayet çözüldü. Tuhaf bir şekilde onun adına seviniyorum." Shaunee yaşlı gözlerini kırpıştırarak gülümsedi.

"Biliyorum ama şey... bir kuş için uygun bir giriş-çıkışı olan bodrum tarzı bir yer bulamazsak, tünellere dönene kadar oda arkadaşın benim," dedi Stevie Rae.

"Ejderha'nın okulun bodrumunda eski kalkan ve kılıçlar için depo gibi bir yer olduğunu anlattığını hatırlıyorum," dedi Damien. "Yani aşağıda en azından Ejderha'nın eski ve kıymetli silahlarını barındırabilecek su geçirmez bir yer olmalı. Biliyorsunuz, o şeyleri paslanıp bozulacakları bir yere asla koydurmazdı."

"Pekâlâ, en azından bu iyi bir haber. Kırmızı vampir ve çaylaklar gün boyunca yer altında olurlarsa kendimi daha iyi hissedeceğim. Aksi takdirde fazla savunmasızmışsınız gibi hissediyorum," dedim. Huzursuzluk içinde, Stevie Rae'nin güneşle kötü tecrübelerini ve azıcık bir güneşin onu, Stark'ı ve diğer kırmızı çaylakları nasıl kızartabildiğini hatırladım. Yeni bir vampir türünden olmak beraberinde yeni güçler de getiriyordu ama yanında bir de onları öldürebilecek yeni şeylerden oluşan bayağı sinir bozucu bir liste vardı.

"Ne demeye çalıştığını anlıyorum, Zoey ama kırmızı vampirlerin barınması mevzusuna farklı bir bakış açısı da olabilir," dedi Damien. "Yer altındayken daha iyi dinlendiklerini ve güneşten korunduklarını biliyorum ve bir bodrum katı bu iş için çok uygun olur ama diğer yandan muhtemelen hep birlikte, tek bir giriş-çıkışı olacak bir yerde olacaklar. Bu iyi bir şey olmayabilir."

Stark'ın kaşları kalktı. "Lanet olsun, Damien. Haklı olabilirsin. Tünellerde tuzağa düşmeyiz çünkü o tünellerin bir sürü giriş çıkışı var. Z, eğer o çocuklar güneşin doğuşu ile batışı arasında geçen zamanı bir bodrum katında geçirecekse sen, ben ve Stevie Rae o gruptan ayrı bir yerde uyumalıyız."

"Öyle görünüyor ki savunmasız kalmanın birden fazla yolu var. Haklısınız, çocuklar. Hepimiz tuzağa düşürülebileceğimiz bir yerde toplanamayız ve özellikle siz ikinizin," Stevie Rae ve Stark'ı işaret ettim, "grubun geri kalanından ayrılmanız gerek. Bir şey olursa, çaylaklarınıza yardım etmek için Değişimini tamamlamış kırmızı vampirlerin gücüne ihtiyacımız olacak." İç geçirdim. "Diğer yandan, o çaylakların uyurken korunmasız olması da içime sinmiyor. Acaba Afrodit ve Darius'u onlarla birlikte aşağı taşınmaya ikna edebilir miyiz?"

Shaunee homurdandı. "Afrodit ve bodrum katı mı? Bodrumu onun için süsleyecek bir dekoratörünüz yoksa olmaz."

"Yüksek Rahibesi olduğunu biliyorum ama onu aşağı taşınmaya ikna etmeye kalkışırsan ciddi bir sinir krizi geçireceğinden eminim," dedi Stevie Rae.

Afrodit'in sinir krizi geçirmesi fikrinden ne kadar nefret etsem de Stevie Rae'nin haklı olduğunu biliyordum. Mücadeleye değip değmeyeceğini kafamda tartmaya çalışırken, Aurox'un sesi duyuldu.

"Ben çaylaklarla kalırım," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Daha az önce diğer çocuklar sana tuhaf tuhaf baktığı için Damien'la aynı odada kalmak istediğini söylüyordun."

"Bu, savunmasız kalmalarını istediğim anlamına gelmez. Ben nadiren uyuduğum için onlara göz kulak olabilirim. Ayrıca size yardımcı olabilmek hoşuma gidiyor." Duraksadı ve "Büyükannen bana yardım etti," diye ekledi. "Benim de sana yardım etmem sadece doğru olabilir."

Aurox ay taşı rengi gözlerini, Stark'ın sert sesi araya girene kadar benimkilerden ayırmadı. "Kulağa iyi geliyor. Ve haklısın. Bize yardım etmen gerek."

"Şuna ne dersin? Ben de seninle geleyim, böylece hâlâ oda arkadaşı olabiliriz," dedi Damien. "Tuhaf durumları yatıştırmakta fena sayılmam."

"Aynen öyle," dedi Rephaim. "Damien çocukların beni kabullenmesine yardımcı oldu. Her iddiasına girerim, senin için de aynı şeyi yapabilir."

"Bunu söylemen çok hoş." Damien'ın yüzü içinden yükselen bir gülümsemeyle aydınlanırken onu mutlu görmenin ne kadar güzel olduğunu düşündüm.

"Yani anlaştık," dedi Stark. "Pekâlâ, Z, yemeğin bitiyor mu? Afrodit'e bakman gerektiğini söylemiştin, benim de Darius'la konuşmam gerek. Ejderha'nın deposunun yerini biliyor olmalı. Bir taşla iki kuş vurmuş oluruz."

Psagettimden artakalana hasret dolu bir bakış attım ama Stark, Aurox'a dövecek gibi bakarken, Aurox bana kaçamak bakışlar atarken ve diğerleri üçümüzü izlerken, artık o kadar iştah açıcı görünmüyordu. Kolamın sonunu içtim ve en iyi sahte gülümsememi takınarak, "Tamamım," dedim. "Gidelim!"

"Biz de kırmızı çaylakları bir araya toplayabiliriz," dedi Stevie Rae. "Ejderha silahlarını saklamak için kullandığına göre, depo eğitim sahasına yakın bir yerde olmalı. Bir saat sonra orada buluşmaya ne dersiniz?"

"Kulağa iyi geliyor," dedim. Stark bana sahiplenici bir tavırla sarılıp beni taşırcasına kaldırdı. Kafeteryanın kapısına ulaşınca bana sarıldı ve herkesin gözü önünde kollarının arasına çekip öptü. Demek istediğim, beni diliyle falan, gerçekten öptü.

Pekâlâ, Stark'la öpüşmeyi gerçekten seviyorum ama göz önünde sevgi gösterilerine hiç meraklı değilimdir. Tamam, insanların yanında Stark'ın elini tutmayı severim. Hatta koluyla beni sarmasını da severim (ve bunu genelde hoş bir şekilde yapar, maymun gibi sarılarak, yapışkan bir şekilde değil) ama herkesin önünde öpüşüp koklaşmayız. Hiçbir zaman. Bu yüzden dudaklarını benimkilerden ayırdığında yüzüm utançtan kıpkırmızıydı. Bana yeniden sarıldı ve âdeta sürükleyerek ve omzunun üstünden masaya ve elbette Aurox'a sert bir bakış atarak kafeteryadan çıkardı.

Suratına bir şamar indirmek istedim.

Oysa şamarı indirmek yerine, dışarı çıkar çıkmaz kendimi kollarından kurtarıp elini tuttum. Normalde olduğu gibi.

Hiçbir şey demedi. Sadece şirin ve kibirli gülümsemesiyle bana baktı.

Sinirden haykırmamak için kendimi zor tutarak içimde biriken ateşli öfkeyi yok saydım. Ona ne kadar sinir bozucu ve aptalca davrandığını söylersem, sadece kavga çıkardı ve şu anda Stark'ın kıskanç pisliğin teki gibi davranmasından daha önemli sorunlarımız vardı.

Ayrıca, Aurox'la ilgilenmiyordum. Stark da bunu yakında öğrenecek ve umarım, sahiplenici tavrından vazgeçecekti.

Ama Heath'le ilgileniyorsun, dedi içimden korkunç bir ses. *Ve Heath ruhunu Aurox'la paylaşıyor.*

Fısıltılı sese Stark'ın Savaşçım, sevgilim, dostum olduğunu hatırlattım.

Ya Heath ne?

Bir ölü! dedim içimden sertçe. Ancak kalbimi ve zihnimi kapatmaya çalışsam da psagetti şarkımız içimde yankılanmaya devam etti.

BÖLÜM BEŞ

Zoey

"Hâlâ uyuyor," dedi Darius yatakhane odasının kapısını arkasından usulca kapatırken, alçak sesle.

"Gerçekten geç oldu. Afrodit iyi mi?" dedim koridorda durup fısıldaşmayı yadırgayarak.

"Olacak," dedi Darius. "Dün gece onun için zor bir geceydi."

"Ne kadar sarhoş oldu?" dedi Stark alaycı bir tavırla.

"Babası okulumuzun kampüsünde öldürüldü. O da içti," dedi Darius geçiştirir gibi.

"Ve şimdi ayılamıyor," dedi Stark

"Ve şimdi dinlenmesi gerekiyor," diye düzeltti Darius sırtını dikleştirerek. Boyu bir anda uzamıştı sanki.

Ah, harika. Darius ve Stark'ın birbirine girmesi, tam ihtiyaç duyduğum şeydi.

"Dinlenmesi iyi bir fikir." Aralarında duracak şekilde yer değiştirdim. "Annem öldüğü zaman ne kadar kötü hissettiğimi

hatırlıyorum. Sen de hatırlıyorsun, değil mi, Stark?" diye sordum üstüne basarak.

"Senin sarhoş olduğunu hatırlamıyorum," dedi Stark.

"Ben de senin yargılayıcı olduğunu!" Sonunda canıma tak etmişti. "Tanrı aşkına, kıza bir rahat ver. Bir gece içinde babası öldürüldü ve annesi onu evlatlıktan reddetti. Hangi açıdan bakarsan bak, berbat bir şey."

"Kafayı bulmak bununla baş etmek için doğru yöntem değil," dedi Stark.

"Kim demiş? Milyon yaşında biri gibi konuşuyorsun. Yeter artık," dedim.

"Onu görmek istediğini söyleyen sendin. Şimdi buradasın ve o seninle konuşacak halde değil," dedi Stark.

"Hayır, ben onu kontrol etmek istediğimi söyledim." Darius'a döndüm. "İyi olacak mı?"

"Sanırım," dedi.

"İşte." Stark'a döndüm. "Kontrol edildi."

"Saygısızlık etmek istemem, Yüksek Rahibe. Ama ikiniz kavga etmek için başka bir yer bulabilir misiniz? Kâhinimin dinlenmeye gerçekten ihtiyacı var," dedi Darius.

Stark'ın yüzü asıldı ve ellerini yüzünde dolaştırdı. "Zoey ve ben kavga etmiyoruz." Bana baktı ve özür diler gibi gülümsedi. "En azından niyetim kavga çıkarmak değildi. Özür dilerim."

"Sorun değil," dedim. "Ben de kavga etmek istemiyorum."

"İyi." Stark'ın gülümsemesi büyüdü ve her zamanki tatlı, etkileyici haline geri döndü. "Hey, Darius, Z'yle buraya gelmemin nedeni pislik gibi davranmak istemem değildi."

Darius hafifçe gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Aslında buraya bodrum benzeri bir yer biliyor musun diye sormaya geldim. Damien, Ejderha'nın eski kılıçları ve kalkanları orada sakladığından bahsetti."

"Bildiğim bir yer var. Okul binasının ana kısmının altında kalıyor. Girişi eğitim sahası ile ahırın arasında uzanan koridorda."

"Birden fazla girişi olabilir mi, biliyor musun?" diye sordum.

"Emin değilim. Sadece bir iki kez gittim ve hep kısa süreli ziyaretlerdi. İhtiyaç duyulmayan kalkanları depoya geri kaldırıyordum. Hafızamda uzun, karanlık bir oda kalmış. Tavan alçak ama zemin taş ve Gece Evi'nin kalanı gibi çok sağlam inşa edilmiş."

"Kulağa harika geliyor," dedi Stark. "Bize oraya nasıl gidileceğini gösterir misin?"

"Elbette." Darius duraksadı ve omzunun üstünden Afrodit'le paylaştıkları yatakhane odasının kapalı kapısına baktı.

"Fazla kalman gerekmez," dedim. "Bize bodrumu göster. Sonra geri döner Afrodit'in bir şeyler yemeğe hazır olup olmadığına bakarsın."

"Kocaman, yağlı bir hamburger ve kızarmış patates akşamdan kalmaya birebirdir," dedi Stark.

Darius gülümsedi. "Afrodit inek yiyen kızların onlara benzemeye başladığını söylüyor."

"Hiç şaşırmadım," dedim. "Ona ineğimsi değil de seksi kedimsi bir şeyler getirmek isteyebilirsin."

"Hey, Darius bir kâse krema ve bir kutu ton balığıyla gelse Afrodit'in ne yapacağını izlemek için para verebilirdim," dedi Stark.

Üçümüz kahkahalarla güldük ve kızlar yatakhanesinden eğitim sahasına doğru yürümeye başladık. Gece şubat ayından beklenmeyecek kadar ılıktı. Kampüste esen ılık rüzgârda baharın

kokusunu aldığımı bile düşündüm. Bahar anlamına gelen sesler duyduğumdan emindim. Çaylaklar sokak lambalarının altında sohbet ediyor, kediler seçilmiş vampirlerine miyavlıyordu.

Kediler!

"Ah, kahretsin! Nala ve diğer kediler hâlâ depoda. Büyük olasılıkla dönmediğimiz için kafayı yemişlerdir," dedim.

"Birkaç gün idare ederler," dedi Stark. "Hepsinde o kocaman otomatik yemliklerden var ve hani şu kapanmayan duştan su içmeye bayılıyorlar, unuttun mu?"

"Tuvalet kumları çok feci pislenecek." Bunun, zaten huysuz olan Nala'nın süper huysuz olmasına neden olacağını düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Evet, iğrenç olacak," dedi Stark. Darius homurdanarak onayladı. "O kadar kedinin arasında kaldığı için Düşes'e çok acıyorum."

"Hey, o kedileri sevmeye başladı," diye hatırlattım. "Hatta Damien'ın Cammy'siyle uyuyordu."

"Damien'ın Cammy'sini herkes sever," dedi Stark gülümseyerek.

"Burada bir geceden daha uzun süre kalmamız gerekirse, Thanatos'a polisler ne derse desin, kedilerimizi ve Düşes'i almamız gerektiğini söyleyeceğim," dedim.

"Biz suçlu değiliz. Yanlış bir şey yapmadık ve gitmemize ve normal hayatlarımıza devam etmemize izin verilmeli," dedi Darius. O bile sıkıntılı görünüyordu.

"Yine de buraya kapatılmış durumdayız," dedim.

İkisinin de bu konuda söyleyeceği hiçbir şey yoktu. Söylenecek ne vardı ki? Gerçek şuydu ki büyük olasılıkla katı bir bedenden çok bir hayalet olması mümkün, deli bir ölümsüz, Be-

lediye Başkanı'nı yemişti. Bunu nasıl ispatlayacaktık? Bir kanıt bulabilsek bile, insan polis kanıtımıza inanır mıydı, yoksa fazla mı deliceydi? Moral bozucu gerçek şuydu ki süper delice olduğu için inanmayacaklardı.

Darius doğru hatırlıyordu. Bodrum uzun ve karanlıktı ve soğuk, taş bir zemini vardı. Hiç elektrik lambası yoktu; sadece taş duvarlar boyunca monte edilmiş kılıçların ve kalkanların arasındaki gerçekten eski demir kancalara asılı gazlı fenerler vardı. Darius ve Stark fenerleri tutuşturunca ışık canlı, nefes alan bir varlık gibi metal duvarlarda dans etmeye başladı.

"Burası gerçekten *Game of Thrones*'un seti olabilirmiş," dedim.

"Ve bu muhteşem bir şey," dedi Stark.

"Muhteşemden kastın zindan gibi ve ürkütücüyse, öyle," dedim.

"Kuru ve yerin altında," dedi Stark. "Hey, burada gerçekten elektrik prizleri var. Birkaç bölme, uyku tulumları, armut minderler, birkaç DVD oynatıcı ve televizyonla kamp kurmaktan çok daha iyi olur."

"Bu pek bir şey ifade etmiyor. Hemen her şey kamp kurmaktan iyidir," dedim.

"Güneşte kızarmak kamp kurmaktan daha iyi değildir," dedi Darius.

"Bu konuda sana katılmak zorundayım," dedi Stark.

"Hey, bunlar gerçek mi?" diye sordum. Kılıçlardan birinin mücevher ya da cam kakmalı kabzası beni büyülemişti.

"Emin ol," dedi Darius. "Taşların hepsi hakiki."

"Tanrıça aşkına," dedim. "Çok güzeller ve bir servet değerinde olmalılar. Ejderha bunları neden aşağıda saklamış? Bir yerlerde sergilenmeleri ya da bir yere kilitlenmeleri falan gerekmez mi?"

"Ejderha'nın bütün zenginliklerimizi herkesin göreceği şekilde sergilemenin doğruluğuna inanmadığını söylediğini hatırlıyorum," dedi Darius.

"Gerçi Neferet'lik bir durum değil. O zenginliklerin sergilenmesi gerektiğine inanır ve Ejderha'nın Yüksek Rahibesi Neferet'ti," dedi Stark.

"Bu silah zulasından haberdar olduğunu sanmıyorum. Ejderha'nın kontrolünde olan bir şeydi. Neferet'in buraya geldiğini ya da eski kılıçlardan ya da kalkanlardan bahsettiğini hatırlamıyorum." Darius yüksek sesle düşünür gibi, yavaş yavaş konuşuyordu. "Kendi gücü dışında çok az silah ilgisini çekmiştir."

"Yani buradan hiç haberi olmayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Olmayabilir," dedi Darius.

"Bu, bizim için gerçekten harika olur," dedi Stark. "Hem sadece bodrum katından haberdar olmadığı anlamına gelmez. Bu duvarlarda asılı mücevher ve altınlarda bir servet yatıyor."

"Ama her Gece Evi birbirinden bağımsız olarak zengindir," dedi Darius. "Neden altın ve mücevher biçiminde gizli bir servete ihtiyaç duyalım?"

"Bütün *Gece Evleri* zengin. Ama biz kampüs dışına taşınarak okuldan kopmaya başladık. Ya Belediye Başkanı'nın ölümü yüzünden insanlarla vampirlerin arası daha da açılırsa? Aranızda polislerin hesaplarımızı dondurup dondurmadığını bilen var mı?"

Darius kafasını salladı. "Bilmiyorum."

"Benim de hiçbir fikrim yok. Hâlâ Şikago Gece Evi'nde kullandığım banka kartını kullanıyorum," dedi Stark. "Aklıma bile gelmedi."

"Gelmeli," dedim. "Hepimiz Gece Evi'nin bize bakmasını garanti görüyoruz."

"Vampir Yüksek Konseyi'nin sessiz kalacağını ve okulumuzun insanların hukuk sisteminde oradan oraya savrulmasına izin vereceğini hiç sanmıyorum," dedi Darius.

"Ama verirlerse, güvenliğe ve paraya ihtiyacımız olacak. Bu duvarlarda para asılı olduğu kesin ve hatta burada güvenlik de olabilir. Tabii Neferet'in haberi yoksa." Bir an durduktan sonra ekledim: "Her iddiasına girerim, Kalona haberinin olup olmadığını biliyordur."

"Madem öyle, biz de gidip kanatlı ölümsüze sorarız," dedi Stark.

"Ben Gece Evi'nden tamamen kopma fikrinden hiç hoşlanmadım," dedi Darius ciddi bir tavırla. "Ama düşünce şeklinize katılıyorum. Kalona'yla konuşmalıyız."

Üçümüz bodrumdan telaşla çıktık ve rahat bir tavırla oradan ana binaya yürümemizin ve sonra geniş bir çember çizip eğitim sahası bölgesine ve Ejderha'nın artık Kalona'ya ait olan ofisine dönmemizin daha doğru olacağına karar verdik.

"O koridordan gidip gelmemizin kimsenin dikkatini çekmesine gerek yok," dedi Darius.

"Ve koridora dikkat çekmenin," diye onayladım ve belki de gereğinden fazla heves ve zorlama bir gülümsemeyle kafeterya-

dan çıkan Kramisha ve Shaylin'e el salladım. "Casusluk," diye mırıldanarak iç geçirdim.

"Ne olmuş casusluğa?" dedi Stark.

"Berbatım bu konuda," dedim.

Okulun ön tarafına çıkan koridor için sağa saparken, Stark elimi tutuyor, Darius kıkır kıkır gülüyordu. Üçümüz birden parlak ışık noktacıklarından kurtulmak için gözlerimizi kırpıştırarak ve fuayedeki küçük gruba şaşkınlıkla bakarak durduk.

"Neler oluyor? Şu bir kamera mı?" diye sordu Stark.

"İşte bu harika! Yeni kırmızı vampirlerden biri burada. Beni takip et!" Mikrofonlu bir kadın eliyle kameramana ve ışıkları taşıyan iki adama işaret vererek bize doğru yürüdü.

İnsanı rahatsız edecek kadar parlak ışıklar üzerimize çevrildi ve kadın, kamera ve genelde okulun sekreterliğini üstlenen ve genelde her konuda sakin kalmayı başaran Diana adında alı al, moru mor bir vampir bize yöneldi.

"Aman Tanrım! Fox 23 minibüsünü dışarıda görür gibi oldum ama sizin de burada olacağınız hiç aklıma gelmedi." Damien kafeteryadan fuayeye uzanan koridordan neredeyse çığlık atarak fırladı. "Chera Kimiko! İnanamıyorum! *Çok sıkı* hayranınızım."

Kamera ışıkları karşısında gözlerimi kıstım. Lanet olsun! Bu Fox 23'ün haber spikeriydi. İlk düşüncem, *Vay canına, yüz yüze ekrandakinden daha hoşmuş,* oldu. İkincisi o kadar olumlu değildi. *Vay canına, Fox 23 Chera'yı buraya gönderdiyse ortalık fena karışmış demektir.*

"Çok teşekkür ederim. Hayranlarımın hepsini çok seviyorum." Chera, yıldız çarpmasına uğradığı için hâlâ sırıtmaya devam eden Damien'a gülümsedi.

"Damien, neden Thanatos'a bir muhabirin burada olduğunu haber vermiyorsun?" Gülümseyerek Damien'ı Thanatos'un ofisine çıkan merdivenlere doğru hafifçe ittim.

"Ah, kesinlikle! Hemen dönerim." Damien telaşla Chera'nın yanından geçerken durdu ve ekledi. "Sizi gerçekten ama gerçekten çok seviyorum!"

Chera güzel bir gülümseme eşliğinde kollarını açtı. "Damien, çok tatlısın. Sarılmaya ne dersin?"

"Aman Tanrım, elbette!" Chera'yı kucaklarken, Damien'ın ağzı kulaklarındaydı.

Chera'nın, Damien'ın kulağına, "Adam selam söyledi," diye fısıldadığını duydum.

"Oooo, benden de ona selam söyleyin." Damien kadını sıkmayı bırakıp telaşlı adımlarla Thanatos'un ofisine koştu.

Yemin ederim, Damien bir köpek yavrusu olsaydı, mutlulukla kuyruk sallamaktan ölebilirdi.

"Siz yüz yüze gördüğüm ilk kırmızı vampirsiniz. Dövmeleriniz çok güzel." Chera ve kameramanları artık bütün dikkatlerini Stark'a odaklamıştı.

"Evet, şey, ben bir kırmızı vampirim," dedi Stark gergin bir ifadeyle bir kameraya, bir Chera'ya bakarak.

"Adınız Stark, değil mi?" diye sordu Chera.

"Doğru."

Kırmızı KAYIT düğmesi yanıp sönen kameranın fazlasıyla farkında olan ben, histerik Stark'ı da yakaladığım gibi, salondan şimşek hızıyla ve çığlıklar atarak fırlamamla son bulmayacak bir şeyler akıl etmeye çalışarak ağzımı açtım ama Chera gülümseyerek Stark'a bakıyor ve büyülenmiş gibi İşaretini inceliyordu. Ona

iyice yaklaştı. Dost canlısı ve tamamen zararsız bir tavırla, "İlgi uyandıran bir desen," dedi. "Oklara benziyor. Broken Arrow'dan[3] mısınız?"

"Ah, hayır. Ben Şikagoluyum."

"Oklar sembolik mi?"

"Evet, şey, sanırım. Okçulukta bayağı iyiyimdir," dedi Stark.

Chera kahverengi gözlerini bana çevirdi ve en yakın arkadaşımmış gibi gülümsedi. "Sizin dövmeleriniz de müthiş. Hem sizinkiler her yerde. Sanırım kuşlar ve çiçekler görüyorum ve vay canına, o detaylı desenin içinde alevler ve dalgalar bile var. Siz çok özel bir genç vampir olmalısınız."

Ağzımı açıp kapattım. Ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Chera patavatsız, zorlayıcı ve muhabirvari davransaydı "yorum yok" olayını yapıp uzaklaşmak daha kolay olabilirdi ancak gerçekten nazik ve sadece kibarca meraklı görünüyordu. Stark'ın göründüğü kadar gergin bir sesle, "Şey, her ne kadar beni özel dövmelerle donatan Tanrıçamız olsa da ben böyle *özel* diye nitelenmekten hoşnut değilim," dedim.

"Ah, anlıyorum." Chera, kameramana işaret etti. "Jerry, o bölümü kes." Dikkatini yeniden bana çevirdi. "Özür dilerim, buraya kimseyi rahatsız etmek için gelmedim."

"Neden geldiniz?" diye sordum.

"Tulsa Belediye Başkanı'nın öldürülmesi konusunda içerisinin tepkisini almak için."

"Belediye Başkanı'nı biz öldürmedik," dedim.

"Sizi suçlamak istemedim! Hiçbirinizi. Alakası bile yok." Chera bizi inandırmaya çalışırken, sesi göründüğü kadar samimi çıkmıştı.

---

3 Oklahoma'da bir şehir. Kırık ok anlamına gelmektedir. (ed.n.)

"Birileri suçlamada mı bulunuyor?" Thanatos hızlı adımlarla bize yaklaşırken, Damien da hemen arkasındaydı.

Chera kameramana baktı. "Jerry, lütfen kaydı durdur." Thanatos'a elini uzattı. "Yüksek Rahibe, ben Fox 23'ten Chera Kimiko."

Thanatos kadının elini tuttu. "Adım Thanatos. Bu Gece Evi'nin Yüksek Rahibesiyim. Ve sizi tanıyorum, Bayan Kimiko."

"Lütfen, bana Chera deyin. Buraya kimseyi herhangi bir şeyle suçlamaya gelmedim. Ben sadece Charles LaFont'un ölümünün arkasındaki tam ve gerçek hikâyeyi göstermeye çalışıyorum." Elini ışıkları taşıyan adamlardan birine uzattı. "Andy, iPad'ime bakabilir miyim?" Adam iPad'i uzattı, Chera ekrana dokundu ve Afrodit'in annesinin endişeli görünüşlü, üzerine pek uymayan bir takım elbise giymiş bir adamla yaptığı röportajı görebilmemiz için havaya kaldırdı.

"Bayan LaFont, lütfen kocanızın ve bizim sevgili Belediye Başkanımızın ölümü için başsağlığı dileklerimizi kabul edin," dedi muhabir.

"Duygularınızı ifade ettiğiniz için teşekkür ederim ama kocamın vampir katili bulunana dek teselli bulamayacağımı belirtmek isterim."

Diana ve ben derin birer iç çektik. Thantos taş kesilmişti sanki. Stark ve Darius her an patlayacak gibiydiler. Fakat Afrodit'in annesi Bayan Charles LaFont şık siyah elbisesi ve inci kolyesiyle, güzel, yıkılmış ve insanı sersemletecek kadar tutkulu görünüyordu. Sözlerine devam etmeden önce mavi gözlerinin yaşlı kenarlarını dantel bir mendille kuruladı.

"Yani eşinizin bir vampir tarafından öldürüldüğünden eminsiniz?" diye üsteledi muhabir.

"Kesinlikle eminim. Oradaydım. Şiddete maruz kalmış, kanı emilmiş cesedini ben buldum." Bayan LaFont bakışlarını muhabirden kameraya çevirdi. "Gece Evi konusunda bir şeyler yapılmalı."

Röportaj bir reklamla kesintiye uğradı ve Chera ekranı dokunarak kapattı.

"Duyulan tek taraf Bayan LaFont ve her ne kadar acısını anlayabilsem de ben bir gazeteciyim ve hikâyenin tamamının anlatılması gerektiğine inanırım."

"Bayan Kimiko, ortada ne drama, ne entrika ne de katilin burada saklanması gibi bir durum var. Burada sadece öğrenci ve profesörler ile dün geceki olay yüzünden kesintiye uğrayan bir okul günü var."

"Thanatos, lütfen beni düşman olarak görmeyin. Hikâyenin geri kalanını göstermeme ve normal faaliyetlerine devam eden öğrencilerinizden birkaçını filme almama izin verin. Gerçekten kim olduğunuzu Tulsa'ya göstermeme izin verin. Her zaman korku ve nefretin cehaletle körüklendiğine inanmışımdır." Chera gözlerini Thanatos'unkilerden ayırmadan samimiyetle konuşuyordu. "Şehrimizin Gece Eviniz'den korkmasını gerektiren bir şey yoksa, kameramın bunu göstermesine izin verin. Bırakın Tulsa'yı eğitsin."

"Chera, niyetiniz iyi görünüyor ama daha önce de söylediğim gibi, bugün öğrencilerimiz normal faaliyetlerine devam etmiyorlar."

"Affedersiniz, Thanatos." Damien elini kaldırdı.

"Evet, Damien. Ne var?"

"Çaylakların çoğu hâlâ kafeteryada kahvaltıda. Bu normal bir okul aktivitesi."

"Öğrencilerinizi orada çekmek isterim," dedi Chera.

"Pekâlâ. Damien, Bayan Kimiko'ya kafeteryaya kadar eşlik edebilirsin. Ben de size katılacağım ama hakiki bir kafeterya görüntüsü alabilmesi için arka planda kalacağım."

"Ah, bu harika!" dedi Damien coşkuyla.

"Ben de böyle düşünüyorum," dedi Chera.

"Bayan Kimiko, sadece kafeteryada çekim yapacağız. Okulum bugün ancak bu kadar dış müdahale kaldırabilir."

"Anlıyorum ve bu küçük fırsatı bile takdir ediyorum," dedi Chera.

"O zaman Damien bize kafeterya yolunu göstersin," dedi Thanatos. "Zoey, Stark, Darius siz işinize bakabilirsiniz."

Dikkatler üzerimizden uzaklaştığı için derin bir nefes alarak Thanatos'u başımla selamladım. Üçümüz hızlı adımlarla kapıdan çıkarken, Chera'nın bakışları hâlâ üzerimizdeydi.

"Reklamın iyisi kötüsü olmaz diye düşünenlerden misiniz?" diye sordu Darius.

"Hayır!" dedik Stark'la aynı anda.

Kalona

Kanatlı ölümsüz, insanın öldürülmesinden nefret etmişti. Adamın hayatını kaybetmesi umurunda değildi elbette. Kalona'nın diğerlerinden edindiği bilgiye göre, Belediye Başkanı güçsüz, yapmacık, işe yaramaz bir insandı. Kalona'nın aldırmasının tek nedeni, olayın onun Ölümün Yüksek Rahibesi'nin Savaşçısı olduğu zamana denk gelmesi ve adamın onun nöbeti sırasında öldürülmesiydi.

Kalona ayrıca katilin bariz biçimde Neferet olmasından da nefret ediyordu. Sıkıntıyla homurdanarak geniş deri koltuğunda arkasına yaslandı ve elindeki hançeri Ejderha'nın masasının tam karşısında asılı duran eski yüzlü ahşap hedef tahtasına fırlattı. Hançer kan kırmızı on iki noktasına isabet etti.

"Daha dikkatli olmalıydım. Tsi Sgili'nin bedensel biçimini yeniden kazanmanın bir yolunu bulacağını ve intikamı için geri döneceğini tahmin etmeliydim." Kalona konuşurken bir bıçak daha fırlattı. Bıçak ilkinin tam yanına saplandı. "Ama korumak yerine, *saklanıyordum*." Kelimeyi bozuk bir tadı varmış gibi söylemişti. "Yerel halk beni görüp şoka girmesin diye." Kahkahasında neşeden eser yoktu. "Hayır, onlara şok yerine iki ölüm ikram edildi." Kalona bir bıçak daha almak için uzanınca eli, üzerine Nyx'in havaya kaldırdığı ellerinin arasında bir hilal tutan silüetinin oyulduğu vazoda duran, cam üfleme narin ayçiçeğine sürtündü. Hareket vazonun sarsılmasına, dengesini kaybedip taş zemine doğru düşmesine neden oldu.

Ofisin içinde, doğan güneş gibi parlak bir ışık topu patladı. Zaman durdu. Vazo ve çiçek düşerken durdular ve affetmeyen taş zemine çarpmadan hemen önce havada asılı kaldılar.

Işık topundan parlak altın rengi bir el uzandı ve havadan önce çiçeği, ardından da Tanrıça figürü oymalı vazoyu alıp masanın üstüne bıraktı.

"Kardeşim, kendine bir iş edinmelisin," dedi Kalona alaycı bir tavırla.

"Bir işim var zaten," dedi Erebus ışık topundan çıkarken. Küstah bir tavırla Ejderha Lankford'un ahşap çalışma masasının kenarına çöktü. "Seçkin ve güzel olanı koruyorum." Kristal vazoyu işaret etti.

Kalona homurdandı. "Nyx'i bir vazoyla mı karşılaştırıyorsun? Tanrıça'nın bu karşılaştırmayı takdir edeceğini hiç sanmıyorum."

"Yine de geçerli bir karşılaştırma," dedi Erebus. "Vazo seçkin ve güzel ve sen ona özensiz davrandın. Müdahale etmesem, kırılmıştı."

"Kırılan Nyx değil, ben oldum."

"Kendimi düzeltiyorum. Tanrıça'yı bir vazoyla karşılaştırmak aptallık. Nyx asla bu kadar kolay kırılamaz. Hele sonsuza dek benim gibi bir koruyucusu olacakken," dedi Erebus.

"Sen? Bir tanrıçanın koruyucusu mu?" Kalona'nın neşesiz kahkahası odayı kış ay ışığının soğuğuyla doldurarak Erebus'un ışıltısının kısmen solmasına neden oldu. "Kardeşim, sen her zaman sadece tek bir şey olacaksın ve o da savaşçı değil. Tanrıça için birden fazla görevi yerine getirebilen tek kişi bendim."

"Aşk bir görev değildir," dedi Erebus.

"Öyle mi? Aşkı senden daha iyi bildiğimi sanmıyorum ama bazen aşkı canlı tutmanın ve ışığının solmasına izin vermemenin görev olduğunu biliyorum."

"Onu elinde tutamamana şaşmamalı," dedi Erebus. "Bir tanrıçayı sevmek, o kelimeyi hangi güzel sözlerle süsleme niyetinde olursan ol, asla görev olmamalı."

"Onu elinde tutamayan sendin. Nyx'i tam anlamıyla tatmin edebildiysen, neden bana döndü?" Kalona kardeşine gülümsedi.

Erebus'un ışığı biraz daha kararda. "Ancak artık ona en çok camın üstündeki görüntüsü kadar yakalaşabiliyorsun."

"Ve sen beni rahat bırakmıyorsun. Neden kardeşim? Yoksa bana dönmesinden mi korkuyorsun?"

Erebus masaya el izi ahşaba çıkacak kadar sert vurdu. Kalona ne irkildi ne de kardeşinin, babasının ışığıyla alev alev yanan görüntüsü ayın aydınlattığı gözlerini alsa da bakışlarını kaçırdı.

"Buradayım çünkü sen bir kez daha korkunç bir hata yaptın."

Kalona kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Uzun bir hatalar listem olduğunu biliyorum. Senin aksine, kusursuz olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim. O uzun listeden hangi hatamı tartışmak istiyorsun?"

"Aslına bakarsan, hataların saymakla bitmez. Vampirler ve Tanrıça kadar, insanoğluna karşı işlediğin hatalar listesi çok uzun. Ancak hepsini sıralamaya ne vaktim ne de niyetim var. Ben en son hatandan bahsetmeliyim. Nyx'in sorunlu bir yüksek rahibesinin Karanlığa dönmesine ve kötülüğe araç olmasına göz yumdun. Bu hasarlı rahibe ölümsüz ve tarif edilemeyecek kadar tehlikeli oldu."

"Neferet, Karanlığa ilgi duymaya beni tanımadan çok önce başlamıştı."

"Neferet örselenmiş bir çaylağa dönüşen, örselenmiş bir kızdı. Bu toprağa çekilmesinden, kontrol ve güç ihtiyacının beslenmesinden, zamanla ölümsüzlüğün peşine düşmesinden ve deliliğe kapılmasından fısıldamaların yüzünden sorumlusun."

"Yanılıyorsun. Neferet hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Rahibe fısıltılarımı dinlemeye başlamadan çok önce de örselenmiş ve deliydi."

"Neferet'in Tanrıça'ya çok acı verdiğini biliyorum ve bunun için durdurulması gerekiyor," dedi Erebus.

Kalona bir kahkaha attı. "Ve şimdi, Neferet hakkında hiçbir şey bilmediğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde ispatlamış oldun. O kaos yolunu seçmiş. Ölüm bile onu vazgeçiremez."

"Ama sen geçireceksin."

"Seni aptal. Bir hafta önce tamamen sihirli bir canavar kılığına bürünmüş araç Aurox, Neferet'i boynuzladı ve bir dağ tepesi kadar yüksek bir binanın tepesinden aşağı fırlattı. Dün gece Neferet fiziksel biçiminin bu kampüste boy göstermesine neden olacak kadarını geri kazanıp bir çaylağın Değişimi reddetmesine neden oldu ve yetişkin bir insanı öldürdü. Sonra tekrar ortadan kayboldu. O bir ölümsüz. Öldürülemez," dedi Kalona.

"Diğer yandan ona mutlaka bir şey yapılmalı. Ölümsüz gücün kapısını ona sen açtın, sen kapatacaksın."

Kalona başını iki yana sallayarak ayın soğuk ışığını kendine çekti. "Sen kim oluyorsun da bana emrediyorsun? Sen kardeşimsin, Tanrıçam değil."

"Tanrıçan adına konuşuyorum!" Erebus'un ışığı alevlendi ve Kalona'ya bile taşıdığı, Nyx'ten ödünç alınma ilahi gücü tanımaktan başka seçenek bırakmayan bir parlaklıkla yanmaya başladı. "Öteki Âlem'den ilk düştüğünde, insanlar arasında büyük bir kargaşaya yol açtın, seni kurtarmaya kalkıştılar, ta ki Nyx haykırışlarını ve bilge kadınlarının dualarını duyana, onları bir araya toplayıp içlerindeki ilahi kadınsılığı kullanmalarına izin verene kadar. Seni asırlar boyunca tutsak eden A-ya işte böyle yaratıldı."

"Olanları gayet iyi hatırlıyorum," diye hırladı Kalona. "O karanlık zamanı hatırlamak için sana ya da Nyx'e ihtiyacım yok."

"Sessiz ol, seni aptal! Buraya Nyx'ten bir buyrukla geldim," diye parladı Erebus. "Sana o zamanı hatırlatmıyorum. Arkasındaki nedeni hatırlatıyorum. Tanrıçanı reddettin ve yerine bir başkasını koyma girişiminde, kadınları kullanıp kenara attın. Ta ki A-ya yaratılana kadar. Sonra onda Nyx'in ışıltısını tanıdın. Ona karşı bu yüzden savunmasız kaldın. Onu bu yüzden sevdin."

Kalona gözlerini kaçırdı. Geçmişte, hem de çok uzak sayılmayacak bir geçmişte, kardeşinin sözlerini küstahlıkla inkâr edeceği ve onu, ölümsüz düzlemden Öteki Âlem'e fırlatmak için gücünü kullanacağı bir dönem olmuştu.

Ama Kalona değişmişti. Ve işin aslı, kardeşinin söyledikleri onu Erebus'un babasından miras aldığı sert ışıktan, güneşten daha fazla yakmıştı.

Bu yüzden, Erebus'un Tanrıça'nın dilinin dokunduğu sözleri onu hırpalamaya devam ederken, kanatlı ölümsüz sessiz ve bir heykel kadar hareketsiz kaldı.

"Ancak tutsak kalamazdın. Toprak altında Nyx'in hayat üflediği dişinin kollarıyla sarmalanmış haldeyken bile kibrinin kaybetmene neden olduğu şeyin hasretini çektin. Bu yüzden, Nyx'in elinin değdiği bir başkasının, içindeki boşluğu doldurabilecek bir başkasının peşinde, mide bulandırıcı fısıltılarını dört bir yana saldın. Neferet İşaretlendiği andan itibaren, sağ atlattığı korkunç olaylara rağmen değil, onların sayesinde Tanrıça için özel oldu. Ancak o savunmasız bir çaylaktı. Bu yüzden çağrına karşı koyamadı. Bu sayede, Değişimini tamamlamasından sonra onu, seni serbest bırakmaya ikna ettin."

Kalona kaçmak, kardeşinin içini acıtan sözlerinden uzaklaşmak istiyordu ama içinden bir ses kalmasını ve Nyx'in Erebus'u iletmesi için gönderdiği buyruğu dinlemesini söylüyordu.

"Ve ona da Nyx'in beden bulmuş halinin değil, sadece Tanrıça'nın eli değdiği için, Neferet içindeki bu boşluğu dolduramadı. Başarısızlığı zehre döndü. Tıpkı bakire A-ya'yı sevdiğini sandığın gibi, onu sevdiğini sandığını inkâr mı ediyorsun yoksa?"

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum. Tıpkı hiçbir şeyi onaylamadığım gibi. Buyruğunu ilet ve git. Sözlerin beni yoruyor."

"İçine bir bak. Seni yoran benim sözlerim değil. Geçmişinle ilgili gerçeği itiraf ettiğin ve bu âleme saldığın kötülükle ilgili sorumluluğunu kabul ettiğin zaman, yükün işte o gün hafiflemeye başlayacak." Tanrıça'nın dokunuşuyla güçlenen yüzündeki kudret alev alev yanmayı sürdürse de Erebus'un sesindeki öfke yumuşamıştı. "Sonra çaylak Zoey'yle tanıştın ve Nyx'le bağlantısı seni daha ilk anda hem çekti hem öfkelendirdi. Onu baştan çıkarmak ve yok etmek istedin."

"Ama ikisini de yapmadım!"

"Sadece Zoey'nin Nyx'le bağı güçlü olduğu için. O, A-ya'nın aksine, kendi iradesine sahip bir kadın ve Neferet'in aksine örslenmemiş. Zoey Kızılkuş'un kalbi sadık ve hakikatli. Gerçi eylemlerin onu az kalsın yok ediyordu. Çocuğun ruhunu paramparça ettiğini unutma. Nyx'in gazabını göze alarak gizlice Öteki Âlem'e geçtiğini unutma. Sırf bu yüzden Tanrıça, kızı için araya girdi."

Kalona, Nyx'in huzurunda olduğu o kısacık, buruk anı anımsayarak gözlerini kaçırdı.

Nyx onu affetmemiş, Kalona acı ve pişmanlık gözyaşları dökmüştü.

"Neferet beni tuzağa düşürdü ve bana hükmedebilmek için karanlığın gücünden yararlandı. Öteki Âlem'e kendi isteğimle girmedim."

"Yine Neferet. O yaratığı senin etkin yarattı. Onu durdurmak senin sorumluluğun. Tanrıça'nın buyruğu budur!" Erebus elini şöyle bir savurdu. Güneşin sarı ışıkları titreşti ve havaya alev alev kazınan kelimelere dönüştü.

Bir zamanlar bana sevgisi parıldayanı yenecek olan,
Bir zamanlar sevgilim olan.
Bu emirle onlar adına yakarıyorum ki,
Olsun Ölüm'ün Savaşçısı ihtiyaç duyanları koruyan.
Onun kalbi tekrar açılır ve soyunursa,
Af, nefreti yener ve sevgi kazanır o zaman.

Erebus avuçlarını ahşap masaya dayadı ve onunki ile kardeşinin yüzü arasında sadece birkaç santim kalacak şekilde öne eğildi. Kalona, kardeşinin güneşle aydınlanan yüzünden gelen ısıyı hissedebiliyor, konuşurken, nefesinde bir yaz gününün kokusunu alabiliyordu.

"Başaramamanı umduğumu söyleyebilirdim ama umudumu ziyan etmeme gerek yok. Bir ölümsüz, ölümsüzlüğe denk ya da daha büyük bir fedakârlık olmadan yenilemez. Sen büyük öfke, büyük şiddet, büyük savaşlara muktedirsin. Hiçbir zaman büyük fedakârlıklar yapamadın. Başaramayacaksın. Nyx hatalarının neden olduğu acıları hissetmeye devam edecek, *ben de onu teselli etmeye*."

Kalona'nın öfkesi artık içinde tutamayacağı bir hal almıştı. Bir kükremeyle, sandalyesini arkaya devirerek ve ellerini avuçlarından donuk bir ay ışığı dökecek bir kuvvetle birbirine çarparak ayağa kalktı. Soğuk, gümüşi ışık Erebus'un güneş ışığı topunu söndürdü. Erebus, bir demircinin suyuyla buluşan bir kılıcın tıslamasını andıran bir ses çıkararak ortadan kayboldu.

Kapının vurulmasının ardından ani sessizlikte Darius'un sesi kolayca duyuldu. "Kalona, seninle biraz konuşabilir miyiz?"

BÖLÜM ALTI

Kalona

Kalona devirdiği sandalyeyi düzeltip oturdu, saçlarını arkaya attı ve seslendi. "Girebilirsin."

Darius'un arkasından içeri giren Zoey ve Stark'ı görünce sıkıntıyla iç geçirmemek için kendini zor tuttu. O ve Zoey ateşkes imzalamış gibi görünseler de ikisinin arasındaki ilişki basit değildi. Stark, elbette, uzun zamandır bir can sıkıntısıydı. Kalona, Öteki Âlem'de onu şişleyerek öldürmüş olmasının da oğlanın tavırlarına katkı sağlamadığını tahmin ediyordu.

"Vay canına," dedi Zoey önce Kalona'ya, ardından vazonun içindeki cam ayçiçeğine ve Kalona'nın arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan, pruvasında bir ejderhanın kükrediği siyah bir geminin resmedildiği halıya bakarak. "Ejderha'nın eşyalarını ve seni burada görmek çok tuhaf." Kılıç Ustası'nın masasının arkasında oturan Kalona'yı işaret etti.

Darius yorum yapmak istememiş ama kendini tutamamış gibi, alçak sesle, "Dikkat dağıtıcı," dedi.

"Daha çok rahatsız edici," dedi Stark. Ölümsüze olta atmaktan keyif alır gibiydi.

Onu bu kadar gözüpek ve can sıkıcı kılan, benimle paylaştığı ölümsüzlük dilimi, diye düşündü Kalona. *O dilimin ayrıca ruhuna ulaşabileceğim bir kanal olduğunu bilse, bu kadar gözüpek olur muydu acaba?*

Kalona hiç kimse konuşmamış gibi davrandıysa da eski Kılıç Ustası'nın özel eşyalarından kurtulmayı zihnine not etti. Yeniye yer açma zamanı gelmiş de geçiyordu.

"Benimle konuşmak istediğini mi söyledin, Darius?"

"İstiyorum. İstiyoruz," diye düzeltti Darius.

"Okulun bir bodrumu var mı, biliyor musun?" diye sordu Stark.

Kalona başını evet der gibi salladı. "Ben hiç görmedim ama Gece Evi eski bir bina ve bir bodrumun olması çok mantıklı."

"Yani sen ve Neferet oraya hiç inmediniz mi?" diye sordu Zoey.

Kalona gözlerinin derinliklerinden eski çağdan kalma bir bakire arayarak Zoey'ye dikkatle baktı. "Yer altında olmak benim için karmaşık bir tecrübe oldu. *Genelde* tekrar etmek gibi bir arzumun olmadığı bir tecrübe." Kalona sesine kasten alaycı, derin ve bilmiş bir tını katmıştı.

"Sorunun asıl anlamını ıskalıyorsun," dedi Stark korumacı bir adımla Kalona ve Zoey'nin arasına geçerken.

Kalona oğlana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Belki de sen cevabımın asıl anlamını ıskalıyorsundur."

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum. Bence cevapların çoğu zaman berbat oluyor," dedi Stark.

"O zaman sen de cevap bekleyen şeyler sormayı kes."

Stark sırtında çaprazlama taşımayı alışkanlık edindiği yayına uzanarak bir adım öne çıkarken, Zoey onu bileğinden tutup geri çekti.

"Bunun hiçbir faydası yok," dedi.

"O başlattı!" diye bağırdı Stark.

"Senden tepki alacağını bildiği için kasten yapıyor," dedi Zoey. Sonra kaşlarını çatarak Kalona'ya baktı. "Kesin şunu. Hemen. Kanatlı bir ukalayla değil, okulumuzun Savaşçısı'yla konuşmamız gerekiyor."

"Bunun için önce evcil hayvanına ağızlık takman gerekirdi," dedi Kalona uysal bir sesle.

"Hayır, önce sana kafeteryada, çaylakların kan emici canavarlar değil, normal çocuklar olduğunu görüntüleyen bir Tulsa haber ekibi olduğunu, ortalıkta ego saçarak dolaşanlara ayıracak vaktimiz olmadığını söylemem gerekirdi ve bu da Yüksek Rahibemiz Ölüm olduğu sürece senin de okulumuzu korumaya yeminli olduğunu hatırlatmam gerekmediği anlamına gelir. *Thanatos hâlâ Yüksek Rahibemiz olduğuna göre, sen de sözünü tutmayı bize borçlusun!"* Zoey'nin sesi gıcık kapmış bir kızın sesi olmaktan çıkıp ruhla dolunca Kalona'nın kollarındaki tüyler diken diken oldu ve teni otomatik bir tepkiyle karıncalandı. *"Buraya sana güvenliğimizle alakalı bir soru sormaya geldim. Bana cevap verecek ve bu aptal oyunları bırakacaksın."*

Kalona gülümsemesini özenle gizledi. Karşısındaki, Zoey'nin ona en çok keyif veren haliydi. Nyx'in gücünü taşımaya gerçek anlamda uygun bir yüksek rahibeydi.

Kalona yumruğunu kalbine bastırdı ve savaşçıların yüksek rahibelerine saygılarını sunarken yaptıkları gibi, resmî bir selamla

başını öne eğdi. Tam konuşmak için ağzını açmışken, tatlı, can acıtacak kadar tanıdık bir ses zihninde fısıldadı.

Onun ben olmadığını hatırlarsan iyi edersin...

Kalona ateşle dağlanmış gibi yerinden sıçradı. Ayağa fırladı. Kalbi küt küt atarken, sevinç çığlığı mı atsın, yoksa dizlerinin üstüne inip ağlasın mı bilemeyerek duraksadı. *Nyx onunla konuşmuştu!*

"Kalona? Neler oluyor?"

Ölümsüz, görüşünü netleştirmek için gözlerini kırpıştırınca ona dik dik bakan üç genci gördü. Rahibelerini savunmaya geçmek için birer adım öne çıkmış olan iki erkek onu şüpheyle izliyordu. Zoey ise neredeyse kaygılı bir ifadeyle bakıyordu.

Kalona derin bir nefes aldı. Yumruğunu sıkıp Zoey'yi resmî bir tavırla selamladı ve bacaklarını gevşemeye zorlayarak yerine oturdu. "Sözleriniz beni utandırdı, Rahibem. Bu okulu koruma sorumluluğumu kabul ediyorum. Lütfen, oturun." Masanın karşısındaki sandalyeleri işaret ederken eli titriyordu. "Benden istediğinizi dileyebilirsiniz."

"Tamaaam," diye kelimeyi uzatan Zoey'nin Kalona'nın içinde kaynayan duyguları gizleme girişimine inanmadığı belliydi. Gençler onu temkinli gözlerle süzmeye devam ederek oturdular. "Mesele şu," dedi Zoey yeniden genç bir kızınkine dönüşen sesiyle. "Sana okulun bodrum katını soruyoruz çünkü Neferet'in oradan haberdar olup olmadığını öğrenmek istiyoruz."

Kalona kaotik düşüncelerini Zoey'nin sorusuna odakladı. "Neferet bana bir bodrumdan hiç bahsetmedi."

"Ve bu bir bodrumun varlığından illa haberdar olmadığı anlamına gelmez," dedi Zoey.

"Aslında gelir," dedi Kalona. "Sizin de bildiğiniz gibi, ben toprak altında olmaktan iğrenirim."

"Yani? İkiniz sevgiliydiniz. Kapalı yer fobisi olan âşığına bir bodrumdan neden bahsetsin ki?" diye sordu Stark.

"Kalona'nınki kapalı yer fobisinin ötesinde bir şey," dedi Zoey. "Yer altındayken güçleri değişiyor. Sanki toprak gücünü tüketiyor. Neferet onu Öteki Âlem'de peşime düşmeye böyle zorladı. Onu yer altına hapsetti, öyle değil mi Kalona?"

"Doğru. Karanlık, Neferet'e itaat ediyor. Neferet, ben onunla savaşamayacak kadar güçsüzken, ruhumu Öteki Âlem'e gitmeye zorlamak için Karanlığı kullandı."

"Hey, açık konuşalım. Neferet seni tuzağa düşürüp Öteki Âlem'e gitmeye zorlamış olabilir ama oraya ulaşınca bana ya da Zoey'ye saldırmak zorunda değildin. Bu, senin tercihindi."

"Bunda da haklısın. Ama emrini yerine getirmesem, Neferet'in ruhumu bedenimden sonsuza dek uzak tutardı."

"Sen ölümsüzsün. Zoey'nin aksine, bu seni öldürmezdi," dedi Stark.

"Hayır, beni öldürmezdi. Delirtirdi." Kalona, Zoey'nin gözlerine baktı. "Sanırım sen bunu hayal edebiliyorsundur. Ruhun bedeninden koparılmıştı. Aklına neler olduğunu sen bilirsin."

Genç Yüksek Rahibe'nin rengi soldu. "Evet, biliyorum. Ve kötüydü. Gerçekten kötü."

"Ama bu, Kalona'nın yaptığını mazur göstermez," dedi Stark.

"Anlaşılabilir kılar," dedi Darius. "Stark, ne demek istediğini anlıyorum. Kalona'nın geçmişini hatırlamamızı istiyorsun ama bizimle ittifak kurmasını sağlayacak bir yemin etti. Bunu da hatırlamalıyız."

"Karanlık artık sözüme itaat etmiyor," dedi Kalona. "Başka hiçbir şey size Karanlığa bir bağlılığımın kalmadığını ispatlayamıyorsa, bu ispatlamalı."

"Baksana, bağlılığının bize ya da Nyx'e olduğunu söylemek yerine, Karanlığa olmadığını söylüyorsun. Dürüst olmam gerek; bu canımı sıkıyor," dedi Stark.

"Stark haklı. Benim de canımı sıkıyor," dedi Zoey. "Gece Evi'ndeki çaylakların herhangi biri Karanlığa söz geçirebilir mi emin değilim ama bu bizim tarafımızda oldukları anlamına gelmez. Hatta kırmızı çaylakların bazılarının bizim tarafımızda olmadığını zaten biliyoruz."

Kalona derin bir iç geçirdi ve onlar kadar kendini de şaşırtarak Zoey, Stark ve Darius'a gerçeği söyledi. "Ben Tanrıça'yı seçtim ama Nyx bana hâlâ sırt çeviriyor. Tapınağına bile giremiyorum. Beni affetmedi." Nyx'in vazoya oyulmuş silüetine başını iki yana sallayarak baktı. "Onu suçlamıyorum. Affını hak etmiyorum. Ama bu, yaptığım seçimi değiştirmiyor. Uzaktan da olsa yeniden Tanrıça'ya hizmet etmeyi seçtim. Benim için bahsetmesi ne kadar güç olsa da." Kafasını kaldırıp Stark'a baktı. "Sen Zoey'nin Savaşçısısın. Onu kaybettiğini düşün. Sonra bu kaybedişin asırlarca sürdüğünü. Belki o zaman taşıdığım yükün ağırlığını anlarsın."

Zoey'nin sesi sessizliği bozdu. "Yani Neferet'in bodrumdan haberdar olmadığına gerçekten inanıyorsun."

"Neferet'in o bodrumdan haberi olsaydı, beni daha da uysallaştırmak için mutlaka kullanırdı. Hele ben kendimi Erebus'un beden bulmuş hali olarak adlandırmayı reddederken."

"Hazır bahsetmişken, neden reddettin? San Clemente Adası'ndaki tapınağın vitraylı camlarını gördüm. Kanatlı adam aynı sana benziyordu. O gün Yüksek Konsey üyelerinin bir kısmı

Neferet'in tarafındaydı. O olduğunu iddia etseydin çoğu sana inanırdı," dedi Stark.

Kalona'nın bir homurtuyu andıran kahkahası küçümseme doluydu. "Çünkü genç Savaşçı, Erebus benim kardeşim ve ondan, oymuşum gibi davranamayacak kadar nefret ediyorum."

Zoey

"Kardeşin mi? Nyx'in refakatçisi Erebus senin kardeşin mi?" Ciddi ciddi bunu kastetmiş olamazdı.

"Biz ikiziz. Tıpatıp değil ama yeterince yakın. Aynı gün doğmuşuz. Ben daha büyüğüm." Kalona umursamaz görünmek için çaba harcıyordu ama masanın üstüne vurduğu parmakları ve benden başka her yerde dolaşan bakışları "umursamazlıktan başka şeyler söylüyordu.

"Erebus'un kardeşi olduğunu bize neden söylemedin?" diye sordum.

O zaman bana baktı. "Kardeşin var mı?"

"Evet," dedim.

"Oysa ondan bahsettiğini hiç duymadım."

"Zoey'nin kardeşi, Tanrıçamız'ın sevgilisi değil," dedi Stark.

"Bir dakika, sen Erebus'un kardeşiysen, neden bizim haberimiz yok? Demek istediğim ben yaratılış efsanesi ve onun gibi şeyler hakkında bilgi sahibi olacak kadar çalışkan değilim ama Erebus'un bir kardeşi olduğunu duymam gerekirdi." Yardım almak için Darius ve Stark'a baktım. "Siz bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

İkisi de başlarını iki yana sallayarak şüpheli gözlerle Kalona'ya baktı. Ölümsüz iç geçirdi.

"Erebus da bana bayılmaz. Ayrıca az önce de söylediğim gibi, Nyx bana sırt çevirdi. Bahsimin geçtiği aşk şarkıları uzun süre önce söylenmez oldu. Çalışkan arkadaşın Damien'a sor. Benimle ilgili dedikodular duymuş olabilir. Bana Gecenin Koruyucusu denirdi. Ya da Thanatos'a sor. Eski efsaneleri biliyor olmalı." Kalona omuz silkince kuzguni kanatları hışırdadı. "Bugün bunun bir önemi yok. Okul bodrumu konusunda benden ne istiyorsunuz?"

Kalona ve Erebus'un kardeşliği hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. (AMANTANRIM!) Ama besbelli ölümlünün bu konuda söyleyecekleri bitmişti. Bu yüzden vazgeçtim. Şimdilik. "Şey, birkaç gün kampüste kalmamız gerekecek gibi görünüyor ve kırmızı çaylaklar yerin altında daha iyi dinlenebiliyor," dedim. "Darius bize bodrumun yerini gösterdi. Çocukları aşağı taşımayı düşünüyoruz."

"Ancak Neferet'in bodrumdan haberdar olup olmadığını bilirsek, çaylakları bir araya toplamak konusunda daha iyi hissedeceğiz," dedi Darius. "Bu yüzden sana geldik."

"Neferet'in bodrumdan haberi yok. Ya da en azından benim refakatçisi olduğum dönemde yoktu. Neferet'in ne kadar tehlikeli olduğunu ve çaylaklar için güvenli bir sığınak istemenizin nedenini anlıyorum. Ancak bugün Gece Evi'nde yaşanan bölünmeler beni Neferet'in yeniden ortaya çıkmasından daha çok endişelendiriyor. Dallas leş gibi ihanet kokuyor. Stevie Rae'den ve oğlumdan zaten nefret ediyor. Erin'in grubunuzdan kopmasını o teşvik etmiş olmalı. Ve şimdi de Erin sizinle çembere katıldıktan sonra öldü. Dallas arkanızdan iş çevirecek ve şu ana dek yapmadıysa bile, Neferet'le ittifak kurmaya açık olacak. Bodrumunuz uzun süre

sır olarak kalmayacak, özellikle okul arazisinde yerel muhabirler ellerini kollarını sallayarak dolaşırken."

"Ellerini kollarını sallayarak dolaşmıyorlar," dedi Darius aceleyle. "Thanatos ve Damien onlara eşlik ediyor ve onları izliyor. Kafeteryayla sınırlı kalacaklar."

"Ve tahminimce, burada uzun süre kalmayacaklar," dedim.

"Afrodit'in annesinin diğer kanala verdiği nefret dolu röportajla mücadele edecek kadar uzun," dedi Stark.

"İletişim modern dünyada fazla kolay. Kolaylık olduğu kadar, lanet de," dedi Kalona.

"Thanatos'tan Dallas'ın telefonuna el koymasını isteyebilirim," dedim yaptıklarımızın bize özel kalmasını sağlayacak bir şeyler düşünmeye çalışarak.

"Çalması gerekse bile, başkasının telefonunu kullanması yeterli," dedi Stark. "Ayrıca unutma ki çocuğun elektronikle ilgili bir yeteneği var. Neferet'le iletişim kurmak isterse, kuracaktır."

"O ve müttefiklerinin şu anda kafeteryada olmadıklarını umalım," dedi Kalona.

"Tanrıça aşkına, içimizden birinin ihanetine uğrama endişesi berbat bir şey." Canım fena sıkılmıştı. "Keşke herkesin doğru davranmasını sağlayabilseydim!"

"Bunları bana özgür iradenin önemi konusunda defalarca nutuk çeken bir yüksek rahibe mi söylüyor?" Kalona kalkık kaşları ve bilmiş bakışıyla benimle alay ediyordu.

"Ben insanların özgür iradelerini ellerinden almaktan bahsetmiyorum," dedim.

"Seçimleri seninkilere uygun olduğu sürece, hayır," dedi Kalona.

"Kastettiği bu değildi." Stark, Kalona'ya kaşlarını çatarak baktı. "Onu anlamıyorsun."

Kalona tek kelime etmedi. Ama gözlerinde aynı alaycı... aynı bilmiş bakış duruyordu.

Özgür iradelerini gerçekten ellerinden almak istiyor muydum? Hayır! Tek istediğim çocukların doğru seçim yapmasıydı. Kahretsin, bu bambaşka bir şeydi. Tanrım, bu olay midemi ekşitiyordu. İrritabl bağırsak sendromu geçirmem an meselesiydi.

"Ha?" dedim. Stark'ın söylediği şeyi tamamen kaçırmıştım.

"Z, çocukların uyku tulumlarını, TV'lerini de diğer eşyalarını taşıyabilmeleri için, Darius'la bodrumda bulduğumuz ıvır zıvırları kaldırıp yer açacağımızı söylüyordum."

"Ah, elbette, *ıvır zıvırlar.*" Gözlerimi Stark'a diktim. "Onları ne yapacaksınız?"

"Kutulayıp Lenobia'ya yangından sonra ahırın içine inşa ettiği depo bölmelerine koymamıza izin verir mi diye soralım, diye düşündüm. Orada hem güvende hem de ayakaltından uzak olurlar."

"Neden hepsini üst üste yığıp Shaunee'den tutuşturmasını istemiyorsunuz?" diye sordu Kalona.

"Çünkü kitapları yakamayız!" diye uydurdum bir çırpıda.

"Kitap mı?" Kalona şaşırmış gibiydi.

"Şey, o eski şeylerin çoğu kitap," dedim. "Bilirsin işte, muhtemelen bilgisayarlar gelince medya salonundan çıkarılan şeyler falan." Sesimin hissettiğim kadar boş çıkmadığını umuyordum. Kesinlikle berbat bir yalancıydım. Önceden kafa yorulmamış yalanlar konusunda özellikle kötüydüm.

"Pekâlâ, öyle diyorsan. Toplamanıza yardım edeyim."

"Hayır!" dedik Stark, Darius ve ben bir ağızdan.

Kalona'nın dikkatli bakışları bir şeyler çevirdiğimizden şüphelendiğini anlatır gibiydi. Ölümsüzün bizim tarafımızda olmak için yemin etmesinin, bodrumdaki eski ıvır zıvırların, küçük ya da büyük bir servet değerinde olduğunu bilmesini isteyeceğimiz anlamına gelmediğini biliyordum.

"Pekâlâ, şu var ki," diye başladım. Kendi kendimi yalan söylemek konusunda çok kötü olmadığıma ve sadece biraz abarttığıma inandırmak için söze gerçekle başlayacaktım. "Biz, muhabirlerin okulu terk ettiklerini haber verene kadar, burada, gözlerden uzakta kalmalısın."

"Evet," dedi Stark pis pis sırıtarak. "Kanatları muhabirlerin fark etmemesi zor olabilir."

Kalona ve Stark tekrar didişmeye başlamadan, telaşla devam ettim. "Muhabirler gidince Damien'dan gelip sana haber vermesini rica edeceğim. Ama o zaman aşağıdaki ıvır zıvırı kutularken yardımına ihtiyacımız olmayacak. Biliyorsun, az önce Dallas meselesinden bahsettik ve adamın bela demek olduğunu biliyoruz. Bu yüzden biz bodrumu boşaltırken ve bizden nefret etmeyen kırmızı çaylakları oraya yerleştirirken, sen Dallas'ı oyalayacak bir şeyler bulursun diye düşündük."

"Dallas ve arkadaşlarının, diğer kırmızı çaylakların bodrumu ev olarak benimsediklerini öğrenmeyeceğini gerçekten umuyor musunuz?"

"Hayır, sonsuza dek değil," dedi Stark. "Ama en azından orada ilk kez uyurken bir şeylerin onları yemeyeceğinden, tuzağa düşürmeyeceğinden ya da tutuşturmayacağından falan emin olmak iyi olabilir..."

"Lanet olsun, bu kadarı yeter, Stark!" Başımı ağrıtıyordu. "Stark, en kısa sürede depolara dönebilmeyi umduğumuzu söylemeye

çalışıyor. Bu yüzden Dallas ve arkadaşlarının dikkatini başka bir yere çevirebilirsek ve kırmızı çaylaklar bodrumda uyuduklarından bahsetmezlerse, belki Gece Evi'nde Neferet'in bilmediği güvenli bir yerimiz olabilir."

"Dinlenecek güvenli bir yer olması her zaman akıllıcadır," dedi Darius.

"Bu yüzden, dediğim gibi, biz bodrumu temizleyip çocukları oraya taşıyana kadar Dallas'ın dikkatini dağıtmak ve her şeye burnunu sokmasına engel olmak için aklına bir şey geliyor mu?" diye tamamlarken, üçümüzün de berbat yalancılar olduğunu düşünüyordum.

"Çaylağın cenazesi var," dedi Kalona. "Her ne kadar eskiden sizin grubunuzdan da olsa, yakın zamanda bağlılığının Dallas'a kaydığını herkes biliyor. Dallas'tan cenaze ateşinin kurulmasıyla, hatta tutuşturulmasıyla onun ilgilenmesini rica etmen hoş olmaz mı? Bu onu meşgul eder, hem doğal olarak o da grubundan ona yardım etmelerini isteyecektir."

"Bu gerçekten müthiş bir fikir," dedim. "Dallas'ı ve arkadaşlarını kesinlikle oyalayacak ve hepimizin bir kenara çekilip Erin'in cenaze ateşini yakmasını ve onunla vedalaşmasını seyretmemiz gerçekten hoş bir şey olacak. Onu gerçekten önemsediğine inandığımızı gösterecek."

"Tabii dediğimizi yaparsa," dedi Stark. "Dün onu duydunuz. Erin'e kendi bildiği gibi veda edeceğini söyledi. Ve bu bizimle alakalı hiçbir şey istemiyor demek."

"Bu yüzden ona Zoey yerine ben yaklaşmalıyım," dedi Kalona. "Zoey'nin, Thanatos'un Erin'in cenazesini yönetme davetini geri çevirdiğini ve görevin bana kaldığını söyleyeceğim."

"Bu onu kızdırır," dedi Stark.

"Niyetim bu zaten. Böylece ben cenaze ateşinin kurulmasına gözetmenlik ederken, öfkesi bana yönelecek." Ölümsüzün dudakları, muzip bir gülümsemeyle büküldü. "Cenaze ateşlerini severim. İnsanların bu geleneğe son vermeleri çok yazık doğrusu. Modern zamanın insan cenazelerinden keyif alacağımı hayal bile edemiyorum. Çok hüzünlü, gerçekten."

"Kalona, söylediklerinin bana Neferet'i anımsatması bir sorun," dedim.

Kalona'nın gülümsemesi yüzüne yayılınca küçük bir çocuğa benzediğini düşündüm. Gecenin bir vakti ailesini ateşe verip bunu kardeşinin Barbie'sinin yaptırdığını söyleyecek türde bir çocuğa.

"Z, bu kadar çok düşünme. Kalona, Dallas'ı oyalayacak ve şu anda endişelenmemiz gereken tek konu bu," dedi Stark.

"Muhabirler dışında. Ve polis ve..."

"Stark haklı," diyerek sözümü kesti Darius. "Fazla düşünüyorsun."

İstemeye istemeye ayağa kalktım. "Pekâlâ. Buraya ve şu ana odaklanacağım. Muhabirler gider gitmez Thanatos'a olanları anlatacağım ve Stevie Rae'ye de bilgi vereceğim. Bodrum hazırlanana kadar, çocukların eşyalarını toplayıp dikkat çekmeden beklemelerini sağlayabilir. Sonra arka taraftan gelirler ve böylece Dallas ve arkadaşlarının cenaze ateşini yakmakla meşgul olacağı merkezden uzak durmuş olurlar."

"Söylediğiniz gibi olacak, Rahibe. Siz de bodruma taşınacak mısınız?"

"Hayır." Stark'ın benim adıma cevap vermesi süper can sıkıcıydı.

"Eski odamda, Stark'la birlikte kalmaya devam edeceğim," dedim çünkü gerçekten kendi adıma konuşabiliyordum. "Büyük olasılıkla, Stevie Rae ve Rephaim de yatakhanede kalmaya devam edecek."

Kalona düşünceli bir tavırla başını salladı. "Oğlumun kolayca girip çıkabileceği bir yere ihtiyacı var."

"Evet, hepimizin aynı odada kalmasının iyi bir fikir olmadığına karar verdik," dedi Stark. "Hele o oda tek bir giriş çıkışı olan bir bodrumsa."

"Katılıyorum," dedi Kalona ayağa kalkarken. Masaya yasladığı elleri dikkatimi oraya çevirmeme neden oldu ve tuhaf bir şey fark ettim. Bakmaya devam edince gördüğüm şeyin ne olduğunu anladım.

"Bu bir el izi mi?"

"Öyle mi?" dedi Kalona. "Fark etmemiştim."

Göz göze gelince odadaki tek kötü yalancının ben olmadığımı düşündüm.

BÖLÜM YEDİ

Zoey

Bir konuda yanılmadım. Thanatos, Chera ve kamera ekibinin birkaç çocukla görüşüp çekim yapmasına izin verdi ve ardından, Fox haber ekibi kampüsten hızla ve nazikçe uzaklaştırılırken, Damien kameraya günlük programını anlattı. Hepsi otuz dakika içinde olup bitti ve Thanatos bizimle ilgili bölümün akşam haberleri ve internette yayınlanacağını söyledi. Damien'ın okul sözcülüğünü üstlenmesinin dâhice olduğunu söyledim ve Thanatos'u planımız hakkında bilgilendirdim.

"Kalona, Neferet'in bodrumdan haberdar olduğunu sanmadığını söyledi. Bu yüzden biz bodrumu temizleyip bizim çocukları oraya taşırken, Dallas ve grubunu onun oyalamasına karar verdik. Çocukların orada huzurlu bir iki gün geçirmelerini umuyoruz. Sonra da depoya geri döneriz zaten," diyerek açıklamamın sonuna geldim. "Ve olur da daha uzun süre kalırsak, birinin kedilerimizi ve Düşes'i almaya gitmesi gerekecek. Otomatik yemlikleri ve suları var ama hem yalnız hissederler hem kumları iğrenç bir hal alır."

Konuşmanın büyük kısmını ben yaparken, koyu renk gözlü Rahibe sessizliğini korudu. Bodrumun eski silahların ve medya merkezi ıvır zıvırlarının depolanmasında kullanıldığını ve Darius ile Stark'ın hepsini ahırdaki depo bölmelerinden birine taşıyacağını anlattım. Ona silahların değerli taşlarla kaplı, süper eski ve yaklaşık milyarlarca dolar değerinde olduğundan bahsetmedim. Ayrıca aşağıda medya merkezine ait ıvır zıvır da yoktu. Thanatos'a güvenmediğimden değildi ama hazineden ne kadar az kişinin haberi olursa, o kadar iyi olacağına karar vermiştim. Stark ve Darius da bana katılmıştı. Aslında düşündükçe, Ejderha'nın bu silah zulasını sır olarak sakladığına inancım artıyordu. Ejderha en sadık savaşçılardan biriydi. Belli ki bunu yapmasının bir nedeni vardı ve bu, bencilce bir neden değildi.

Bu yüzden, silah/mücevher/servet detayını kendime sakladım.

"Kediler ve Düşes konusunda sana kesinlikle katılıyorum. İş oraya varırsa, buraya getirilmelerini sağlayacağım. Ama Kalona, Dallas'ı nasıl oyalayacak?" diye sordu Thanatos.

"Dallas'a Erin'in cenazesini yönetmek istemediğimi söyleyecek. Cenaze ateşini kurmak bile istemediğimi. Sonra da sizin bu işi ona bıraktığınızı anlatacak."

Thanatos'un kaşları kalktı. "Başka bir deyişle, Kalona, Erin'in cenaze ateşini kurması için Dallas'a olta atacak."

"Umarım, ateşi tutuşturması için de. Onunla yaşananlardan sonra, çemberimin, özellikle Shaunee'nin bu işe dâhil olmamasının en iyisi olacağına karar verdim." Duraksadım ve ekledim. "Umarım, bunlar sizin için de uygundur."

"Bir çaylak Değişimi reddedip ölünce geride kalanlar için her zaman zor olur. Bu örnekte çocuğun ölümünü çevreleyen karmaşık olaylar var. İçgüdülerine güveniyorum, Zoey. Erin çemberinizin

parçasıydı ve sen onun yüksek rahibeliğini yapıyordun. Cenaze düzenlemelerini senin seçmen doğru olur."

"Teşekkürler."

"Yine de ateş yakılırken Shaunee'nin elementini çağırmasına izin vermen gerektiğini düşünüyorum. Sonrasında gerçekleşecek olayların daha çabuk tamamlanmasına faydası olur. Ayrıca, Shaunee'nin arkadaşına son kez veda etmesine de olanak sağlar."

"Tamam, peki. Shaunee'yle konuşurum."

"Kâhininle de konuşmanı öneririm."

"Afrodit mi?" Thanatos'un talebi beni şaşırtmıştı. "Babası hakkında mı demek istiyorsunuz?"

"Evet. Onun akıl sağlığını dikkatle değerlendir."

"Ha? Ben Afrodit'in akıl sağlığını yargılayacak yetkinlikte olduğumu sanmıyorum." Böyle bir şeyi denersem, Afrodit'in kalbimi oyup çiğ çiğ yiyeceğinden bahsetmedim bile.

"Sen onun Yüksek Rahibesi ve tahminimde yanılmıyorsam en yakın arkadaşısın. Bir tanrıçanın kâhini olmak hiçbir zaman taşınması kolay bir yetenek değildir. Ve Afrodit annesini ve babasını, bir gecede vahşice ve herkesin gözü önünde kaybetti."

"Bugün ona bakmaya gittim. Darius nihayet uyuduğunu söyleyince uyandırmadım."

"Uyandır. Bir rahibeye ihtiyacının olduğunu kabul etmese bile, arkadaşına ihtiyacı olduğunu kabul edecektir," dedi Thanatos.

"Elimden geleni yaparım."

"Seni okulda huzursuzluğa hazır olman konusunda uyarmalıyım. Karanlığın biriktiğini hissediyorum. Karanlık öfke ve acıyla, korku ve hüsranla beslenir, musallat olduklarını sömürerek güç toplar. Tanrıça'nın en büyük yetenekleri bahşettiği kişileri ve

çemberini dikkatle gözlemle. Karanlık, büyük güçler neredeyse oraya çekilir."

"Çemberimden en az iki kişi büyük kayıplar yaşadı," dedim kaygıyla. "Ve gerçekten, Erin'in ölümü hepimizi etkiledi. Ve şimdi, öfkeli ve üzgün çocuklarla birlikte burada tıkılıp kaldık. Bizi buradan çıkarmak için bir şey yapamaz mısınız?" Kendi sıkıntımı kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Arkadaşlarımın, sorunlarıyla baş etmelerine nasıl yardım edeceğim konusunda bir fikrim yoktu.

"Zoey, Fox haber ekibi gelmeden önce Dedektif Marx'la görüştüm. Alında, Chera Kimiko'nun buradaki varlığı, durumun kolay kolay çözülmeyeceğinin göstergesi."

"Dedektif Marx, cinayeti Neferet'in işlediğini kanıtlayabilecek *herhangi bir şey* bulamamış mı?"

"DNA kanıtından bahsetti ve karşılaştırma yapmak için, bütün profesörlerimizden numune almayı talep etti," dedi Thanatos ciddi bir tavırla.

"Ama bu iyi bir şey. DNA profesörlerden hiçbirininkiyle tutmayacak."

"Zoey, insan soylu otoritelerin profesörlerimi test etmesine izin verirsem, beş yüz yıldan beri insan ve vampirlere ait kanunları başarı ve güvenle ayıran bir sınırı çiğnemiş olurum."

Başımı iki yana salladım. "Bunun neden kötü olduğunu hâlâ anlamıyorum. En azından bu kez."

"Bu kez kötü değil. Bir dahaki sefere, yerel halktan biri bir insanı öldürüp bir vampir öldürmüş gibi mizansen yaratır ve hatta yüksek rahibelerimizden birinin bir iki saç telini olay yerine bırakırsa ne olacak? Türümüzü, insan zulmünden koruyan

duvarda bir çentiğe izin verirsem, duvarın tamamen un ufak olması ve Yanış Günleri'nin yeniden başlaması ne kadar sürer?"

Ürperdim. "Ne yapacağız? Sonsuza dek burada kilitli kalamayız."

"Bu gece bir oturum yapılması için Vampir Yüksek Konseyi'ne haber gönderdim."

"İnsanlarla aracılık yapmalarını mı isteyeceksiniz?" Düşüncesi bile içimin umutla dolmasına yetmişti.

"İsteyeceğim ve Neferet'in kendini göstermesi konusunda tanıklık etmen için sana burada ihtiyacım olacak."

"Tamam, elbette. Elimden geleni yaparım," dedim.

"Saat şu anda dokuz. Vampir Yüksek Konseyi'yle toplantıyı saat ona planladım. Böylece geceyarısı Erin'in cenaze ateşini yakmak için vaktimiz olacak. Lütfen bir saat sonra sen de bana katıl."

"Stevie Rae ya da Afrodit'i de yanımda getirmeli miyim?"

"Senin takdirine bırakıyorum, Rahibe. Kararına saygı duyacağım."

Kendi karar alma becerime Thanatos kadar saygımın olmamasına üzülerek yumruğumu kalbimin üstüne yerleştirdim ve eğildim.

Afrodit

"Chera gerçek haliyle daha mı hoş?" Afrodit, Darius'a çatık kaşlarla bakıyordu. Afrodit onun için götürdüğü soğuk kahveyi yudumlarken, Darius yatağın kenarına oturmuş, onu günün son

felaketleri konusunda aydınlatıyordu. "Sanki illa aktarmana ihtiyaç duyacağım bir detaymış gibi."

"Kimsenin güzelliği seninki gibi parlamıyor," dedi Darius gülümseyerek.

"Çantası nasıldı, sen onu söyle. Şu yeni mavi Coach'lardan mı yoksa parıltılı bir Valentino mu?"

Darius'un kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Deriydi."

"Renk?"

"Beyaz."

Afrodit iç geçirdi. "Chera'nın şubat ayında beyaz bir çanta taşıması olanaksız. Neye benzediği konusunda hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Hem de hiç. Ama bunu sorman bana artık daha iyi hissettiğini düşündürdü, güzellik."

"Sanırım tamamen mükemmel olmanı bekleyemem ama bir dahaki sefere çantasını silah olarak düşün. Böylece dikkatle bakmayı hatırlarsın. Ve evet, daha iyi hissediyorum. Gözlerim nihayet açıldı ve kimsenin pis bir bodrumda uyumamı beklemediğini duymam bu kahvenin içinde süt, krema karışımı ve gerçek şeker olmasıyla bir araya gelince baş ağrım gidiverdi." Afrodit bir yudum daha aldı ve zevkle iç geçirdi. "Tadı kötü olamayacak kadar iyi."

"Sana kendini daha iyi hissettiriyorsa, önemli olan tek şey bu."

"Kıçım bir posta kodu alacak kadar büyürse, bu sözünü geri alırsın," dedi Afrodit.

Darius gülümsedi. "Kesinlikle daha iyisin."

"Evet, ama imgelem berbattı. Hem de çok fena."

"Bundan bahsetmeye hazır mısın?"

"Pek sayılmaz."

Darius gerçekten rahatsız görününce Afrodit onun kolunu okşadı ve parmaklarını parmaklarına kenetledi. "Hey, seninle konuşmak istemediğim için değil. Sadece gördüklerimi süzgeçten geçirip ne hakkında olduğunu çözmem gerek."

"Zoey'yi çağırmalı mıyım?"

"Hayır!" dedi Afrodit ve âdeta çığlık attığını fark etti. "Hayır," diye normal bir sesle tekrarladı. "İmgelem geldiğini henüz *kimse* bilsin istemiyorum. Darius, sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

"Ama imgelemi kendine saklamak akıllıca mı?"

"İçimden bir ses gördüklerim hakkında gevezelik etmenin akıllıca olmayacağını söylüyor."

Darius öne eğilip onu yavaşça öptü. Sonra gözlerine bakarak duymaya ihtiyaç duyduğu sözleri sarf etti. "İç sesine güven, Kâhin. Ben sana ve yeteneğine güveniyorum. Bana ne söylersen söyle, bunu kutsal kabul edeceğimi bilmeni istiyorum. Savaşçın ve koruyucun olarak sen izin vermediğin sürece kimseye tek kelime etmeyeceğime yemin ediyorum."

Afrodit, Savaşçısı'nın kollarının arasına kayarken göğsündeki korkunç gerilimin azaldığını hissetti. Görüşlerinin yükünü tek başına taşımak zorunda değildi. Darius ona asla ihanet etmezdi.

"Bu aşk olayında o kadar kötüyüm ki. Sana güvenebilmemin benim için ne anlama geldiğini sana asla tam olarak anlatamayacağım."

Darius, genç kızın sırtını usulca okşadı. "Anlatmana gerek yok. Birlikte olduğumuz her gün gösteriyorsun zaten."

Afrodit gözlerini kapattı ve Darius'un dokunuşundan ve kelimelerinden güç alarak içinden dua etti. *Lütfen, Nyx, lütfen birlikte geçirdiğimiz günler aylara dönsün, aylar yıllara ve yıllar onyıllara.*

Darius'a sımsıkı sarıldıktan sonra gözlerinin içine bakabilmek için geri çekildi. Giriş yapmaya gerek görmeden konuştu: "Darius, benim için bir şey yapmana ihtiyacım var."

"Ne olursa," dedi Darius.

"Zoey'yi izle."

"Zoey'yi izleyeyim mi?"

"Evet, onu izle ve her zamankinden öfkeli görünüp görünmediğine bak."

"Ve öfkeli olduğunu görürsem?"

"Gel, beni bul. Ben onunla ilgilenirim. Stark'a gitme. Stark, Zoey'nin duygularını hissedebiliyor ve eğer Zoey beklediğim seviyede öfkelenirse, Stark'ın da patlamaya hazır olacağından neredeyse eminim. Ayrıca, Aurox/Heath'in Gece Evi'nde hapis kalması durumunu da unutma. Heath'in yansımasını hepimiz gördük. Z o geceden beri ondan uzak duruyor ama Aurox onu gerçekten etkiliyor olmalı. Eninde sonunda ortaya çıkacak ve ciddi olalım, Stark'ın Zoey'yi bir kez daha paylaşmak konusunda sakin olmayacağı kesin."

Darius düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Bu konuda haklısın. Zoey'yi izleyeceğim." Durdu ve ekledi. "Görüşün Zoey'yle ilgiliydi."

Bu bir soru değildi ama Afrodit buzlu kahvesinden bir yudum aldıktan sonra başıyla onayladı. "Evet, Zoey ve öfkesiyle ilgiliydi. Kontrolden çıkmıştı."

"Neden bundan ona bahsetmemen gerektiğine inanıyorsun? Görüşlerinin geçerli olduğunu bilir. Belki de sana kulak verir."

"Ben de vereceğini düşünürdüm ama imgelemden döndüğüm zaman, sana söylediğim ilk şey, Z'yi çağırmaman oldu. Darius, içgüdüyle konuştum. Tanrıça vergisi içgüdüyle. Evet, kafam karışık haldeyken yanlış yorumluyor olabilirim ama Zoey'ye söylememem gerektiğini bu yüzden düşünüyorum. En azından şimdilik."

"Dediğim gibi, sana inanıyorum. İçgüdüne ve Tanrıça vergisi yeteneğine güven."

"Güveneceğim ama dışarıdan da biraz yardım alacağım. Ne yazık ki can sıkıcı bir kaynaktan."

Darius'un kaşları kalktı. "Sanırım bahsettiğin ben değilim."

"Hayır, yakışıklı, senden değil, Shaylin'den bahsediyorum."

"Ona görüşünü anlatacak mısın?"

"Hayır, ona imgelemin aşırı yorumlanmış, abartılı halini sunacağım."

"Başka bir deyişle, ona yalan söyleyeceksin."

Darius'un bunu rahat bir tavırla, yargılamadan ve nutuk çekmeden söylemesi Afrodit'in hoşuna gitmişti.

"Evet, kastettiğim bu. Ama abartılı bir açıklama kulağa daha iyi geliyor."

"Ona da Zoey'yi izlettireceksin, değil mi?"

"Bir kez daha evet."

"Onun Gerçek Görüş yeteneği, şu ana kadar geçerliliğini ispatladı," dedi Darius.

"Ondan yardım istememin tek kahrolası nedeni de bu. O kız fena halde sinirimi bozuyor."

"Buna rağmen, ona sinir olmanın onun yeteneğinden yardım istemene engel olmasına izin vermeyecek kadar bilgesin." Darius'un gülümsemesi sıcaklık ve gurur doluydu. "Sana neden bu kadar güvendiğimi görüyor musun, güzelim?"

"Birlikte yeterince kaliteli zaman geçirmediğimizi görüyorum."

"Şimdi baş başayız." Darius'un gülümsemesi seksileşti.

"Ve baş ağrım tamamen gitti." Afrodit soğuk kahvesinin son yudumunu da içip bardağı üstü mermer komodine bıraktı. Kollarını Darius'un geniş omuzlarına sarıp onu kendine çekti. Darius hevesle ona sokuldu. Öpüşü derindi ve Afrodit ona dudaklarını aralayınca Savaşçı zevkle inleyerek ve onu üstüne çekerek yuvarlandı. Afrodit'i kendine bastırırken, elleri tişörtünün ucunu buldu ve ateşli, ısrarcı dokunuşlarla çıplak tenini okşamaya başladı.

Kapı vurulmaya başlayınca Afrodit, Darius'un dudaklarına doğru fısıldadı. "Duymazlıktan gel, gidecektir."

Kapı daha gürültülü ve ısrarla vurulmaya başladı.

Afrodit, Darius'un boynunun yan tarafını dişlerken, "Reality Şov var say. Duymazlıktan gel."

"Afrodit! *Alooooo!*" Kapının diğer tarafından Zoey'nin sesi duyuldu. "Stark bana Darius'un sana buzlu kahve getirdiğini söyledi, yani bu oradasın *ve* uyanıksın demek."

Darius istemeyerek Afrodit'in tişörtünü aşağı çekti. "Onunla konuşsan iyi olur."

Afrodit Savaşçısı'nı bir kez daha öptü ve saçlarına, tişörtüne ya da sıkkın ifadesine çekidüzen vermeye zahmet etmeden, ayaklarını vura vura kapıya yürüdü. "Ah, lanet olsun, içeri gelsene doğum kontrolü," diye söylenerek kapıyı açtı.

"Ha? Doğum kontrolü mü?" Z içeri girdi.

"Boş ver gitsin. Artık çok geç."

"Merhaba," dedi Zoey. "Fena görünmüyorsun."

"Ben hiçbir zaman fena görünmem," dedi Afrodit.

Z gözlerini devirdi ve Darius'u eliyle selamladı. "Merhaba, Darius. Stark kutular konusunda yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi, hem de şimdi. Kalona'nın planı işe yaradı. Dallas ve arkadaşları cenaze ateşi için kütükleri istifliyor."

"Gidiyorum." Darius çıkmadan önce Afrodit'i öpmek için durdu. "Sana gelince, gündoğumundan önce burada görüşürüz."

"*Baş başa.*" Afrodit kelimeyi dikkatle vurgularken, Z'ye manidar bir bakış attı.

Darius kapıyı kapatınca Zoey, Afrodit'in kadife koltuklarından birine tünedi. "Fıkır fıkır hissettiğine göre, akşamdan kalma olamazsın."

"Fıkır fıkır mı? Seksen yaş altı insanlar bu kelimeyi kullanıyor muydu? Hayır, akşamdan kalma değilim," dedi Afrodit tişörtünü düzeltip saçlarını taramak için tuvalet masasının karşısına geçerken. Aynadan Zoey'ye bakarak, "Pekâlâ, belki dün gece biraz dağıldım ama uyku, kafein ve şeker her şeyi halletti," dedi.

"Kola bende her zaman işe yarıyor," dedi Z.

"Cildin için iyi olmadığını biliyorsun, değil mi?" dedi Afrodit.

"Senin mimozaların iyi ama, değil mi?"

"Portakal suyu kesinlikle sağlıklıdır. Ben benimkini sulandırılmış seviyorum, hepsi bu."

"Alkolle," dedi Z kafasını iki yana sallayarak ve gülmemek için boşuna çaba harcayarak.

"İyi alkolle. Marilyn Monroe gibi. Ve biliyorsun onun kırışıkları yoktu."

"Afrodit, Marilyn Monroe kırışıklarının olacağı yaşa gelemeden öldü."

"Ben de bunu söylemeye çalışıyorum ya. Mimoza sağlıklıdır. Nokta."

"Başımı ağrıtıyorsun," dedi Z.

Afrodit gülümsedi. "Rica ederim. Ah, Darius'la sen araya girmesen süper ateşli seksle son bulacak süper ateşli ön sevişme seansımıza başlamadan önce bana mücevherlerden ve Chera'dan bahsetti."

"Öncelikle, ıykk, fıkır fıkır senin tarifinden katbekat iyiydi. İkinci olarak, Chera iyi gibiydi ama aslında burada olması, Gece Evi'nin ciddi anlamda çamura battığı anlamına geliyor. Üçüncü olarak, onların mücevher değil, elmas, yakut ve onun gibi şeyler kakmalı eski silahlar olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu da erkeklerin ne kadar aptal olabildiğinin ispatı. Kıymetli taşlar güzel kadınların, yani aslında benim, bedenlerini süslemek içindir. Sivri uçlu ve kalkanımsı şeylerde ziyan edilmek için değil."

"Senin bedenine ait oldukları kısmı dışında kesinlikle katılıyorum."

"Ve ben de bu konuda çenemizi tutmamız gerektiği konusunda sana katılıyorum."

"Benim de içimden böyle geliyor ama bunu Thanatos'tan gizlemek çok garip geldi."

"Thanatos sana silahlardan bahsetmediyse, varlıklarını ondan gizleyen sen ya da biz değildik, Ejderha'ydı. Ben bunları kutulayıp Lenobia'nın malzeme odalarından birinde saklayalım gitsin derim. Bugün annemin gold kartlarından birini kullanmaya

kalksam, bana hiç şansımın olmadığını söyleyeceğinden eminim; bu yüzden finansal bir destek planımızın olmasına evet diyorum."

Zoey'nin gözleri aynada Afrodit'inkilerle buluştu. "Dün gece kötüydü. Baban için gerçekten üzgünüm. Annenin sana söylediği o şeyler için de."

Afrodit bir çırpıda dilinin ucuna kadar gelen alaycı cevabı tuttu, derin bir nefes aldı ve arkadaşıyla dürüstçe konuştu. "Annemin beni hiçbir zaman önemsemediğini biliyordum ama bilmek ve onun herkesin bileceği şekilde ilan etmesi çok farklı iki şey. İki farklı duygu. İnsanın canını yakıyor. Hem de çok."

"Evet," dedi Z gözleri yaşararak. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Afrodit küçük tabureyi yüzü Zoey'ye bakacak şekilde çevirdi. "İlk İşaretlendiğimde mutlu olduğum şeylerden biri neydi biliyor musun?"

"Muhteşem saçlara sahip olmak mı?" Zoey gözyaşları arasında gülümsedi.

"Hayır, aptal, zaten muhteşem saçlarım var," diye çıkıştı Afrodit. Sonra sesi değişti ve gözlerini kucağına indirdi. "Beni mutlu eden ilk şeylerden biri, vampirlerin bebek sahibi olamadıklarını öğrenmekti. Böylece kazaya kurban gidip hamile kalmayacağımı, berbat bir anne olmayacağımı ve zavallı bir çocuğu annemin beni üzdüğü kadar üzmeyeceğimi öğrenmek."

"Hey, böyle bir şey olmayacak."

Afrodit gözlerini kurulayarak arkadaşına baktı. "Evet, süper seksi bir vampirle seks yapmayı sürdürdüğüm sürece olmayacak."

"Şey, bu iğrenç olduğu kadar doğru da. Ama benim bahsettiğim bu değildi. Bu senin başına gelmeyecek çünkü sen annen gibi

değilsin," dedi Zoey dikkatle. "Sen iyisin, sadıksın ve sevdiğin birine zarar vermezsin."

"Teşekkürler," dedi Afrodit tekrar gözlerini kurulayarak.

"Ve bana aptal deme,"dedi Z.

"Sana geri zekâlı demedim. Kibar ve politik açıdan doğruydu." Afrodit arkasını döndü ve bulaşan rimelini düzeltmeye koyuldu.

"Yine de g kelimesini söylemek için bahane buldun," dedi Z. "Babanı kaybettikten sonra gerçekten iyi misin?"

"Sen anneni kaybettikten sonra gerçekten iyi misin?"

Z soruya şaşırmış gibiydi. "Sanırım olacağım. Senin de dediğin gibi, annem uzunca bir süre bana doğru dürüst annelik yapmadı. Ortalıkta olmamasına alışmıştım."

"O zaman demek ki ben de iyi olacağım."

"Konuşacak birine ihtiyaç duyarsan benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Tamam. Aynı şey senin için de geçerli. Sen ve Balkabağı'nın yakın olduğunuzu biliyorum ama onun kusursuz ebeveynleri var," dedi Afrodit, Stevie Rae'nin aksanını takınarak.

"İnsanın iyi ebeveynleri olmasında ters bir şey yok ki. Aslında normal bile."

Afrodit homurdandı. "Bu konuda seninle ters düşüyoruz ama benim söylemeye çalıştığım bu değil. Ebeveynlerinden en azından biri ölmüş biriyle konuşmak istersen, yanındayım."

"Teşekkürler, sanırım." Z bir kâğıt mendil alıp burnunu gürültüyle sildi. "Sen ağlarken neden sümüklerin akmıyor ve çirkinleşmiyorsun?"

"Çünkü ben senin kadar iğrenç değilim," dedi Afrodit.

"Hakkında söylediğim iyi sözleri geri alabilir miyim?"

"Deneyebilirsin. Başaramazsın ama yine de deneyebilirsin." Afrodit askıdan bir kot pantolon çekti ve elektrikli ayakkabı dolabının dönmesine ve düzenli bir çizme sırasının ortaya çıkmasına neden olan düğmeye bastı. Kırmızı tabanlı Louboutin'ları aldı. Omzunun üstünden ağzı bir karış açık kalakalan Zoey'ye bakarak, "Ne var?" dedi. "Bu çizmelerin kusursuzluğun diğer adı olmadığını söyleyemezsin."

"Dolabın beni şoke ettiği için çizmelerine bakamıyorum bile."

"Bu da bir moda felaketi olma nedenlerinden biri."

"Dolabına bunu yaptırmak nereden aklına geldi?"

"Ah, Tanrıça aşkına, annem tam bir kâbus gibidir ama moda özürlü de değildir." Afrodit alnını sıvazladı. "Kafiyeli oldu, hem de bilerek yaptım. Gidelim. Bir şeyler içmeli ve mücevherlerimizi rehin tutan şu erkek zımbırtılarına bakmalıyım."

"Tamam, ama bu kez daha nazik davranmazsan, Kramisha'ya kafiyeli konuşmayı sevdiğini, sana kendini iyi hissettirdiğini ve suç dolu bir hayat sürmek istemediğini söyleyeceğim." Zoey sırıttı. "Hahah!"

"Söyleyecek sözüm yok." Afrodit başını iki yana sallayarak üçüncü sınıf öğrencisi gibi kıkırdayan Zoey'nin arkasından koridora çıktı. "Bir de neden içtiğimi merak ediyor..."

BÖLÜM SEKİZ

Neferet

Ölümlüler, Neferet'in yaptığını rüya görmek olarak tanımlardı. Uyandıklarında akıllarından çıkmayacak ve hatta gerçek sandıkları canlı kâbuslar gördüklerini söylerlerdi.

Neferet tilki ininde, üzerinde sadece kan ve Karanlıkla sindiği köşede, hayatta kalma çabası içinde bilincini genişleterek görünen ve görünmeyen dünyaların katmanları arasında süzüldü.

Hayır, o rüya görmüyordu.

Aslında Tsi Sgili, olayları peş peşe yaşayarak hayatını yeniden tecrübe ediyordu. Bir ölümlünün doğumundan itibaren biriken anları tekrar yaşıyor ve bunu yaparak aynada paramparça olan şeyi –amacını ve gerçek benliğini– yeniden keşfetmeyi umuyordu.

Neferet işe aynaya yansıyan geceyle, masumiyetini kaybettiği anla başladı. Bir kez daha on altı yaşındaki o kıza –annesini daha altı ay önce kaybeden o kıza– dönüştü ve babasının ona saldırdığı, tecavüz ettiği geceyi yeniden yaşadı.

Babasının konyak, ekşi nefes, puro, şehvet karışımı kokusunu duyabiliyordu. Niyetini bilmenin tiksintisini duyuyor, ondan kaçamayacak olmanın dehşetini yaşıyordu. Ve sonra dövülmüş ve paramparça edilmiş bedeninin acısını hissetti.

Yine de Emily Wheiler olarak kan ve çaresizlik içinde, nişanlısı tarafından reddedileceği ama onu çaylak olarak İşaretleyecek ve kaderini sonsuza dek değiştirecek bir İz Sürücü tarafından kurtarılacağı ana koştu.

Şikago Gece Evi'nin güvenli kollarında, ilk akıl hocasının özenli ilgisiyle şifa buldu. Ancak aklı bir türlü iyileşemiyordu. Tamamen iyileşmek için intikama ihtiyacı vardı. Akıl hocasının sesi, tıpkı 1893 yılının o gecesindeki kadar netti.

"...Doymak bilmez intikam ihtiyacı hayatını lekeleyecek ve ruhunu yok edecek bir zehre dönüşür."

Akıl hocası, Emily'ye babasının ona yaptıklarını unutup bir çaylak olarak yeni hayatına devam etmek ile kendine acıyarak o canavarın açtığı yara izlerini taşımak, unutmadan ve affetmeden yaşamak arasında tercih yapmakla karşı karşıya olduğunu anlatmıştı. Bir zamanların Emily Wheiler'ı olan çaylak iki seçeneği de tercih etmemişti.

Tsi Sgili'nin bedeni sarsılırcasına seğiriyordu. Uyanmamasına rağmen, nefesi hızlanmıştı. Derin bir bilinçsizlik halinde ve tamamen başka bir zamanda, başka bir yerde kalmaya devam ederek Gecenin Kraliçesi Neferet'in doğuşunu yeniden yaşadı.

Wheiler Malikânesi'ne, babasının evine bir intikamcı olarak geri döndü ve onu boğarak öldürüp yeni adını ve affa, şüpheye ya da kendine acımaya yer olmayan yeni hayatını kazandı.

Geçmiş hayatının hayaleti pürüzsüz ve ölümcül inci dizisini parmaklarının arasında tutarken, Neferet, Barrett Wheiler'ın hastalıklı hayatına son verirken duyduğu heyecanı yeniden yaşadı.

Neferet bir şey daha yaşadı. Bir kez daha o ilk cinayetin hazzıyla yıkandı. Babasının kanını tatmamıştı. O zaman aklına gelmemişti ama nefesini kesmenin, kalbini durdurmanın, ruhunun o bozuk, ölümlü kabuktan kaçmasına neden olduğunu bilmenin gücünü hissetmişti.

Neferet'in pürüzsüz tenini okşayan ürperti, birazcık da olsa ısındı.

Batıdaki yeni Gece Evleri için yer bulmak amacıyla keşfe çıkan bir grup vampirin arasına karışıp trenle Şikago'dan kaçışını yeniden yaşadı. Trenin ilk durağında Emily Wheiler'ın günlüğünü gömdü. Başına gelenlerin tek kaydını daha sonra Oklahoma olacak arazinin toprağına sakladı. Bir kürekle toprağı kazdığını, toprakta her şeyin sonunun kokusunu taşıyan, kurumuş boğa kanı rengi bir yara açtığını hatırlıyordu. Kaybedilen masumiyetin ve intikamı alınan tecavüzün hüzünlü, acıklı güncesinin gömülmesiyle, Neferet'in yeni hayatı alev alev yanmaya başladı.

Kolay bir hayat değildi.

Ancak yeniden doğuşun kuyruklu yıldızında Neferet'i hiçbir zaman bırakmayan karanlık bir teselli merkezi oldu. Gece onun dünyasıydı ve dünyanın en kuytu köşelerindeki gölgeler her zaman teselli, kabullenme ve iç rahatlığı barındırdı.

Şikago Okul Konseyi, Neferet'in geri dönmesinin güvenli olmayacağına karar verince genç çaylak St. Louis Tower Grove Gece Evi'ne transfer edildi. Orada yetenekleri içini alev alev yakmaya başladı.

Dönüşeceği kişiyi belirleyen bir sonraki büyük anı yeniden yaşarken, Neferet köşesine iyice kıvrıldı.

Kedi, küçük, kısa tüylü siyah beyaz bir tekirdi. Bariz zekâsı ve ön patilerinin her birindeki ekstra parmaklar olmasa, Neferet'in dikkatini çekmeyecek kadar ufak tefek, fazla sıradan ve fazla çirkindi. St. Louis'te dondurucu ve karlı bir kıştı ve genç Neferet minik yavrunun eldiven takmış gibi göründüğünü düşünmüştü.

Okulun huysuz aşçısı, kediye okulu soymaya çalışırken yakalanan bir hırsızın adını vermişti: Chloe. Çünkü pencereleri sık sık kilitlemesine ve kapı kapatma alışkanlığından yoksun mutfak hizmetçilerinden gözünü ayırmamasına rağmen, kedinin mutfağına girmesine bir türlü engel olamamıştı. O gün Chloe aralık mutfak kapısından içeri süzülmüş, bir tavan kirişine tırmanıp soğutma masasına zıplamış ve taze pişmiş böbrekli börekle kendine ziyafet çekmişti. Vampir hayvanı kilerden dışarı fırlatırken, Neferet oradan geçiyordu.

"Bu minik eldivenleri nereden buldun?" demişti minik yavruyu düştüğü kar yığınından kurtarıp tüylerinin arasındaki kar tanelerini silkelerken. Kedinin patileriyle kürk astarlı pelerininin bağcıklarıyla oynaması Neferet'i gülümsetmişti.

Aşçı, Neferet'e alayla gülmüştü. "Genç olduğunu biliyorum ama bu böyle cahil gibi konuşman için yeterli neden değil. Chloe bir polidaktil, altı parmağı var. Yüksek Rahibemizin ve eşinin kedilerini görmüş olmalısın. Hepsi polidaktil. Her ne kadar patileri dışında hiçbir benzerlik görmesem de bu çelimsiz cücenin onlarla bir akrabalığı olsa gerek." Yaşlı vampir başını iki yana sallayarak ve kıkırdayarak arkasını dönerken söylenmeye devam ediyordu: "Eldivenli kedi. Çocuk hoş ama boş kafalı işte."

Neferet yüzünün utanç ve öfkeden nasıl yandığını hatırlıyordu. Ta ki Chloe gözlerinin içine bakana kadar.

Ve sonra, Neferet'in dünyası değişmişti. Kedinin aklından geçenleri okumanın heyecanını yeniden yaşıyordu. Gerçek kelimeler duymamıştı, kediler kelimelerle düşünmezdi. Duygular duymuştu ve duygular hikâyeler anlatırdı. Chloe'nin gözleri haylazlıkla parlıyordu. Karnı toktu, sıcacık ve uykuluydu. Ama en önemlisi Neferet'in gözlerine sevgi, sadakat ve neşeyle bakmış ve onu kendine seçmişti.

Uzun zamandır St. Louis'teki Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olan Pandeia, Neferet'in cahil olduğunu düşünmemişti. Genç çaylak kucağında uyuyan Chloe'yle ona gidip küçük kedinin zihninden çekebildiği rüya imgelerini nefes nefese bir hayranlıkla anlatırken onunla alay da etmemişti.

"Sizin kedinizin zihnine de dokunabiliyorum," demişti Neferet coşkuyla pencere kenarında uyuklayan şişko kediyi işaret ederek. "O mutlu, çok mutlu, çünkü hamile."

Yüksek Rahibe'nin gülümsemesi neredeyse aşçının alayını gölgede bırakacak cinstendi. "Sevgili Neferet, Nyx sana muhteşem bir yetenek bahşetmiş. Tanrıçamızla en yakın bağlantılı hayvan türü olan kedilerle özel bir bağ. Seni böyle bir yetenekle ödüllendirdiğine göre, Nyx sana çok değer veriyor olmalı."

O muhteşem gün bir anda silindi ve Neferet'in tecrübesi değişiverdi. Aylar, Tsi Sgili'nin kalp atışları gibi hızla akıp gitti.

Hâlâ bir çaylaktı ama artık daha büyüktü. Öncelikle Gece Evi'nde vampir ve çaylakların eşlikçisi olarak özgürce dolaşan kedilerle bağlantısından dolayı, fikirlerine değer veriliyordu. Ayrıca, her ne kadar yeteneği kendini kedilerle göstermiş olsa da,

kısa süre içinde Neferet'in kedilerinki kadar insanların zihnine de kolayca dokunabildiği anlaşılmıştı.

Geçmişten görüntüler, süratleriyle baş döndürerek peş peşe sıralanıyordu.

"Neferet, benimle kasabaya gelsen iyi olur. Kasabadaki insanların dolunay ayinlerimiz yüzünden yine huzursuzluğa kapılıp kapılmadığını bilmem gerek," demişti Yüksek Rahibe.

Neferet, Pandeia'nın yanında gitmiş ve her ne kadar onları yapmacık gülümsemeler ve şapkalarla selamlasalar ya da bakışlarını kaçırıp görmezden gelseler de kasaba halkının, Yüksek Rahibeleri'ne yönelttiği korku, nefret ve gıpta saldırısına kendini açmıştı.

Neferet kasabaya gitmekten nefret eder olmuştu.

"Neferet, yeni profesörümüzün insan Refakatçisi üzgün görünüyor. Gitmek isteyip de söylemeye çekiniyor olabilir mi, bir baksan ne iyi olur," demişti Pandeia bir başka sefer.

Neferet adamın zihnine süzülmüştü. Adam üzgün değildi. Vampirine sadakatsizlik etmişti ve vampirinin uykuda olduğu gündüz saatlerinde gizlice nehirdeki teknelerde kumar oynamaya ve fahişelere gidiyordu.

Profesör onu gönderip çabucak unutmuş ve on beş gün içinde daha sadık bir refakatçiyle yoluna devam etmişti.

Ancak Neferet adamın zihninde dokunduğu şeyi –şehvet ve gıpta, açgözlülük ve arzu– unutmakta güçlük çekmişti. Bu onu hasta etmişti.

Yüksek Rahibeleri'nin onun danışmanlığına ne kadar değer verdiğini gören diğerleri de başkalarının maskeleri ardında gizli gerçekleri aramak için Neferet'e gelmeye başlamışlardı.

Neferet o tecrübeleri yeniden yaşarken, o zamanlarda içinde baş gösteren küskünlüğü hissediyordu. Hepsi ne kadar doyumsuzdu. Yüksek Rahibe bile.

"Söylesene Neferet, O Erebus'un Oğulları Savaşçısı beni gerçekten güzel buluyor mu?"

"Neferet, oda arkadaşımın bana gerçeği söyleyip söylemediğini bilmek istiyorum..."

"Neferet, söylesene..."

"İstediğim..."

"Neferet, neden..."

Tsi Sgili, tecrübeler ve anılar iç içe geçip bir ihtiyaç ve açgözlülük, arzu ve ihanet, yalanlar ve şehvet kolajına dönüşecek bir hızla, peş peşe üzerine saldırırken uyanmamasına rağmen ürperdi.

Karanlık onu kurtardı. Emily Wheiler'ken de yaptığı gibi, Tower Grove'un geceleri çiçek veren bahçesine çekildi. Gece Evi'ndeki en karanlık kuytular onun en yakın arkadaşlarıydı. Orada diğerlerinin etrafa bakıp onu görememeleri için geceyi kendine çağırarak gözden kaybolabiliyordu.

Chloe anlıyordu. Zeki ve çok bilmiş bir kediydi ve Neferet'in kulak misafiri olduğu düşünce ne kadar tatsız olursa olsun, onu gülümsetmenin bir yolunu buluyordu. Neferet asla yüksek sesle söylememesi, diğer çaylaklara asla göstermemesi, başka bir vampire asla belli etmemesi gerektiğini öğrendiği duyguları kedisine fısıldıyordu.

"Pandeia'nın bir insanın aklını okumamı istemesinden nefret ediyorum, özellikle de erkeklerin," demişti Neferet kedisine. "Hepsi reziller. Kafayı bedenlerimizle, bizi ele geçirmekle boz-

muşlar. Oysa korkuları neredeyse bir kokusu –ekşi nefes, ter ve doyurulamaz bir arzu– olacak kadar güçlü."

Chloe burnunu onunkine değdirmiş, yanağını yanağına sürterek içini şartsız sevgi ve kabullenmeyle doldurmuştu.

"Yüksek rahibe olunca güçlerimi sadece kendim isteyince kullanacağım. Pandeia ve diğerlerine katılmıyorum. Yetenekli olmam emirlerine amade olduğum anlamına gelmiyor. Güç bana verildi, onlara değil. İstediğim gibi kullanabilmeliyim."

Kedi her zamanki gibi ona sokulmak yerine, kulaklarını dikti ve Neferet'in kucağında ayağa kalkıp gözlerini Gece Evi'nin geceyle örtülü bahçelerine çevirdi.

Sonrasında olanları yeniden yaşamak istemeyen ama geçmişin görüşlerinden kaçması imkânsız Tsi Sgili ininde yüksek sesle inledi.

Tower Grove Gece Evi'nin ana kampüsün etrafını çevreleyen seksen hektardan daha geniş sapa bir alanın üzerine yayılmış yemyeşil bir arazisi vardı. Arazi elbette bakımlıydı ama yirminci yüzyılın başlarıydı ve St. Louis hâlâ batıya açılan kapı olarak görülüyordu. Bahçe çeşmeler, havuzlar ve geceleri açan çiçeklerden çok daha fazlasını barındırıyordu.

Chloe havayı kokladı.

Neferet kediyle birlikte derin derin soludu. Kedi yırtıcı bir hırlamayla sırtını yay gibi gerince Neferet de davetsiz bir misafirin Gece Evi arazisine girmiş olmasına öfkesini paylaşarak dişlerini açığa çıkardı.

Ancak Chloe kucağından atlayınca kendine geldi ve korkuyu tanıdı. Kedinin peşinden hızla koşmaya başladı.

Bir vaşak, tavşan avlıyordu ve tavşanın peşinde Neferet ile Chloe'nin oturduğu karanlık köşenin çok uzağında kalmayan

araziye kadar girmişti. İri erkek vaşak avını kaybetmenin hüsranıyla açık alana kokusunu bırakmış, burayı kendi bölgesi olarak sahiplenmişti.

Chloe vaşağın alanına daldı. Vaşak bir uyarı cıyaklamasıyla küçük tekire doğru döndü. Chloe tırnaklarını ve dişlerini çıkarmış bir halde miyavlayarak ve tıslayarak vaşağın üstüne atladı.

"Hayır!" Vaşak karşısındaki can sıkıcı bir böcekmiş gibi bir kez, iki kez vurup kedinin karnını yararken ve iç organlarını dışarı çıkarırken, Neferet de Chloe'yle birlikte çığlık attı.

Neferet açıklığa vardığında, Chloe'nin üç katı büyüklükteki vaşak, karnı deşilmiş, kan kaybeden ve seğiren kedinin üstüne eğilmişti.

Öfkeyle dolan çaylak pençe gibi tuttuğu ellerini havaya kaldırdı ve dişlerini açığa çıkarak sözsüz bir nefret çığlığıyla hayvanın üstüne atıldı.

Vaşağın kulakları âdeta kafasına yapışmıştı. Sarı gözleri Neferet'in alevler saçan zümrüt gözleriyle buluştu. Orada gördükleri duraksamasına neden oldu. Öldürme dürtüsü tutuştuğu hızla yerini kendini koruma dürtüsüne bıraktı ve yabani kedi hızla geri kaçıp yeşilliklerin arasında gözden kayboldu.

Neferet kedisine döndü. Chloe hâlâ yaşıyordu. Küçük kalbi hızla çarpıyor, panik ve acıyla hızlı hızlı soluyordu. "Hayır, Tanrıçam! Hayır!" Neferet elbisesini yırttı ve kedinin bağırsaklarını karnına geri itmeye ve korkunç kan akışını durdurmaya çalıştı. "Ona yardım et, Nyx. Senin için herkesin dediği kadar önemliysem, yalvarıyorum, ona yardım et!" Kedinin acısı ve kendi çaresizliğiyle geceye haykırdı. "Tanrıçam, ona yardım et! Lütfen ona yardım et!"

Açıklığın üstündeki hava gökyüzüne inen yıldızlar gibi parıldayan gümüş bir ışıkla aydınlandı ve ölen kedinin yanında bir kadın belirdi. Saçları uzun ve dolunay gibi bembeyazdı. Alacakaranlık rengi bir elbisesi ve pırlantalarla süslü incecik gümüş ağdan bir başlığı vardı.

İnde, Tsi Sgili'nin seğiren vücudu hareketsizleşti. Nefesi sığlaştı. Nyx'le ilk karşılaşmasını yeniden yaşarken, teni soğumuş, rengi neredeyse şeffaf görünecek kadar açılmıştı.

"Kızım, benim için önemlisin," dedi Tanrıça. "Ve tek nedeni sende büyük bir güç görebilmem değil. Bütün çocuklarım gibi, seni de gerçek senden ötürü seviyorum. Savunmasız ve yaralı olmana rağmen, içinde var olan, sevmeye, büyümeye ve yaşamaya devam edecek kadar cesur olan senden ötürü."

"O zaman lütfen Chloe'yi kurtar, Tanrıçam. O, hayatımdaki en önemli şey. Onu seviyorum," diye yalvardı Neferet.

Nyx kollarını kaldırınca onları saran ipek, suyun üstündeki ay ışığı gibi parıldamıştı.

"Sana son bir yetenek bahşedeceğim. Dokunuşunla başkalarının acılarını giderebilme yeteneği. Sana içinde tomurcuklanan gücü yumuşatacak şefkati öğretsin." Nyx ellerini önce kalbinin üstüne koydu, sonra da öne uzanıp avuçlarını Neferet'in başına yerleştirdi.

Soğuk, karanlık inde o ilahi dokunuşun içini nasıl doldurduğunu hatırlarken, Neferet'in nefesi kesildi. Tanrıça'nın dokunuşu onu güçle doldurmamıştı. Şefkatle doldurmuştu.

"Ah, Nyx, kutlu olasın!"

"Bu, Tanrıça! Kutlu olasın, Gece Tanrıçası!"

Neferet'in imdat çığlıklarına koşan vampir ve çaylaklar açıklığa ulaşırken, etraftan sevinç nidaları yükseliyordu.

"Kutlu olun, kızlarım. Uğurlar olsun!" Nyx bir ay ışığı hüzmesinde gözden kaybolmadan önce bütün güzelliği ve zarafetiyle gülümseyerek etrafı selamladı.

Neferet, Nyx'in gidişini izlememişti. Bütün varlığını kediye odaklamıştı. Ellerini kedinin kanayan vücuduna bastırarak Tanrıça'nın sihirli dokunuşunu ona aktardı.

Neferet farkı hemen hissetti. Chloe'nin hızlı soluması hemen durdu. Kalbi yavaşladı. Acıyla matlaşan gözleri netleşti ve kediciğin sevgi, sevinç ve rahatlamayla parlayan bakışları Neferet'inkilerle buluştu. Ardından büsbütün mutlu ve acıdan tamamen arınmış bir halde, Neferet'in ellerinin etrafına kıvrıldı. Hoşnut bir mırıltıyla, burnunu Neferet'e sürttü ve öldü.

"Hayır! Hayır! Seni kurtarabilmem gerekiyordu." Neferet, Chloe'yi kucağına çekti ve cansız bedeninin üstünde gözyaşı dökerken, alnında keskin bir acı patladı. Kollarında Chloe'nin bedeniyle iki büklüm halde yere yuvarlandı ve yüzü, çimlere ve kana gömülmüşken, toprak hıçkırıklarını emdi.

"Neferet, çocuğum, yanındayım. Her şey yoluna girecek." Onu yerden Pandeia kaldırdı. "Ah, kutsanmış Tanrıçam, şükürler olsun!" Pandeia, Neferet'in yüzünü havaya kaldırırken, sevinçle haykırmıştı. "Neferet sana sadece şifalı bir dokunuş bahşetmekle kalmadı, seni bu gece Değişimle de kutsadı."

Hâlâ ağlamaya ve Chloe'nin bedenini sıkı sıkı tutmaya devam eden Neferet neler olduğunu anlamamanın sersemliği içindeydi.

Pandeia'nın gözleri Neferet'in yüzünü süsleyen ve dünyaya yetişkin bir vampir olduğunu ilan eden yeni İşaretlerinden küçük kedinin cansız bedenine çevrildi. "Ah, Chloe'ymiş. Kederini

paylaşıyorum, Neferet." Yüksek Rahibe kedinin hareketsiz başını okşadı. "Fakat dokunuşun acısını giderdi ve o artık Tanrıça'yla birlikte hoplayıp zıpladığı Öteki Âlem'de."

Tsi Sgili inde derin bir nefes aldı ve geçmişte sarf ettiği sözleri yüksek sesle tekrarladı.

"Onu iyileştiremedim. Chloe öldü."

Pandeia'nın bakışları nazik, sesi anlayışlıydı. "Korkunç bir kayıp olduğunu, dayanmanın şu anda senin için güç olduğunu biliyorum ama bu geceyi net bir zihinle düşündüğünde, ruhuna dokunma ve küçük Chloe'nin geçişini rahatlatma becerinin, onu fiziksel yaralarını tamir etmenden daha çok iyileştirdiğini anlayacaksın. Nyx seni fazlasıyla kutsadı."

Neferet onlarca yıl önce sadece aklından geçirebildiği sözleri, ininde bu kez yüksek sesle tekrarladı. *Nyx benden sevdiğim tek şeyi aldı.*

Öfke Tsi Sgili'nin harekete geçmesine ve bilincinin açılmasına neden oldu. Nefesi hızlandı, az kalsın gözlerini açıyordu. Ancak tamamen ayılmadan önce zaman hızla aktı ve onu geçmişindeki bir sonraki belirleyici ana taşıdı. Sevgilisini öldürdüğü ve yalancı ve hain kanatlı ölümsüzün, Kalona'nın baştan çıkarıcı fısıltılarını duymaya başladığı anda.

BÖLÜM DOKUZ

Zoey

"Z, Thanatos beni seni bulmaya gönderdi. Yüksek Konsey'le konferans başladı," dedi Aurox.

"Ah, kahretsin. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

"Yüksek Konsey konferansı mı? Neler oluyor?" diye sordu Afrodit.

"Evet, bir kez daha kahretsin." Saatime baktım. 22.10. Evet, on dakika geç kalmıştım. "Bu bodrumu taşıma olayı arasında size söylemeyi unuttum, özür dilerim, çocuklar. Thanatos, Yüksek Konsey'den polisle aramıza girmelerini rica edecek çünkü insanların bu soruşturmada sınırı aştıklarını düşünüyor. Neferet'in kendini gösterişini, süper delirdiğini, çemberimizin onu kovaladığını ve Belediye Başkanı'nı yemesini bunun tetiklediğini onlara anlatabilmemiz için ona eşlik etmemi istiyor." Duraksadım ve Afrodit'e özür dileyen gözlerle baktım. "Öyle dediğim için özür dilerim."

Afrodit omuz silkti. "Olduğu gibi anlattın."

"Yine de kibar bir şekilde söylemeli," dedi Stevie Rae bana çatık kaşlı bir bakış atarak.

"Balkabağı, kibarlık hiçbir zaman taktığım bir şey olmadı," dedi Afrodit. "Z olduğu gibi anlatmalı."

"Hey, hepimiz dün gece bugünün büyük kısmını işlevsiz geçirecek kadar sarhoş olduğunu biliyoruz. Hiçbir şey canını sıkamazmış gibi davranmanın bir anlamı yok," dedi Stark. Yorumunun hedefi Afrodit'ti ama ona bakmıyordu. Çatık kaşlarla Aurox'u izliyordu.

"Stark, iki kelime: çeneni kapat," dedi Afrodit. "Ah, üç kelime daha: Çok mu kıskanıyorsun?"

Tanrıça aşkına, didişmelerinden bıkmıştım. "Afrodit, baban hakkında konuşmak seni rahatsız etmediğine göre, Yüksek Konsey'le Skype görüşmesine senin de gelmeni istiyorum." İster Afrodit'e, ister Aurox'a hitaben olsun, darkafalı bir yorum yapmak için ağzını açan Stark'a konuşma fırsatı bırakmadan hızlı hızlı konuştum. "Stevie Rae sen de benimle geliyorsun."

"Peki," dedi.

"Gitsek iyi olur. Thanatos, Aurox'u seni çağırması için gönderdiğine göre geç kaldın demektir." Stark bileğimi tutarken süper bir pislik tavrıyla konuştu.

Kaşlarımı kaldırıp elimi elinden kurtardım. "Biz, yani Afrodit, Stevie Rae ve ben şimdi gidiyoruz. Ve evet, geciktim çünkü burada söndürülmesi gereken milyon tane manasız yangının arasında kaldım. Biz Yüksek Konsey'le konuşurken, *senin* kırmızı çaylakların eşyalarını bodruma güven içinde taşıdıklarından emin olmanı, sonra da Darius ve Damien'ın cenaze için herkesi bir araya toplamalarına yardım etmeni istiyorum. Sizinle orada buluşuruz."

"Ama benim istediğim..."

"Senin istediğin ne?" Cadalozluk ettiğimi biliyordum ama sabrım tükenmişti. İstediğinin, Aurox etraftayken yanımdan ayrılmamak olduğu belliydi. "Stark, sen Neferet'in kendini gösterdiğine şahit olmadın. Yüksek Konsey'in duymak istediği bu olacak."

"Ben senin yanında bana..."

Sözünü bir kez daha kestim. "Benim senin, Afrodit'le ya da benimle tartışmamana ihtiyacım var. Ve Erin'in cenazesinin aptalca bir çete kavgasına dönüşmeyeceğinden emin olmana."

Aurox gırtlağını temizledi. "Ben önden gidip Thanatos'a ona hemen katılacağınızı haber vereyim."

Çocuk kazayla neden olduğu gerilimden uzaklaştığına sevinerek yanımızdan ayrılırken, dalgın bir tavırla, "Teşekkürler, Aurox," dedim.

Stark'ı utandırdığımı ve büyük olasılıkla kırdığımı görebiliyordum ama duygularını okşayacak ne zamanım ne enerjim vardı. Bu yüzden hiçbir şey demedim. Stark da demedi. Hiç kimse hiçbir şey demedi. Ta ki Stark yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip önümde eğilene ve "Nasıl emrederseniz, Yüksek Rahibe. Dilerim Yüksek Konsey'le konferansınız iyi gider," dedikten sonra peşinde sessiz Darius ve Damien'la birlikte uzaklaşana kadar.

"Pekâlâ, tuhaf bir şey oldu," dedi Afrodit. "Stark'ın Aurox/Heath olayı yüzünden bu kadar sahiplenici davrandığını biliyorsun. Boğa Çocuk'un önünde onu tokmaklamana gerek yok."

"Ben onu tokmaklamadım!"

"Aslında, Z, bayağı acımasız konuştun," dedi Stevie Rae.

"Yoksa bana, canını fena sıktığı zamanlarda bile Rephaim'e süper tatlı davrandığını mı söyleyeceksin?" derken, Stark'a özel-

likle arkadaşlarımın önünde öfkelendiğim için pişmanlık duyuyor ama kendimi ona kızmaktan alamıyordum.

"Evet, Rephaim'e hiçbir zaman kasten kötü davranmadığımı söyleyebilirim," dedi Stevie Rae.

"Muhtemelen sadece zamanın yarısında insan gibi olduğu içindir. Lanet olası bir kuşa sinirlenmek zor olsa gerek. Bir köpekle çıkmak gibi olmalı. Seni görmek için her geri gelişinde bir kuyruğu varmış gibi sevindiğinden eminim," dedi Afrodit. "Tanrı aşkına, düşünmesi bile beni yoruyor."

"Nefret dolu olmana alıştığım için, acımasız olman konusunda konuşmayacağım. Onunla ilgili aynısını söyleyemem." Stevie Rae, Afrodit'e arkasını döndü. "Senin neyin var, Z? Kızgın damdaki kedi gibi zıplamaya hazırsın."

"Elizabeth Taylor bir tanrıçaydı," dedi Afrodit. "Acayip deliydi ama tanrıçaydı."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Filmden. Damien'a sor. Elizabeth Taylor'ın yerinde olmak için can attığından eminim."

"Afrodit, bazen başka bir dil konuşuyormuşsun gibi geliyor. Sorunum şu: Herkesin didişmesinden bıktım. Stark'ın Aurox konusunda tuhaf davranmasından bıktım. Heath olayı yüzünden, Aurox'a nasıl davranmam gerektiğini bilememekten bıktım. İnsanların yenmesinden bıktım. Neferet'in bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak etmekten bıktım. Ve esir gibi Gece Evi'nde tıkılı kalmaktan bıktım."

Afrodit ve Stevie Rae bana sırtımdan kanat çıkmış gibi bakıyordu.

"Lanet olsun, Z. Bir şeyler içmeye başlamalısın," dedi Afrodit.

"Xanax çaylaklarda işe yarıyor mu?" diye sordu Stevie Rae.

"Denemeye değer," dedi Afrodit.

"Tam karşınızdayım. Bir şey içmek istemiyorum ve Xanax da istemiyorum."

"Çaktırmadan kolasına atabilirsen, hemen bir Xanax ezerim," dedi Afrodit.

"Anlaştık," dedi Stevie Rae.

İkisi birden kahkahalarla gülmeye başladı.

Başımı salladım. "Çok komiksiniz. Ayrıca geç kaldık." Dönüp yürüdüm. Bana kıkır kıkır gülmeye devam ederek arkamdan geldiler.

Kalona'nın kollarını çıplak ve kaslı göğsünde kavuşturmuş halde, bir intikam meleği heykeli gibi Thanatos'un arkasında durduğunu görünce şaşırdım.

Aklımdan, *Neden hiç gömlek giymiyor acaba?* sorusu geçti. Ardından Thanatos eliyle yanına gitmemizi işaret etti. "Ah, iyi. Zoey burada. Genç Yüksek Rahibe Stevie Rae ve Kâhinimiz Afrodit'i de yanında getirmesine memnun oldum."

Üçümüzün Thanatos'la birlikte bilgisayar kamerasında görünebilmemiz için, Kalona bir adım geri çekildi. Büyük ekranda Venedik yakınlarındaki San Clemente Adası'ndaki tapınaktaki Yüksek Konsey üyeleri vardı. Her biri oymalı yedi taş taht sahnemsi bir alana sıralanmıştı. Tahtların altı tanesi doluydu. Yedincinin Thanatos'a ait olduğunu biliyordum. Yüksek Konsey'deki yerini doldurmamış olmaları konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Thanatos'un hâlâ bizimleyken Yüksek Konsey'deki yerini

koruyacak güce sahip olmasından hoşnuttum. Ancak bunun her an geri çağırılabileceği anlamına gelmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

Kimsenin konuşmadığını ve herkesin bana baktığını fark ettim. Yüzüm alev alev yanarak yumruğumu kalbimin üstüne yerleştirdim ve hızla eğildim. "Uğurlar olsun, Yüksek Rahibeler. Geç kaldığım için özür dilerim. Ben..." Ne bahane geveleyeceğimi bilemeyerek sustum.

"Hepimiz buraya tıkılıp kaldığımız için, Zoey çok stresli," dedi Afrodit benim yerime. Saygıyla eğildi. "Uğurlar olsun, benim, Afrodit."

"Kim olduğunu hatırlıyoruz." İlk konuşan Duantia oldu. "İlk insan Kâhinimiz'i unutmak hayli zor olurdu." Tahtların en oymalısında oturuyordu ve konseyi onun yönettiği belliydi. Sonra Duantia koyu renk gözlerini bana çevirdi. Aramızdaki binlerce kilometreye rağmen güçlerini hissettim. "Geç kalmak bazen kaçınılmazdır. Stres de öyle. Birini sınırlandırmayı, diğeriyle baş etmeyi öğrenmek yüksek rahibe olmanın bir parçası." Ben tekrar özür dilemeye başlayamadan, bakışlarını Stevie Rae'ye çevirdi. "Uğurlar olsun, Stevie Rae. Olaylardan fırsat kalınca ben ve Yüksek Konsey üyelerini, sen ve sıradışı Refakatçin Rephaim'i San Clemente Adası'na davet etmek isteriz. İkiniz çok ilgimizi çekiyorsunuz. Delikanlının her gün insandan kuşa, kuştan insana dönüştüğü doğru mu?"

Stevie Rae resmî bir selamla, "Uğurlar olsun," dedi. Sonra biraz mahcup bir gülümsemeyle ama hiç tereddüt etmeden ve duraksamadan, Duantia'nın sorusunu yanıtladı. "Evet, efendim. Rephaim gece boyunca normal bir delikanlı ama güneş doğar doğmaz bir kuzguna dönüşüyor."

"Kuş olarak geçirdiği saatleri hiç hatırlamıyor mu?" diye sordu bir başka Yüksek Konsey üyesi.

"Hayır, pek sayılmaz. Ya da hatırlıyorsa bile bana hiç anlatmadı. Rephaim bu konuda konuşmayı pek sevmiyor."

"Refakatçin ve sen bizi ziyarete geldiğinizde, bunu uzun uzadıya konuşuruz," dedi Duantia.

"Şu köpekler için kullanılan büyük boy seyahat kutularından edinsen iyi olur," diye fısıldadı Afrodit, Stevie Rae'nin kulağına.

Ona bir dirsek attım.

"Şimdi, elimizdeki meseleye dönelim," diye devam etti Duantia. "Thanatos dün gece yaşananları özetledi. Afrodit, Yüksek Konsey başsağlığı dileklerini gönderiyor. Bir ebeveynin ölümü hiçbir zaman kolay değildir."

"Teşekkürler."

"Zoey, Stevie Rae, Afrodit, hayalet kampüsünüzde göründüğünde, sizler de oradaydınız. Thanatos bize hayaletin Neferet olduğuna inandığınızı anlattı. Siz üçünüz buna katılıyor musunuz?"

"Katılıyoruz," dedim. "Örümcekleri önce Afrodit ve ben gördük. Neferet daha önce de, burada, Gece Evi'nde örümcek kılığına bürünmüştü. Ve o balkondan aşağı düşünce vücudu bir örümcek yuvası gibi dağıldı."

"Daha ilk andan itibaren örümceklerin normal olmadığı belliydi," dedi Afrodit. "Z, çemberi kurmaya başlayınca bu daha da bariz bir hal aldı."

"Daha önce de söylediğim gibi, Zoey olanları aktarmak için beni çağırmadan önce okulun enerjisinde bir farklılık hissetmiştim. İlk düşüncem, ölümün yaklaştığını hissettiğim oldu ve ölüm o gece kampüsümüzü gerçekten ziyaret etti ama düşündükçe, Tsi

Sgili'nin varlığını da hissettiğime hükmediyorum. Gücünü ölüm ve Karanlıktan alıyor; ölümsüzlüğünü besleyen de onlar. Zoey ve çemberiyle hemfikirim. Neferet kendini göstermeye yeltendi."

"Onu gördük," dedim. Yüksek Konsey'in kararsız görüntüsü canımı sıkmıştı. "Elementler onu okuldan dışarı atmadan önce neredeyse tamamen biçim kazanan şey, Neferet'in bedeniydi."

"Fazla uzaklaşmadı," dedi Afrodit. "Okulun ana girişinde babamı öldürdü. Sanırım birinin kanını ememeden daha uzağa gidemedi."

"Ayrıca o gece çaylağın Değişimi reddetmesinden de Neferet'in sorumlu olabileceğini düşünüyoruz," dedi Thanatos. "Hayaleti çemberden kaçarken kızın içinden geçti ve çaylak dakikalar sonra öldü."

"Evet, suyla ilgili yeteneği olan çocuk," dedi Duantia. "Tanrıça'nın bir yetenek bahşettiği bir çaylağın ölmesi çok yazık."

"Gerçi ölüm ve Karanlıktan beslenen bir ölümsüzün bir çaylağın bu şekilde ölmesine neden olması da mantıklı geliyor," dedi bir başka Konsey üyesi. "Kendini tamamen göstermek için ihtiyaç duyduğu gücü, bundan almış olabilir."

"Neferet, Erin'i ve Afrodit'in babasını öldürdü," dedim kararlı bir sesle. "Dedektiflere bunu anlatmaya çalıştık ama onlara gerçeğin tamamını anlatmamız imkânsız. Bize asla inanmazlar."

"Ve şimdi, Belediye Başkanı'nın cesedinde buldukları örnekle karşılaştırmak için profesörlerimle DNA testine başlamak istiyorlar," dedi Thanatos.

Afrodit'in şaşkın iç geçirişini duyunca onu bu konuda uyarmış olmam gerektiğini anladım. Kahretsin! Zamanımı daha iyi kullanmayı gerçekten öğrenmem gerekiyordu.

"İnsanlar bu cinayeti Gece Eviniz'in sınırları içinde soruşturmak istiyorlar." Duantia bunu sorar gibi söylememişti ama Thanatos yine de yanıtladı.

"Evet ve bu geleneklerimizle doğrudan tezat oluşturuyor. Bu okulun istila edilmesine izin vermeyeceğim. Müdahalenizi bu yüzden rica ettim," dedi Thanatos. "İnsan soylu yetkililerin hepsinin, vampir toplumu olarak Belediye Başkanı'nın ölümü için Neferet'i suçladığımızı ve onu bulup adaletin önüne çıkarmak için büyük çaba harcadığımızı anlaması gerek. Soruşturmaya son verip Gece Evimiz'e yönelik kısıtlamaları kaldırabilirler. Karşılığında, Neferet'in suçlarının bedelini ödemesini sağlayacağımıza yemin edeceğiz."

"Ancak yerel halk, Neferet'in kendisinin de şiddete kurban gittiğine inanıyor," dedi Duantia.

"Çünkü büyükannemi kaçırmak için Karanlığı kullandığını ve onu kurtarmak için sihir kullanmak zorunda kaldığımızı onlara anlatamadık." Bağırmak istememiştim ama bu kahrolası olayın baştan sona haksızlık olmasından bunalmıştım.

"İnsanlara anlatılamayacak çok şey var, Zoey," dedi Duantia. "Annenin Neferet tarafından öldürülmesi de bunlardan biri."

Sesime güvenemediğim için başımı sallamakla yetindim.

"Zoey, Gece Evi'nin üstündeki kısıtlamalar kaldırılırsa, sen ve Stevie Rae kampüs dışında, okuldan kopuk yaşamaya devam etmekte kararlı mısınız?" O ana kadar sessiz kalan bir Konsey üyesi aniden konuşmuştu.

"Evet," dedim. "Deponun altındaki tüneller kırmızı vampir ve çaylaklar için daha rahat."

"Ancak sen ikisi de değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Ama normal bir çaylak da değilim." Tanrıça'nın kondurduğu kafesimsi dövmelerin kamera tarafından görünebilmesi için avuçlarımı açıp ekrana tuttum.

"Ve ben de Nyx'in normal bir kâhini değilim," dedi Afrodit. "Bu yüzden ben de onlarla gidiyorum."

"Ben ilk kırmızı Yüksek Rahibeyim," dedi Stevie Rae. "Bu da normal değil ve Zoey ve Afrodit'e katılıyorum. Niyetimiz sorun yaratmak değil ama birbirimizden ayrılmayacağız."

"Depoda yaşamamızın neden sorun olduğunu anlamıyorum. Sizler bunu daha önce kabul etmiştiniz," dedim.

"Evet, bu Neferet büyükanneni kaçırıp bir çaylak ve insanı öldürecek kadar tahrik edilmeden ve yerel yetkilileri Gece Eviniz'e çekmeden önceydi," dedi aynı Yüksek Konsey üyesi.

Söylediklerine inanamıyordum. "Bu, bizim hatamız değildi!"

"Kimse sizi suçlamıyor," dedi Duantia aceleyle. "Sadece yakın zamanda yaşanan çok sayıdaki trajik olayı değerlendirmeye çalışıyoruz." Birden dikkatinin odağını değiştirdi. "Kalona, buradaki tek ölümsüz sensin. Senin görüşün nedir?" Duantia'nın sorusu hepimizi şaşırtmış gibiydi. Thanatos koltuğunda kıpırdandı. Kalona aramıza girip Yüksek Konsey'le yüz yüze gelebilsin diye, Afrodit ve ben iki yana çekildik.

Kalona yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip selam verdikten sonra konuştu. "Zoey ve oğlum Rephaim'in de dâhil olduğu grubunun depoda yaşamasında hiçbir sakınca görmüyorum. Güçlü, sadık savaşçılar tarafından korunuyorlar ve tüneller onlara güvenli bir ortam sağlıyor. Cinayetlere gelince, Neferet'in beden kazanıp iki ölüme de neden olduğuna ve insanların ona bu suçları ödetmeye niyetlerinin bile olmadığına hiç şüphem yok."

"Kalona, Thanatos'a ettiğin bağlılık yemininden ötürü seni bu topluma kabul ettik ama hepimiz özellikle bir soruya cevabını çok merak ediyoruz."

Kalona'nın kanatları hışırdadı, vücudu gerildi ama sesi sakindi. "Sormak isteyeceğiniz bütün soruları yanıtlamaya hazırım."

"Her ne kadar sen Erebus'un yeryüzüne inmiş hali olduğunu hiçbir zaman tam olarak kabul etmesen de, Neferet seni öyle takdim etti. Onu kandırıp inandırdığını söyledi."

"Oysa ben Erebus olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim ve ben sizin Konseyiniz'in bir üyesinin yeminli Savaşçısı olarak karşınızda dururken, Neferet çocukları ve insanları öldürdüğüyle kalıyor."

"Evet, olaylar çok ilginç bir şekilde gelişti. Bizim sorumuz şu: Kimsin sen?"

Thanatos da dâhil herkes, şaşkınlık ve merakla Kalona'ya bakıyordu. Onlara Erebus'un kardeşi olduğunu söyleyecek miydi? Kahretsin!

"Pek çok şey oldum: bir tanrı, bir âşık, bir yok edici, bir kurtarıcı. Ölümün savaşçısıyım artık," dedi Kalona. "Haliyle de ölümsüzüm."

Söze girip Kalona'nın Erebus'un kardeşi olduğunu söylemeyi düşündüm ama gerçekten öyle miydi? Zaten geç kalmış, konseyin gözünde sorumsuz bir görüntü çizmiştim ve onlara fena halde kızgın olduğumu biliyor olmalıydılar. Böyle bir iddiayı ortaya atıp Kalona'nın susmasına hiç ihtiyacım yoktu. Ya da daha kötüsü, tamamen inkâr etmesine. Bu yüzden değişiklik olsun diye, çenemi tuttum.

"Kalona, Nyx'e dua ettim ve bana senin hakkında bir şeyler söylemesini ve Thanatos ya da Gece Evi için bir tehlike oluşturup oluşturmadığını anlatmasını istedim," dedi Duantia.

"Ve Tanrıça ne dedi?" diye sordu Kalona.

"Nyx sessiz kaldı."

"Sanırım bu başlı başına bir cevap," dedi Thanatos. Sesi öfkeli gibiydi. O ve Duantia sessizce birbirlerine baktılar. Sonra Duantia gözlerini kaçırıp Konseyi'ne baktı. "Rahibeler, bu akşam burada duyduklarınız arasında Thanatos'un, insanlarla aracılık yapmanız konusundaki ricasıyla ilgili görüşünüzü değiştiren bir şey oldu mu?"

Beş Yüksek Rahibe ürkütücü bir şekilde hep bir ağızdan cevap verdiler. "Hayır."

Duantia yeniden bize döndü. "O zaman karar verildi. Tulsa'da yaşananlar insanlar ve vampirler arasında olduğu kadar, Gece Evi'ndeki çaylak ve vampirler arasında da huzursuzluğa neden oldu. Bir kısmınız bütünden koptunuz ve son olaylar bu kopmanın vampir toplumu içinde sağlıklı olmadığını açıkça gösterdi. Neferet'i kovduk. O artık bizim sorunumuz değil. Onu adalet önüne çıkarmak da bizim sorumluluğumuz değil."

"Ama sorunlara neden olan, Neferet. İnsanların suçlaması gereken o, tıpkı sizin suçlamanız gerekenin de o olduğu gibi." Onlara bağırmamak için kendimi tutmaya çalışırken az kalsın nefessiz kalacaktım.

"O bir ölümsüz. Kalona'nın söylediği gibi, insanlar tarafından adalet önüne çıkarılamaz," dedi Duantia.

"Onu adaletin karşısına bizim çıkarmamızı bekliyorsunuz," dedi Kalona.

"Aynen öyle," dedi Duantia. "Bu yüzden yerli insanlara müdahale etmeyeceğiz. Tıpkı çaylak ve vampirlerin Gece Eviniz'den ayrılmasını da tanımayacağımız gibi."

"Sgiach da bir vampir yüksek rahibe ve sizden ayrı yaşıyor. Buna asırlardır izin veriyorsunuz," diyerek onları ikna etmeye çalıştım.

"Sgiach insanlarla huzursuzluğa neden olmuyor. Sgiach bizden yardım da istemiyor," dedi Duantia.

"Biliyor musunuz, neden bubi tuzaklı bir adada yaşayıp sizi yok saydığı artık iyice netlik kazandı," dedim.

"Belki de Tulsa'nın ada olma zamanı gelmiştir," dedi Thanatos ciddi ve güçlü bir tavırla. "Yüksek Konsey'deki konumumdan şu andan itibaren çekiliyorum."

"Thanatos, Gece Evi'ni Yüksek Konsey'den kopmaya yönlendirme niyetinde olamazsın!" Duantia ayağa kalktı. Diğer Konsey üyeleri ya süper şaşkın ya da süper öfkeli görünüyordu.

"Değişmek ve uyum sağlamak niyetindeyim. Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olarak burada kalmak niyetindeyim. Bu iki sıradışı Yüksek Rahibe'ye ve Kâhin'e kendilerine ait bir yer edinme arzularında yardımcı olmak niyetindeyim. Ve daha önemlisi, Neferet'i adalet karşısına *okulumun istilasına izin vermeden* çıkarmak niyetindeyim."

"Ama bu..."

"Yeminim budur ve böyle de olacak!"

Ve sonra Thanatos bağlantıyı bitir tuşuna tıkladı. Skype kendine has o kapanma sesini çıkardı ve ekran bir anda boşaldı.

BÖLÜM ON

Afrodit

"Vay anasını! Thanatos, sen ne cesurmuşsun! Kırk okka çeken türden!" dedi Afrodit.

Thanatos kaşlarını kaldırdı. "Argo sözcükleri duymazdan gelip iltifatını kabul ediyorum, Kâhin."

"Sadece bilin diye söylüyorum, bayağı büyük bir iltifattı," dedi Afrodit, Thanatos'un önünde saygıyla eğilerek.

"Bize gerçekten arka çıktınız. Teşekkürler, Yüksek Rahibe," dedi Stevie Rae.

Kalona ve Zoey birbirlerine baktılar. "Bu durumda Neferet ve yerel otoritelerle baş etmek bize düşüyor," dedi Kalona.

"Yine," dedi Zoey. "Bu, Yüksek Konsey'in bizi ilk ortada bırakışı değil."

"İyi niyetliler," derken, Thanatos'un sesi üzgün ile şüpheci arasında bir yerdeydi. "Bütün olarak vampir toplumu için en iyisini yaptıklarını düşünüyorlar. Konsey binlerce yıl önce bunu yapması için yaratılmıştı."

"Ortaçağda takılıp kalmışlar," diye söylendi Zoey.

Afrodit ona dikkatle baktı. Evet, Yüksek Konsey'dekiler pislik gibi davranmıştı ama hâlâ Thanatos, çembelerinin gücü ve Shaylin baş belasının teki bile olsa iki Kâhin, bir Boğa Çocuk ve bir ölümsüz onların yanındaydı.

"Ben iyi oldu diyorum," dedi Afrodit. "Alınma, Thanatos ama bir avuç yaşlı kadından başka bir şey değiller. Ve Z, bizim için gerçekten yapabilecekleri tek şey, belki polisi ensemizden almak olacaktı. Dünyada kendi yerimizi yaratmak için onların iznine ihtiyacımız yok. Bu, bizim de dünyamız ve biz kendi yerimizi kendimiz edineceğiz."

"Evet, ben de böyle düşünüyorum," diye onayladı Stevie Rae.

Zoey kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani hep birlikte, hiçbir şey yapamadan burada kısılıp kaldık."

"Neferet'i yakalayana kadar, korkarım öyle," dedi Thanatos.

"Neferet'i yakalamak mı? Ne işe yarar ki?" dedi Zoey.

Afrodit, Zoey'yi dikkatle süzmek konusunda yalnız olmadığını fark etti. Thanatos kaşlarını kaldırırken başını yana yatırdı. "Rahibeler, dün gece gerçekleşen ölümlerden Neferet'in sorumlu olduğu konusunda hemfikiriz, değil mi?"

"Bunları Neferet yaptı," dedi Zoey.

"Yani Neferet bulunup yetkililere teslim edilmeli. Masum olduğumuza göre, o zamana kadar, yerel yetkililer içimizden birini zan altında bırakacak bir kanıt bulamayacak."

"Bir dakika. Bu, profesörlerimize DNA testi yapılmasına izin vereceğiniz anlamına mı geliyor?" diye sordu Zoey.

"Hayır. Bu, Neferet'i bulup örtüşen DNA'sını insan soylu yetkililere takdim edeceğimiz anlamına geliyor."

"Neferet güçlü bir ölümsüz. Onu polise götürmemizi bırakın, yakalamamıza bile izin vermez."

"Zoey, böyle diyorsun ama sen ve çemberin o güçlü ölümsüzü yenip büyükanneni elinden kurtarmayı başardınız."

"Onu bir kez yendik. Yine yeneriz." Stevie Rae, Zoey'den çok daha umutlu görünüyordu.

"Aslında tek yapmamız gereken, Neferet'i bulmak. Onu halka açık bir yere çıkarıp zor sorularla bombardımana tutmak. Öfkesini kontrol edemeyip delice bir şeyler yapacaktır. Özellikle de bir dedektif DNA örneğini almak isterse," dedi Afrodit. "Evet, infilak edip bir sürü örümceğe dönüşmesi ya da yerel halktan birini yemesi ve insanların ortada 'vampir insana karşı'dan daha büyük bir sorun olduğunu anlaması bizim için berbat bir şey olur ama ev hapsine kapatılıp buradan kimsenin yapmadığı bir şey için suçlanmak kadar berbat olamaz."

"Sanırım insanların insan ve vampirler dışında başka güçlerin de iş başında olduğunu anlamasının zamanı geldi." Kalona'nın onunla aynı görüşte olması Afrodit'i şaşırttı. "Kötülük hafife alındığında hep daha güçlüdür."

"İnsanların seni görmesine izin mi vereceksin?" diye sordu Zoey, Kalona'ya.

"Neferet'i adaletin karşısına çıkaracak ve bu okulu koruyacağım. İnsanlara kendimi göstermemi gerektirecekse de varsın öyle olsun."

"Bir sorum var." Stevie Rae elini yarıya kadar kaldırmıştı.

"Evet," dedi Thanatos.

"Neferet'i nasıl bulacağız?"

"İşin kolay kısmı o olacak. Burada kalacağız, Tanrıça'nın yolundan ayrılmayacağız ve Neferet'in kendini göstermesini bekleyeceğiz," dedi Thanatos.

"Bu saçmalık!" Zoey patlamaya hazır gibiydi. "Neferet, büyükannemi kaçırdığında, tünellerde mutfakta oturuyordum. Sadece bekliyor ve büyükannemi bulmama yardım etmesi için Nyx'e sızlanıyordum. Ve tahmin edin ne oldu? Tanrıça ortaya çıktı ve kısaca, sadece bir çocuğun oturup ağlayacağını söyledi. Bir yüksek rahibe ise gerçekten harekete geçermiş. Şimdi bana büyük kararımızın oturup beklemek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, bilgelik göstereceğimizi ve sabırla hareket edeceğimizi söylüyorum. İçimizden birini gömmemiz gerek, sonra derslerimize ve hayatlarımıza kaldığımız yerden devam edecek, okulumuzun öfkeli insanlar tarafından ezilip geçilmesine ya da Neferet'in Karanlığında boğulmamıza izin vermeyeceğiz. Sen ve Stevie Rae'den liderlik becerilerinizi göstermenizi, bana ve eğitim kadrosunun geri kalanına herkesin sakin ve görev başında kalması konusunda yardım etmenizi bekliyorum. Şimdi yüzyıllardır hizmet ettiğim bir tanrıça konusunda bana nutuk çekme girişimin bittiyse, başkanlık etmem gereken bir cenaze töreni var." Thanatos'un ses tonu, herkesi, hele Zoey'yi yeterince dinlediğini anlatıyordu. Ayağa kalktı. Hemen arkasında Kalona'yla odadan ayrıldı.

Afrodit, Zoey'yle kapının arasında dikildi. "İsteyeceğimden çok daha fazla senin gibi konuşma riskini göze alarak tavırlarına çekidüzen vermen gerektiğini söylemek zorundayım."

Z gözlerini kıstı. "Bu durum seni kızdırmıyor mu?"

"Elbette kızdırıyor ama bizim tarafımızdaki tek yetişkin Yüksek Rahibe'ye çıkışmak sadece aptalca."

"Z, gerçekten çıkışır gibiydin." Stevie Rae rahatsız görünüyordu ama bu onu konuşmaktan alıkoymamıştı.

Zoey aldığı derin nefesi yavaş yavaş bırakırken boynundaki zincirin ucunda sallanan can simidi görünüşlü Kâhin Taşı'yla oynuyordu. "Neferet'in yine haltlar karıştırıyor olması ve bizim burada hiçbir şey yapmadan, sıradaki hamlesini beklememiz lanet olsun ki çok can sıkıcı."

"Halt ve lanet kelimelerini aynı cümlede kullandın. Bu yüzden geçirdiğin bariz sinir buhranının küfür olmakla alakası olmayan sıkıcı küfürlerinde bir güncelleme sağlayabileceği konusunda umutluyum," dedi Afrodit. "Bunun dışında, tavırlarına bir göz atman gerektiğini hâlâ düşünüyorum. Neferet'le durum eskisi gibi değil. Yüksek Konsey tarafından kovuldu."

"Evet, bizzat peşine düşemeyecek kadar ödlek olsalar da, Neferet'i kovmaları büyük bir adım," dedi Stevie Rae.

"Ben olsam ödlekten daha tanımlayıcı bir kelime kullanırdım ama doğru noktaya parmak bastın. Ve koca bir okul Neferet'e karşı. Neferet sonsuza dek saklanamaz. Daha önce de dediğimiz gibi, başka bir şey olmasa bile, uzunca süre dikkat çekmeden durmak için fazla deli."

"Hayır," dedi Z. "Bu, sorunun sadece bir parçası. Okulun tamamı ona karşı değil. Dallas ve arkadaşları, tartışmasız onun tarafında ve bizimle değiller."

"Ama Z, Neferet'in Afrodit'in babasını öldürmesi her şeyi değiştiriyor." Stevie Rae, Afrodit'e baktı. "Tekrar özür dilerim." Afrodit omuz silkince Stevie Rae sözlerine devam etti. "Bu kez yaptığı tamamen kamuya açıktı. Belediye Başkanı'nı yedi. İşe polis karıştı. Thanatos yaptıklarını ispatlayacak kanıtlar bulmalarını sağlayacak ve Dallas bir cinayet suçlamasıyla ya da cinayete

yardımcı olma suçlamasıyla karşı karşıya kalmak istemeyecek," dedi Stevie Rae.

"Dallas ve tiksindirici arkadaşları hapishanede barınamazlar. Oldukları yerde duracak ve çenelerini tutacaklar. Elbette ortalıkta olmaları ciddi bir bela olacak ama bunun okulun normal halinden bir farkı yok," dedi Afrodit.

"Evet, sanırım haklısınız," dedi Z. "Huysuzluk yaptığım için özür dilerim. Ben sadece her şeyi yoluna koyacak bir şeyler yapmak istiyorum. Bilirsiniz işte, herkesin iyi olmasını ve Karanlığı falan çağırmadan durmalarını sağlayacak bir şeyler."

"Bu huysuzluk yapmak değil. Bu saftiriklik. İnsanlar berbattır. Aptalca şeyler yaparlar ve iyi değildirler. Nokta," dedi Afrodit. "Erin'in cenazesine gidelim de sözlerim ispatlansın. Erin doğru davranmadı ve cenazesinin berbat olacağından eminim."

Afrodit cenazelere katılmaktan cidden nefret ederdi. Ejderha Lankford ya da küçük, zavallı eşcinsel Jack gibi düzgün insanların ölümü sadece kötü değil, hüzünlü ve berbattı ve muhteşem kıyafetlerle daha iyi bir hale sokulamıyordu. Siyah. Sıkıcı. Moral bozucu.

Durumun boktanlığına tüy dikmek ister gibi, Zoey kesinlikle öfke kontrolü sıkıntısı çekiyordu. Yüksek Konsey'e çıkışmıştı. Thanatos'a çıkışmıştı. Bunlar Zoey'den beklenecek şeyler değildi. Ayrıca ölen kişinin kızına, cesedin üstünde katilin kimliğini ele verecek DNA örneği bulunduğundan bahsetmeyi unutmuştu. Afrodit, Z'ye baktı. Stevie Rae'nin yanında yürüyor ve onun zırvaladığı şeyi başını sallayarak dinliyordu ama yüzünde her zamanki *en yakın arkadaşıma gülümsüyorum* ifadesi yoktu. Z'nin kaşları çatıktı. Yorgun görünüyordu. Hayır, aslında yorgun gö-

rünmüyordu. Sıkıntılı görünüyordu. Öfkeli. Evet, Z kesinlikle öfkeli görünüyordu.

Afrodit ne halt etmesi gerektiğini bilmiyordu.

Belki de Z'nin, Afrodit'in başrolde Kontrolden Çıkmış Öfkeli Z'nin oynadığı ve onun hapse girmesi ve bir sürü insanın yenmesiyle son bulan son imgelemi duyması gerekiyordu.

Ancak Afrodit'in içinden bir ses, karşısındakinin mantıkla ikna edilebilecek bir Zoey olmadığını söylüyordu. Ya da en azından şu anda edilemezdi.

Belki cenaze sona erince. Belki Zoey cenazeler berbat şeyler olduğu için bu kadar gergindi.

Üçü, kampüsün merkezine, okulu çevreleyen dev meşe ağaçlarının ortasında kalan fazla tanıdık cenaze töreni / cenaze ateşine ulaşmıştı. Thanatos ve Kalona, cenaze ateşinin baş tarafında, taş gibi bir suratla dikilen ancak Thanatos'un söylediklerini başıyla onaylayarak dinleyen Dallas'ın yanında duruyorlardı. Arkadaşları hemen arkasında bir moda felaketleri yarım dairesi oluşturmuştu.

Darius, Afrodit'in dikkatini çekmek için el salladı. "Bizim oğlanlar orada," dedi Afrodit ve ateşin karşı tarafında bir başka yarım daire oluşturmuş olan savaşçılar, grubun geri kalanı ve Stevie Rae'nin çaylaklarıyla buluşmak için yön değiştirdiler.

Darius onu kollarının arasına alınca Afrodit daha şimdiden yalnız olmalarını dileyerek kendini ona bıraktı.

"Thanatos ve Kalona çok ciddi görünüyorlar," diye fısıldadı Darius kulağına. "Yüksek Konsey'le toplantı iyi gitmedi mi?"

"Tam bir felaketti. Daha sonra anlatırım," diye fısıldadı Afrodit de. Sonra profesörler geldi ve iki yarım dairenin arasındaki

boşlukları doldurup çemberi tamamlayarak okul kenetlenip tek yumruk olmuş gibi bir görüntü yarattılar. Elbette bu doğru değildi.

İlk konuşan Thanatos oldu. Sesi güçlü ve berraktı; kesinlikle iyi bir konuşmacıydı. Ama o kafiyeli bir duaya girince Afrodit'in dikkati dağıldı.

Dallas'ı izledi. Afrodit'e göre Dallas, kafayı yemeden önce de fazla kısa boyluydu ve gözleri boncuk gibiydi. Bu gece, cenaze ateşine ve Erin'in kefenli bedenine, gözlerini arada sırada kollarına kurulayarak bakıyordu. Teknik olarak ağlıyordu ama daha çok kızgın görünüyordu. Afrodit'in bakışları Dallas'ın arkasındaki kırmızı çaylaklara kaydı. Hiçbiri ağlamıyordu. Hepsi gözlerini cenaze ateşine ya da Thanatos'a dikmişti. Pekâlâ, bir kısmı da bön bön Kalona'ya bakıyordu ama zaten çocuklar Kalona'ya her zaman bön bön bakardı.

Afrodit'in gözleri çemberin üstünde dolaşırken, Nicole'ün Dallas'ın grubuna katılmamış olduğunu fark etti. Bir profesörler grubunun ortasında, Lenobia ve Travis'in yanında duruyordu. Bakışını hissetmiş gibi, Afrodit'e baktı. Bu adice bir bakış değildi ama dostça olduğu da söylenemezdi. Afrodit içinden, bu bakış konuşabilse, *Bu da ne?* derdi diye geçirdi.

Afrodit ona bir süre daha baktıktan sonra, bakışlarını çemberde dolaştırmaya devam etti. Shaylin'e gelince bir kez daha durdu. Shaylin, dangalak Erik'in yanında duruyordu. Shaylin'in her dakika Erik'in yanında olması, Afrodit'in onun yargısından şüphe duymasına neden oluyordu. Erik'in seksiliği inkâr edilemezdi. Seksi olmasa, Afrodit onunla birlikte olmaz, yaşadıklarını yaşamazdı ama sonrasında onu geride bırakmıştı. Elbette Shaylin ve Erik'i birbirlerinin suratlarını emerken görmemişti. Erik herkesin önünde Shaylin'in elini bile tutmamıştı. Belki de Erik'in peşinden

ayrılmayan Shaylin değildi. Belki de Erik, İz Sürdüğü ilk çaylak o olduğu için Shaylin'le takılıyordu.

Sözüm ona Shaylin insanların auralarını, renklerini ya da o her ne diyorsa onu okuyabiliyor ve bir insanın içinin nasıl olduğunu söyleyebiliyordu. Her ne kadar Afrodit buna ihtimal vermese de, Erik'in dangalaklığının azalması, Shaylin'in de bunu görmesi mümkündü.

Afrodit saçlarını arkaya attı. Shaylin onun renklerini okumuştu. İlk başta Afrodit'i delirtmiş ve sürtüklük etmişti ama sonra özür dilemişti. Ve işin aslı Shaylin, Afrodit'e, *Ay ışığının içinde titrek, sarı renkli bir ışığın var... Bu senin benzersizliğinin, sıcaklığının bir parçası... Bu küçük ve gizli çünkü aslında ne kadar sıcak ve iyi olduğunu genelde saklıyorsun. Ama bu onun hâlâ orada olduğu gerçeğini değiştirmiyor,* derken haklıydı. Afrodit o günü hatırlarken saçını bir kez daha arkaya attı. Ne kadar can sıkıcı olsa da, içinden bir ses Shaylin'in yalancı olmadığını, Gerçek Görüş'e ve onu yorumlama becerisine sahip olduğunu söylüyordu.

Afrodit, Zoey'nin Stevie Rae ve Rephaim'le birlikte, Stark ve Shaunee'nin arasında durduğu yere baktı. Doğal olarak Stevie Rae ve Shaunee hıçkıra hıçkıra ağlıyorlardı. Gerçi Z ağlamıyordu ve bu biraz tuhaftı. Genelde Zoey cenaze törenlerinde sümüklerini akıtarak ağlardı ve Erin ölmeden önce işleri berbat etmiş olsa da, Zoey'nin ilk çemberinin parçasıydı.

Afrodit tekrar Shaylin'e bakınca kızın artık Thanatos'a bakmadığını gördü. Zoey'ye bakıyordu ve ifadesi gördüklerinden hoşlanmadığını ele veriyordu.

Afrodit kararını o zaman verdi.

Dikkati cenaze ateşine döndü. Thanatos'un kollarını kaldırıp, "Dallas, Erin'in cenaze ateşini tutuşturma görevi sana verildi ve

benim kararım, Shaunee'nin Tanrıça vergisi yeteneğini kullanarak ölen kızımızın bedeninin kül ve toprağa dönüşmesine yardım etmesidir," diye emretmesi üzerine Dallas yanan meşaleyi havaya kaldırdı. Thanatos, Shaunee'ye yanına gitmesini işaret etti.

Shaunee'nin yanakları yaşlardan sırılsıklamdı ama hiç tereddüt etmedi. Ateşin yanına yürüdü ve Dallas meşaleyi kütüklere değdirirken geceye seslendi. "Ateş, bana gel!" Uzun, koyu renk saçları etrafını saran ısı termalleriyle havalandı. "İkizimin bedenini özgür bırak! Ben bunu istiyorum ve öyle de olsun!" Büyük bir foşşş sesiyle, cenaze ateşi parladı. Shaunee dışında herkes birkaç adım geri çekilmek zorunda kaldı. Afrodit bakışlarını Shaunee'den ayıramadığı için, elini gözlerine siper etmek ihtiyacı duydu. Shaunee hâlâ ağlıyordu ama elementi emrine itaat ederken gülümsüyordu da.

Afrodit onun bir ateş tanrıçasına benzediğini düşündü. Bunu Shaunee'ye asla söylemeyecekti ama yine de...

Thanatos çemberi kapatıp herkese uğurlar olsun dileklerini gönderirken Afrodit, Darius'a fısıldadı. "Hemen kısacık bir şey yapmam gerek. Seninle odada buluşuruz." Onu öptü ve Shaylin'i görmeye çalışarak ve kızın bu kadar kahrolası kısa boylu olmasına söylenerek kalabalığın arasına daldı.

Dikkati dağınık olduğu için az kalsın bir ağaca çarpıyordu. Çarpmaması iyi olmuştu çünkü ağacın diğer tarafında Rephaim ağlaması bir türlü dinmeyen ve artık tişörtünün ön kısmını ıslatmaya başlayan Stevie Rae'ye sarılmıştı.

"Zor olduğunu biliyorum ama Erin, Nyx'in yanında," diyordu Rephaim, Stevie Rae'ye. Afrodit büyük meşe ağacının arkasından çıkıverince Rephaim ona baktı.

Afrodit işaret parmağını dudaklarına bastırıp Rephaim'e sessiz kalmasını işaret etti. Stevie Rae'nin zırlama festivaline onun da katılmasını beklemesine hiç ihtiyacı yoktu doğrusu. Neyse ki Rephaim, Afrodit'e aldırmadı ve o parmak uçlarında uzaklaşırken, Stevie Rae'yi teselli etmeyi sürdürdü.

Afrodit ürpertici, ona hiç doğru gelmeyen bir hisle durdu. Bakışları hemen Dallas'ı buldu. Gerçi Dallas onu göremiyordu. Arada ağaç vardı ama Afrodit bir buzağı gibi hantal hareketlerle ağacın etrafını dolaşıp ortaya çıksa bile fark edilmeyeceğini düşündü. Dallas, Stevie Rae ve Rephaim'i dikkatle izlemekle meşguldü. Bakışlarındaki nefret korkutucuydu. Afrodit sessizce ağacın etrafını dolaşıp Dallas'a yaklaştı. Dallas kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Afrodit çocuğun incecik bir çizgiye dönüşen dudaklarını izlerken var gücüyle konsantre oldu.

"Bu doğru değil. Benimki öldü ve onunki insan bile değil. Bu hiç doğru değil..."

Bu kadardı. Dallas'ın mırıldandığı bundan ibaretti. Afrodit, Dallas'ın bir şeye yeltenmesi halinde Darius'a seslenmeye hazır halde, bekledi ve izledi. Ancak çocuk aynı şeyi tekrarlayıp durduktan sonra uzaklaştı.

Afrodit başını iki yana salladı. Dallas ciddi halde kendinde değildi. Z bir sinir buhranı geçiriyor olabilirdi ama onunla birlikte Gece Evi'ne tıkılıp kalmayı istememek konusunda haklıydı.

"Tamam, yarın görüşürüz, Erik!"

Afrodit, Shaylin'in sesini duyunca rahat bir nefes aldı ve adımlarını sıklaştırıp ona tam Erik'e el sallayıp kızlar yatakhanesine doğru yürürken yetişti.

"Pısst!" diye seslendi arkasından.

Shaylin soran gözlerle arkasına baktı.

"Şu taraf. Hemen." Afrodit titreşerek kaldırımın bir kısmını aydınlatan gaz lambalarının dışında kalan gölgeyi işaret ediyordu.

Yürüyüş yolunun karanlık kısmına aynı anda vardılar. Shaylin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bana patronluk taslayıp oradan oraya çekiştiremezsin."

"Ama buna rağmen söylediğimi yaptın."

Shaylin tek kelime etmeden hızla dönüp yürümeye başladı.

"Dur bir dakika. Şaka yapıyordum! Geri dön." Shaylin durmayınca Afrodit iç geçirerek ekledi. "Lütfen."

Shaylin hemen geri döndü. "Tek söylemen gereken lütfendi. Bir dahaki sefere önce onu dene."

"Peki. Tamam. Her neyse."

Afrodit, Shaylin'e, Shaylin ise Afrodit'e bakıyordu. Afrodit saçını savurdu. Shaylin'in gözleri büyüdü. "Sen gergin misin?"

"Ben hiçbir zaman gerilmem."

"Saçlarınla oynuyorsun."

"Sadece saçımı savurdum."

"Benden bir şey isteyeceksin." Shaylin gülümsedi.

"Hayır. Ben senden bir şey istemeyeceğim. Nyx'in Kâhini Afrodit'in sana ihtiyacı var."

"Kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmeye başlarsan çok korkabilirim."

"Çeneni kapa ve beni dinle. Bir imgelem geldi. Zoey'nin öfkesini kontrol edememesi ve bu yüzden kötü şeylerin olmasıyla ilgili bir görüş."

Shaylin'in gülümsemesi kayboldu. "Z'ye söyledin mi?"

"Söylemem gerektiğini sanmıyorum. Ya da en azından şu anda söylemem gerektiğini sanmıyorum."

"Bunun için dua edip Nyx'ten bir cevap için kulaklarını iyice açtın mı?"

"Evet, aptal. Tabii ki açtım. Aldığım cevap yüzünden şu anda Zoey'yle değil, seninle konuşuyorum."

"Bana aptal deme," dedi Shaylin.

"O zaman sen de aptal gibi konuşma. Z'de bir sorun olduğunu zaten biliyorsun."

Shaylin dudağını dişledi.

"Eee?" diye bastırdı Afrodit.

"Bu konuyu seninle konuşmak konusunda rahat değilim."

"Benimle konuştuğunu unut. Yüksek Rahibemiz hakkında birbirleriyle konuşan iki kâhinmişiz gibi davran. Çünkü aslında öyleyiz." Afrodit, Shaylin'in gözlerinin içine baktı. "Bu dedikodu değil. Kötü niyetli hiç değil. Sadece işimizi yapıyoruz."

"Renkleri gittikçe tuhaflaşıyor," dedi Shaylin sakin bir sesle.

"Gittikçe mi? Bir süredir böyle anlamında mı?"

"Evet, tünellerde bundan ona da bahsettim. Renklerinin bulanıklaştığını, birbirine karıştığını fark ettim ve ona, bana bir konuda kafası karışmış gibi geldiğini söyledim."

"Sonra ne oldu?"

"Haklı sayılabileceğimi ve kısaca onun meselesini ortalıkta yumurtlamamam gerektiğini söyledi."

"Evet, neden böyle söylediğini anlayabiliyorum," dedi Afrodit.

"Ve şimdi yumurtlamış oldum ve kendimi berbat hissediyorum."

"Hiç kimseye, Zoey'ye bile tek kelime etmeyeceğim. Shaylin, Zoey'nin renkleri hâlâ bulanık mı?"

"Çok. Üstelik bir girdabın ya da hortumun başlangıcı gibi birbirlerine karışarak fırıl fırıl dönüyorlar."

"Bu da ne demek böyle?"

"Öfke. Kafa karışıklığı. Kısaca, iyi şeyler değil. Pekâlâ, al sana bir örnek: Dallas'ın renkleri sürekli fırıl fırıl döner."

"Kahretsin! Zoey'ninkiler de mi hep dönüyor?"

"Hayır, onunki daha yeni başladı ve fazla sürmüyor. Bu akşam cenazeye geldiğinde dönüyor gibiydi ama Thanatos konuşup dua ettikçe, Zoey de duruldu ve berraklık kazandı. Shaunee cenaze ateşini tutuşturduğunda, Zoey gümüş rengi benekli normal mor haline dönmüştü. Üzgünüm, süper kafa karıştırıcı geldiğini biliyorum," dedi Shaylin başını sallayarak.

"Aslında bence tarif konusunda çok iyi iş çıkarıyorsun." Shaylin şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırınca Afrodit ekledi. "Sana söyledim, o şu anda Nyx'in Kâhini Afrodit."

"Üçüncü şahıs. Ürkütücü."

"Alışsan iyi olur. Kâhin'in senden istediği şu: Zoey'yi izlemeye devam et ve fırıl fırıl dönmeye başlayınca bana haber ver."

"Hemen gibi mi?"

"Evet, aptal. Hemen."

"Şu anda kâhin gibi değil de, Afrodit gibi konuşuyorsun," dedi Shaylin.

"Çünkü onun ve benim beyinlerimiz birbirine geçmiş durumda. Söylediklerimizi yaparsan kimse zarar görmez," dedi Afrodit.

"O kadar acayipsin ki," dedi Shaylin.

"Normal dediğin şey abartılıyor zaten. Anlaştık mı?"

"Sana söylediklerimden Zoey ve Nyx dışında kimseye bahsetmeyeceğine söz verir misin?"

Afrodit duraksadı ve başını evet der gibi salladı. "Veririm. Sözüm söz. Zoey hakkında dedikodu yapmam."

Shaylin ona dikkatle baktı. "Sana inanıyorum. İkinize de."

BÖLÜM ON BİR

Aurox

Aurox cenazelere alışmak mümkün mü, diye düşünüyordu. Onlarca yıllık bir ömrü geride bırakmış olsa, daha az hüzünlü gelir miydi? Sonrasında konuşabileceği dostları olsa?

Aklında gidecek belli bir yer olmadan, ana gruptan ayrıldı. Kimse onunla konuşmamıştı. Kimse onu fark etmemişti. Ancak Aurox her şeyi ve herkesi fark ediyordu.

Shaunee cenaze ateşinin yanında kalmış, usul usul ağlamaya devam ediyor ama alevlerin sıcaklığı gözyaşlarını hemen kurutuyordu. Thanatos, Shaunee'ye ateşe dayanabileceği kadar yakın duruyordu. Kanatlı ölümsüz de oradaydı, gölgelerin içinde bir heykel gibi duruyor, ateşi çevreleyen alanı çaylağın küllerinden bir düşmanın doğmasını bekler gibi, dikkatle tarıyordu.

Aurox, Kalona'nın görüş alanı dışında kalmaya özen göstererek süratle ve sessizce hareket etmeye devam etti. Ölümsüz hakkında ne düşüneceğini kestiremiyordu. Onların dostu mu düşmanı mı yoksa amacı onları izleyip hallerine gülmek olan bir tanrı mıydı?

Aurox gölgelerin arasında ilerlemeye devam etti. Rephaim, Stevie Rae'yi teselli ediyordu. Aurox ikisinin yakınlığına imreniyordu. Özellikle de Stevie Rae'nin Rephaim'i yargısız ve tereddütsüz kabul edebilmesine.

Dallas'ı da fark etmişti. Genç kırmızı çaylak, öfke ve kıskançlıkla dolu ve çok mutsuzdu. Aurox onun Stevie Rae'ye bakışından ve kendi kendine bir şeyler mırıldanmasından hiç hoşlanmamıştı. Belki de Thanatos'la onun hakkında konuşmalıydı. Gerçi Yüksek Rahibe de Gece Evi'nin diğer fertleri gibi, Dallas'ın şiddet potansiyelinin farkında görünüyordu.

Afrodit koşar adımlarla uzaklaştı. Aurox onun Shaylin'e seslendiğini gördü. İki Kâhin böyle zor günlerde elbette bir araya gelmeliydi, bu iyi bir şeydi.

Aurox yürümeye devam etmeli, gecenin karanlığında gözden kaybolmalı ve Stevie Rae'nin kırmızı çaylakları gündüz saatleri için bodrumdaki gizli barınaklarına çekilene kadar beklemeliydi. Sonra, bekçilik etmek için tekrar ortaya çıkardı. Korumak için. Sessiz ve ihtiyatlı kalmak ve bu Gece Evi'ne ve bu Ev üzerinden Tanrıça Nyx'e hizmet etmekten başka hiçbir şey istememek için.

Ancak her zamanki gibi, Zoey dikkatini çekti. Aurox duraksadı ve kendine onu karanlığın içinden bir iki dakika izleme izni verdi. Stark, o Damien ve Darius'la konuşurken Zoey'nin elini tutuyordu. Zoey'nin bakışları ikide bir konuştuğu kişiden Shaunee'ye kayıyordu. Zoey başını salıyor ve sohbete katılıyordu ama Aurox dikkatinin büyük kısmını ateşin yanında ağlamaya devam eden Shaunee'de olduğunu görebiliyordu.

Zoey büyük olasılıkla Shaunee son vedasını edene kadar burada kalacak, diye düşündü Aurox. Bir an kendisi de kalmayı ve Zoey'yi beklemeyi düşündü. Belki de yardımcı olabilecek bir şey yapabilir

ya da söyleyebilirdi. Hayır, Stark, Zoey'nin yanında olacaktı ve Stark, Aurox'un varlığına ancak Zoey uzaktayken katlanabiliyordu.

Bununla birlikte Aurox, Stark'a en az genç Yüksek Rahibe kadar yakınlık duyuyordu. Savaşçı'dan gerçekten hoşlanıyordu. O gün Aurox, Stark ve Darius'un bodrumu kırmızı çaylaklara hazırlamasına yardım ederken, birlikte kolayca ve uyum içinde çalıştıkları anlar bile olmuştu. Aurox neredeyse kendini oraya ait gibi hissetmişti. Sonra Stark ve Darius onu bir işe göndermiş ve Thanatos onu çağırıp toplantıya geç kalan Zoey'yi bulmasını rica etmişti.

Aurox, Zoey'yi kolayca bulmuştu. Zo'yu her zaman bulabileceğini düşünüyordu.

Ancak Stark da Zoey'nin yanındaydı ve Savaşçı birden tuhaflaşmış, Aurox'a soğuk davranıp onu dışlamış ve Zoey'nin onu herkesin önünde azarlamasına neden olmuştu.

Beni kıskanıyor, diye düşündü Aurox. Oysa Stark'ın onu kıskanması için hiçbir neden olmadığını biliyordu.

Zoey, Aurox'a aldırmıyordu. Ondan tarafa zar zor bakıyordu. O günün erken saatlerinde, Zoey kafeteryada onunla aynı masayı paylaşmaya tahammül edemez gibiydi.

Aurox içinde bir yerlerde, Heath adında bir çocuğun ruhunun olması gerektiğini biliyordu. O çocuk her ne kadar Zoey bir Savaşçı'ya yeminle bağlı olsa da, bir zamanlar Zoey'nin aşkı ve müstakbel Refakatçisiydi.

Aurox bu konuyu Damien'a sormuş, Damien da ona durumu sabırla ve nezaketle anlatmıştı. Ancak açıklamasının pek bir faydası olmamıştı.

Mesele, Aurox'un bir çaylak ya da vampirin bir insan refakatçi ile bir savaşçı hatta bir vampir eşe sahip olmasının kabul edilebilir olduğunu anlamaması değildi. Bu, Aurox'a mantıklı geliyordu. Aşk kısıtlanamayacak ve sınır koyulamayacak kadar karmaşık bir duyguydu.

Aurox'un anlamadığı, kendisinin bir insanın ruhuna nasıl ev sahipliği yapabildiğiydi.

Bu Heath neredeydi acaba?

Aurox ona ulaşmaya çalışmıştı. Onunla konuşmaya. Hiç cevap alamamıştı. Evet, arada sırada balık tuttuğu ya da spor yaptığı garip rüyalar görüyordu. Ya da Zoey'yi öptüğü.

Hayır, o rüya Aurox'un içinden gelen bir şey değildi. Rüyasında Zoey'yi öptüğünü görüyordu; çünkü Zoey'yi öpmek istiyordu. Zoey güzeldi. Güçlüydü. Daha Aurox'un kendisi inanmadan, onun kötülüğün bir aracından fazlası olduğuna inanmıştı.

Aurox düşüncelerinden silkindi. Zoey'nin olmadığı şeyler yüzünden, ne olduğunun önemi yoktu. Zoey, Aurox'la ilgilenmiyordu çünkü Aurox'un insan sevgilisinin ruhunu paylaşıyor olması, onun nasıl yaratıldığını unutması için yeterli değildi. Aurox varlığını Zoey'nin annesinin ölümü üzerinden kazanmıştı.

O bunun için kendini affetmiyordu. Zoey nasıl affedebilirdi ki?

Ama annesini ben öldürmedim! diye haykırdı Aurox'un zihni.

Annesi ölmeseydi, ben olmazdım, diye hatırlattı vicdanı.

Benim seçimim değildi. Benim suçum değil!

Yine de ölümünden ben sorumlu tutuldum!

Çünkü ben o ölümün ürünüyüm!

Hiç değişmeyen ve asla kazanılamayacak içsel bir tartışmadan bitkin düşen Aurox içindeki mücadeleyi susturacağını bildiği tek şeyi yaptı.

Hiç kimse tarafından fark edilmeden, Gece Evi arazisini çevreleyen taş duvarlara yöneldi. Duvar üç buçuk metre yükseklikte ve altmış santim genişliğindeydi. Aurox doğaüstü bir güçle duvarın üstüne sıçradı ve oradan dış tarafa atladı. Duvar tamı tamına 2079 metre uzunluğundaydı. Aurox bunu okul kayıtlarına baktığı için biliyor değildi. O metrelerin her birini duvarın dışındaki karanlıkta koşarak, koşarak, koşarak ve gölgesi büyük duvara düşerek katettiği için biliyordu. Ta ki en sonunda bütün bildiği nefes nefese kalışı, kalbinin gümbür gümbür atışı, bedeninin yanmasından ibaret olana ve beyninin içindeki mücadele son bulana kadar.

Böylece Aurox koşmaya başladı.

Duvardan dik açıyla ve düzenli aralıklarla çıkan demir kollardan lambalar sarkıyordu. Bu ışıklar, Gece Evi'nin yegâne elektrikli aydınlatmasıydı. Dışarı bakan spotlar, gaz lambalarının aydınlattığı, gölgeli okul arazisine bakmaya çalışan insanları etkin bir şekilde kör ediyorlardı. O spot lambaları ayrıca duvarın dibinde Aurox'un göze görünmeden, herhangi bir insanın ya da vampirin koşamayacağı bir hızla koştuğu gölgeyi yaratıyordu.

Önceki gece, çaylak ve insan öldükten sonra, Aurox'un zihninin yatışması için okulun etrafında on tur koşması gerekmişti. Bu gece daha fazlasının gerekeceğini düşündü.

Kollarını pompalayarak ve vücudunu acımasızca zorlayarak derin, düzenli nefesler alıyordu.

Okulun kuzeybatı kısmının etrafındaki ilk kıvrımı takip ederken, sol kolu taş duvara sürtündü.

Metal fıçıyı görmedi. İnsanları da görmedi. Hem insanlara hem metale çarptı, düştü ve kendini durdurmadan önce tepe taklak metrelerce yuvarlandı.

"Siktir! Bir vampir!" diye bağırdı bir erkek sesi.

"Hiçbir şey görmedik," diye haykırdı başka bir erkek.

Aurox sersemlemiş bir halde döndü ve tehlikeyle yüzleşti. Ve hemen, onu bu iki erkekle savaşacak, Gece Evi'ni koruyacak yaratığa dönüştürecek gücü bulmak için, delikanlıların etraflarını saran korku dalgasına uzanmaya ve onu kendine çekmeye davrandı.

İki delikanlı Aurox'tan uzağa kaçmışlardı. Ellerinde Aurox onlara çarpmadan önce dolu olan kırmızı plastik bardaklar vardı. Birlikte küçük metal fıçıyı tutmuş, geri geri kaçarken onu da yanlarında sürüklemeye çalışıyorlardı.

"Hey, bu lanet olası bir vampir değil," dedi delikanlılardan biri.

Diğeri gözlerini kısarak Aurox'un işaretsiz alnına baktı. "Kahretsin! Haklısın, Zack."

Fıçıyı sürüklemeyi bıraktılar. "Lanet olsun be adam, biramızı dökmemize neden oldun. Neredeyse kaçıp fıçıyı burada bırakacaktık."

"Evet, kabul edilir şey değil," dedi diğeri başını iki yana sallayıp tişörtünün ön tarafına dökülen sıvıyı silerken. Sonra durdu. "Bir dakika. Herif koşuyordu. Yoksa peşinde bir vampir mi var?"

"Peşimde mi? Hayır," dedi Aurox.

"O zaman ne demeye öyle koşuyordun?"

"Çünkü canım öyle istedi," dedi Aurox dürüstçe.

"Ahbap, bir dahaki sefere önüne bak."

Kafası karışan Aurox, "Siz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Kahretsin be adam. Sen ne yapıyorsan onu. Biraz vampir piliç görmeye çalışıyoruz."

"Vampir piliç mi?"

İlk oğlan iç geçirdi. "Çeneni kapalı tutamayacaksan sana göstermeyiz."

"Vampir piliç." Aurox kafalarını birbirine mi vursun yoksa gülsün mü bilemeyerek tekrarladı.

"Göster ona, Jason. Onlardan biri olmadığı belli. Ve birine söyleyecek olursa ben canına okurum."

Jason omuz silkti. "Peki, ama tek kelime etmek yok."

"Tek kelime etmem," dedi Aurox.

"Tamam. Şuna bir bak." Jason, Aurox'a peşinden gitmesini işaret etti. Sonra durup metal fıçıyı gösterdi. "Fıçıyı getir. Duvar onsuz görülmeyecek kadar yüksek."

Aurox metal fıçıyı aldı ve duvarın dibindeki Jason'a götürdü.

"Lanet olsun be adam, çok güçlüymüşsün. O fıçı bir ton falan çeker," dedi Jason takdirle ve fıçıyı yuvarlayarak taş duvarın dibine yasladı. Sonra büyük bir dikkatle üstüne çıktı ve taşta parmak delikleri bularak dengesini sağladı. "İşte tam şurası. Buradan görebilirsin." Oğlan yüzünü duvara dayayınca gözleri kayboldu. "Şu anda acayip karanlık ama bazen, genelde bu saatlerde, vampirleri görebiliyorsun. Ve ne kadar soğuk olduğunun bir önemi yok, genelde çok az şey giyiyorlar. Ciddi miktarda vampir bacağı ve memesi görmüşlüğüm var." Aşağı atladı. "Baksana."

Aurox kendini gerçeküstü bir sahnede hissederek Jason'ın dediğini yaptı. Metal fıçının üstünde kolayca denge sağladı. Orada,

okul duvarının göz hizasında, yumruk büyüklüğünde bir delik vardı. Aurox o delikten kızlarla erkeklerin yatakhaneleri arasında uzanan kaldırımı görebiliyordu. O izlerken, iki dişi çaylak görüş alanına girdi. Sesleri kulağına kadar geliyor ama sözcükler gecenin içinde kayboluyordu. İki kızı tanımasa da görebiliyordu. Şaşkınlıkla kızların, bacaklarının büyük kısmını açıkta bırakan etekler ve göğüslerini sımsıkı saran dar tişörtler giydiğini fark etti.

Aurox varilden inip iki oğlana döndü.

"Gördün mü?" diye sordu Zack gözleri heyecanla parlayarak.

"Hayır," dedi Aurox.

"Kahretsin. Bu gece orası bayağı hareketliydi ama neredeyse hiçbir şey göremedik," dedi Jason. "Bira ister misin? Bir bardağımız daha var."

Aurox ne yapacağını bilemeyerek başıyla onayladı.

"Adım Jason, bu da kuzenim Zack." Jason fıçıdaki bir musluğu çevirdi ve doldurduğu bardağı Aurox'a uzattı.

"Seksi piliçlere!" dedi Zack, Jason'la birlikte bardağını kaldırırken. İki oğlan da heyecanla Aurox'a bakıyordu.

"Evet!" Aurox normal ve hevesli görünmeye çalıştı. İki oğlan bardakları kafalarına dikip biralarını bitirince o da onları taklit ederek biradan büyük bir yudum aldı. Bira soğuk ve acıydı ama hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

"Dik kafaya!" dedi Jason. "Daha bir sürü biramız var. Bu akşam bizimle buluşması gereken diğer herifler ortada yok."

"Hey, böylece bize daha fazla kalmış oldu!" dedi Zack.

Aurox iki oğlanla birlikte dikilmenin ve oğlanların ona bir ucubeye bakar gibi bakmamasının bile tek başına rahatlatıcı bir yanı olduğunu düşünerek birasını içti.

Büyük bir yudum içerek bardağını boşalttı. Ağzındaki köpüğü elinin tersiyle sildi ve kendi sesinin, "Adım Heath," dediğini duydu. "Buraya sık gelir misiniz çocuklar?"

Jason bardakları doldurunca iki oğlan sırtlarını duvara verip çimenlerin üstüne oturdular. Aurox da karşılarına çöktü.

"Hayır, burayı daha bir akşam önce keşfettik."

"Nasıl?" diye sordu Aurox ve birasından bir yudum içti.

"Şey, kimseyi rahatsız etmeden arabayla dolaşıyorduk. Zack durmamı ve duvarda bir ışık gördüğünü söyledi," dedi Jason. "Delirdiğini sandım."

"Sarhoş olduğumu sandın," diye düzeltti Zack.

"İkisi de doğruydu, ahbap," dedi Jason ve güldü.

"Evet, ama haklıydım. Arabadan indik, yukarı tırmanmasına yardım ettim ve Jason deliği buldu."

"Daha önce görmek daha kolaydı. Kampüsün her tarafında Noel ışıkları asılıydı. Bol bol vampir piliç gördük. Tanrı aşkına, orada çok güzel kızlar var."

"Çaylaklar," diye düzeltti Aurox otomatik olarak.

"O da ne?"

"Büyük olasılıkla gördükleriniz vampir değil, çaylaktı."

"Umurumda mı sanki? Ben bacaklar ve memeler gördüm ve çok seksiydi," dedi Jason. "Sen de bir delik mi buldun yoksa?"

"Hayır," dedi Aurox.

"Kahretsin! Görecek başka şeyler bulmuşsundur diye umdum," dedi Jason.

"Hey dangalak, bulduklarımla yetinmelisin. Gerçek vampirleri ilk kez bu kadar iyi görebildik," dedi Zack kuzenine.

"Çaylaklar," diye düzeltti Aurox bir kez daha, bardağını doldurmaları için uzatırken.

Jason musluğu çevirip bardağı doldurdu ama Zack büyük bir dikkatle Aurox'u izliyordu.

"Nasıl oluyor da haklarında bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu.

Jason oturduğu yerde dikildi. "Hey, yoksa bağışçılarından mısın? Yani kanını emmelerine izin mi veriyorsun?"

"Ve seni becermelerine?" diye ekledi Zack.

"Hayır, hayır," dedi Aurox başını sallayarak. Biraz tuhaf –sersemlemiş gibi– hissettiğini ve zeminin, altında biraz sallandığını fark etmişti.

"Bak, bize bunu nasıl yapacağımızı söylersen, kimseye tek kelime etmeyiz," dedi Zack.

"Cidden, ahbap. Bizden laf çıkmaz," dedi Jason.

"Ben kimsenin eşi değilim," dedi Aurox ve geğirdi. Sonra güldü. Konuşmakta sıkıntı çekiyordu ama iyi hissediyordu. Gerçekten iyi.

"Ahbap, niye gülüyorsun?"

"Bu haltı kendine saklaman hiç komik değil."

Aurox üçüncü birasını tek dikişte bitirdi. "Ben kafamdaki baloncuklara gülüyordum."

Zack kafasını salladı. "Bu da iyice süt çocuğuymuş. Umarım eve gitmek için uzun süre araba kullanman gerekmiyordur."

"Araba kullanmama gerek yok," dedi Aurox mutlulukla.

"O zaman burada kalıyorsun!" dedi Zack.

Aurox gözlerini birkaç kez kırpıp oğlana konsantre olmaya çalıştı. "Bazzeeen kalıyorum," dedi dili dolanarak.

"Pekâlâ, bak, biz şaka yapmıyoruz. Kan emdirme olayına girebiliriz. Bize para ödemelerine bile gerek yok," dedi Jason.

"Ama erkeklerle olmaz. O işte yokum," dedi Zack.

"Ah, elbette. Tabii ki erkeklerle olmaz," diye onayladı Jason. "Ama hatunlar tamam. Kesinlikle evet."

"Söylesene, ne yapmamız gerek?" diye sordu Zack.

Aurox'un kafasının içi müthiş baloncuklarla doluydu ve bacakları çok ağırlaşmış gibi bir tuhaftı. Ama kafası iyi işliyor gibiydi. Oğlanların orada olmaması gerektiğini biliyordu ve onlara rastlamaması gerektiğinden kesinlikle emindi. Ama ağzından çıkan tek söz, "Birrr dakika... düşşşünüyorum," oldu.

Jason iç geçirdi ve birasından bir yudum daha aldı. "Belki de kanının emilmesi alkol kaldırma seviyesini allak bullak ediyordur."

"Umurumda bile değil. Kanımdan fazlasını emeceklerse sorun yok," dedi Zack.

"Bu konuda sana katılıyorum," dedi Jason.

Gözlerini Aurox'a diktiler.

Aurox seçenekleri düşünüyor ve reddediyordu. Düşünürken, tekrar doldurulması için bardağını öne uzattı.

"Emin misin? Kafan bayağı güzel oldu," dedi Jason.

"Düşşşünüyorum," dedi Aurox dili dolanarak.

Zack omuz silkti. "Doldur. Araba kullanmayacağını söyledi."

Aurox birasını içerken, seçeneklerini düşündü. Kısmen Boğa Çocuk'a dönüşüp iki oğlanı korkutup kaçırabilirdi. Ya da onları tuttuğu gibi yolun karşı tarafına fırlatıp kükreyebilirdi. İki durumda da acayip korkarlardı.

Ama birayı kendine saklardı.

Ancak düşündükçe, oğlanları korkutmanın büyük olasılıkla kötü bir fikir olduğunu fark etti. Gece Evi zaten kilit altındaydı. Oğlanların yetkililere gidecek kadar korkması okul için iyi olmazdı.

Aurox'un ihtiyaç duyduğu tek şey, zamanı geri almak ve onlara hiç rastlamamaktı. Yine de bira onda kalsın isterdi. Birayı sevmişti.

Bira dışında her şeyin geceden silinmesi gerekiyordu. Gitmesi. Unutulması. Hiç olmamış gibi olması. Bira dışında.

Zack, Aurox'a doğru eğildi. "Hey, sen iyi misin?"

"Bize arayabileceğimiz bir numara falan vermek ister misin? Dediğimiz gibi, kimseye bahsetmeyiz."

İşte fikir o anda aklına geldi. Hem de iyi bir fikirdi. Hem oğlanların buldukları delik sorununu çözecek hem de Stark'a düşman olmadığını, gerçekten dost olmak istediğini gösterecekti. Ayrıca bira da onda kalabilecekti. Oğlanlara sırıttı. "Numara yok. Burada bekleyin, onları size getireceğim."

"Cidden!" dedi Zack.

"Vampirleri mi?" Jason daha şüpheli görünüyordu.

"Dişileri değil. Size vampir-bağışçısı-uzmanı vampiri getireceğim." Aurox kelimeleri yuvarlayarak konuşmuştu.

"Ah, erkeklerle işimiz olmadığını söylemiştik," dedi Jason.

"Hayır, ahbap, kapa çeneni! Bizi piliçlere götürecek adamı getirecek," dedi Zack. "Bu işi içeri girip elini kolunu sallayarak yapamazsın. Uyulması gereken kurallar var, öyle değil mi Heath?"

"Evet," dedi Aurox. "Ve biz o kurallara uyacağız." Ayağa kalktı ve doldurmaları için bardağını uzattı. Sonra Zack ve Jason'a işaret etti. "Sen. Ve sen. Burada kalın. Vampirle ve kurallarla geri döneceğim."

Dolu bardağını dikkatle tutarak yukarı, üç buçuk metrelik duvarın tepesine sıçradı.

"İşte bu müthişti," dedi Jason.

"Bu olayları gizlemelerine şaşmamak gerek. Vampirlerin emdiklerine süper güçler verdiği duyulsaydı bu lanet olası okulun önünde uzun bir kuyruk oluşurdu," dedi Zack.

"Burada kalın," dedi Aurox ve bardağını dikkatle tutarak okul arazisinin olduğu tarafa atladı.

Amacı hızla eğitim sahasına koşmaktı. Bodrumun girişi oradaydı ve Stark'ın orada kırmızı çaylakların yerleşmesine yardım etmekle meşgul olduğunu tahmin ediyordu. Ancak Aurox'un koşusu daha çok bir yan koşuya benziyordu. Üstelik eğitim sahasına hızlı ve gizli bir giriş yerine, kapı tokmağındaki bir sorunla uğraştı ve kapıyı nihayet açmayı başarınca içeri paldır küldür dalıp kumların üstünden bodrumun kapısına açılan koridora doğru sendeledi ve nasılsa Kramisha'ya çarptı.

"Lanet olsun, Aurox. Önüne baksana," diye çıkıştı Kramisha.

"Benim niyetim... kapıyı açamadım. Şey, özür dilerim," diyebildi sonunda Aurox. Kramisha'nın ve arkasındaki çaylaklar grubunun elindeki biraya baktıklarını gördü. Bakışlarını takip edince bardağının neredeyse ağzına kadar oldu olduğunu fark etti. Kramisha'ya sırıtmak için kafasını kaldırdı ve "Hiç dökmemişim!" dedi dili dolanarak.

"Kafayı bulmuşsun," dedi Kramisha. Sonra bodrum katının açık kapısına dönüp seslendi. "Z, senin oğlan burada, kendini rezil etmekle meşgul."

"Hayıırr, Z değil, benim şeyi..." Aurox fısıldamaya çalıştı ama Kramisha önünde elini salladı, burnunu kırıştırarak geri çekildi.

"Peehhh!"

"Kramisha?" Zoey bodrumdan yukarı çıkıyordu. Aurox, Stark'ı Zoey'nin tam arkasında görünce sevindi.

"Bu çok pis kokuyor." Kramisha, Aurox'u işaret etti. "İçmiş. Hem de fena. Onun ne olduğundan emin değilim ama kafayı çekmenin ona iyi gelmediği belli." Aurox'a bakakalan çaylaklara onu takip etmelerini işaret etti. "Yerleşelim. Ve bırakalım Z de kendi işine baksın."

Aurox onların gidişini izlerken, "Ben *bu* değilim," dedi.

Zoey ve Stark, Aurox'un yanına geldiler. Zoey havayı kokladı ve bakışlarını neredeyse dolu bardağından Aurox'un yüzüne çevirdi. İri, güzel gözleri daha da irileşti ama güzelleştikleri söylenemezdi. "Lanet olsun! Sen sarhoşsun!"

BÖLÜM ON İKİ

Stark

"Sarhoş mu?" dedi Aurox. Kafası karışmış ve sarhoş görünüyordu. "Sarhoş," diye tekrar etti çocuk. Sonra abartılı bir ciddiyetle devam etti. "Evet. Sarhoş."

Zoey hiç şüphesiz Aurox'a neler olduğunu sormak için ağzını açtı ama Aurox onu görmezden gelerek Stark'ın kişisel alanına dikildi ve bira kokan bir nefes ve niyet ettiği fısıltıdan daha gürültülü bir sesle, "Stark, benimle gel," dedi. "Vampir bağışçısı uzmanı vampiriymişsin gibi yapman ve onlara vampir piliçlerini unutturman gerek."

Zoey boğazına bir şey takılmış gibi bir ses çıkardı. Stark ona bakamıyor, kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. Aurox çok fena sarhoştu. Üstelik az önce vampir piliçlerden bahsetmişti. Hem de yüksek sesle. Tanrım, Zoey öfkeden delirecekti. Olay baştan sona müthişti.

"Aurox, kaç bardak içtin?" Stark, Aurox'un neredeyse dolu kırmızı bardağını işaret ediyordu.

Aurox gözlerini kısarak bardağa baktı. Stark onun parmaklarıyla sayışını izledi. "Bir, iki, üç, dört. Bu dördüncü ve duvarın üstüne, oradan da aşağı zıplamama rağmen dökmedim. Stark, bira çok güzel!"

"Başım şimdi patlayacak!" dedi Zoey.

"Hayır, hayır, hayır!" Aurox etrafa bira saçarak onu sakinleştirmeye çalıştı. "Kötü bir şey olmayacak. Stark oğlanlara hepsini unutturacak." Stark birden Aurox'un o kadar da komik olmadığını düşündü. "Dur bir dakika. Ne oğlanı?"

"Yanlarında fıçıyla vampir piliç arayan oğlanlar," dedi Aurox tamamen aldırmaz bir tavırla.

"Burada neler oluyor?" diye haykırdı Zoey.

"Hey, Zo, sen rahat ol," dedi Aurox. "Biz Stark'la hallederiz."

O anda Aurox, Heath'i o kadar çok hatırlatmıştı ki Stark, Zoey'nin solgun yüzüne dikkatle baktı. Zoey'nin eli boynundaki Kâhin Taşı'na gitti ve taşı parmaklarının arasında çevirdi.

"Zoey." Stark ona sükûnet aşılamaya çalışarak yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Her şey yoluna girecek. Her ne oluyorsa, *Aurox* haklı. O ve ben halledebiliriz."

Zoey, Stark'ın gözlerine baktı ve hiçbir şey söylemeden başını salladı. Stark yeniden Aurox'a döndü. Kahretsin, acayip tuhaf şeyler oluyordu. Çocuğun Heath'le en ufak bir benzerliği yoktu. Genelde ne Heath gibi konuşuyor ne de ona benziyordu. Ancak Heath'in birayla yıkanmış ruhu karşılarındaydı ve neredeyse gözlerini kamaştıracak bir parlaklıkla onlara bakıyordu.

"Şunu bana ver." Stark, Aurox'un elindeki bardağı alıp eğitim sahasının kum zeminine fırlattı. Aurox biranın dökülüşünü, sanki

Stark çölde su ziyan etmiş gibi izledi. "Şimdi, bana tam olarak neler olduğunu anlat."

"Onlarla bira içtim. İyi geldi, çocuklar da hoştu ama orada olmamaları gerekiyordu. Onları korkutup başka insanlara anlatmalarına neden olmak istemedim." Aurox duraksadı ve yine abartılı fısıltısıyla, "*Bilirsin, işte, benim boğayı,*" dedi. "Bu yüzden onlara beklemelerini söyledim. Ve unutmalarını ve gitmelerini sağlaman için, seni çağırmaya geldim."

"Burada bir yerlerde insan delikanlılar mı var?" diye sordu Z.

Kaşlarını çatarken, Aurox'un yüzü buruştu. "Burada değil. Dışarıda, orada." Eğitim sahasının arkalarında kalan kapısının olduğu tarafı işaret etti.

"Eğitim sahasının dışında!" diye haykırdı Zoey.

"Zo, bazen bana hiç iyi dinlemiyorsun gibi geliyor," dedi Aurox. Çatık kaşlarla, Zoey'nin yabancı bir dili anlamasını sağlamaya çalışır gibi, tane tane konuştu. "İki oğlan. Duvarın dışında. Fıçıyla. Ve bardaklarla. Seksi. Vampir. Piliçlerini. İstiyorlar."

"Tamam, sanırım anladım." Stark, Aurox'un kolunu tuttu ve her ne kadar çok eğlenceli olacak olsa da onu, Zoey gırtlağına yapışmadan kapıya ve Zoey'den uzağa doğru çekmeye başladı. "Yanlarında bira olan ve duvarı aşmaya çalışan iki oğlan buldun, öyle mi?"

"Gördün mü, sen daha iyi dinliyorsun." Aurox sırtına pat pat vurunca Stark az kalsın devriliyordu. "Ama tek yaptıkları duvardaki delikten vampir piliçlere bakmak, duvarı aşmaya çalışmıyorlar."

"Bir kez daha piliç dersen, canına okuyacağım," dedi Zoey peşlerinden gelerek.

"Sen gelemezsin!" dedi Aurox bir anda durarak. "Senin bacakların ve memelerin var."

"Ah. Tanrıçam. Onu öldüreceğim."

Stark ikisinin arasına girdi. Yüzünü Zoey'ye çevirdi. Zoey bir saniyede bembeyazdan kıpkırmızıya dönmüştü. "Z, sanırım bu, Savaşçılar tarafından halletmesi gereken bir şey."

Aurox arkalarında geğirerek havaya leş gibi bira kokusu saçtı.

Zoey gözlerini kıstı ve parmağıyla Aurox'u işaret ederek, "İçki içmeyi hiçbir zaman beceremedin!" diye haykırdı. Sonra arkasını döndü, ayaklarını yere vurarak bodrum girişine yürüdü ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Delirdi sanki. Ona bir bira götürsek mi?" dedi Aurox.

Stark kahkahasını bir öksürüğün arkasına gizledi. "Şey, hayır. Zoey bira sevmez."

"Sevmez mi? Ama sevmeli. Kafasının içinde baloncuklar varmış gibi mutlu hissetmesini sağlar."

Stark kahkahasını ikinci bir kez saklama gereği duymadı. "Keşke öyle olsaydı ama Zoey'de işe yaramaz."

"Bacakları ve memeleri olduğu için mi?"

Stark yanlış olduğunu bilse de kendine hâkim olamadı. "Emin değilim. Belki de bir dahaki görüşünde ona sormalısın."

Aurox başını evet der gibi sallarken, en çok bir sarhoşun görünebileceği kadar ciddi görünüyordu. "Soracağım."

"Eğlenceli olacak. Ama o zamana kadar, bana bu insanların nerede olduğunu göster ve yolda en başından başlayıp plastik kırmızı bardakla tanışmandan önce ve sonra tam olarak neler olduğunu anlat."

Aurox, Heath'ti. Can sıkıcı, aptal ve biraya batmış Heath. *Vampir piliçlermiş, Tanrıça aşkına, kim böyle bir laf ederdi ki?* Bu sorunun cevabını biliyordum. Sarhoş ergen oğlanlar.

"Yaşlı bir köpeğin üstündeki pireler kadar rahat görünüyorlardı," dedi Stevie Rae iç diyalogumun arasına girip dikkatimi –çok şükür ki– Aurox/Heath'ten ve ne onun ne de Stark'ın henüz bodruma dönmüş olmalarından uzaklaştırarak.

"Şafağa ne kadar kaldı?" diye sordum.

"Bir saatten az," dedi Rephaim.

"Hey, Stark döndü mü?" diye sordu Afrodit, yanında Darius ve Shaylin'le aramıza katılırken.

"Hayır, henüz değil," dedim. "Ama Aurox fena durumdaydı. Dönmesi biraz sürebilir." Kramisha, Aurox'un sarhoş olduğunu herkese anlatmıştı. Stark'ın onu ayıltmaya çalıştığını söylemiştim ve Aurox'u sarhoş eden çocukların zihinleriyle oynadıktan sonra, bunu yapacağını umuyordum. Ama çocuklar kısmından kimseye bahsetmemiştim. Bir gün için, hatta bir yıl için yeterince stres yaşamışlardı ve hiç neden yokken kimseyi ürkütmek istemiyordum. Ve Stark genelde haklı çıkardı. O genelde her şeyi halledebildiği için, bunu da ona bırakmıştım.

Elbette, döndüğünde her şey, en ince detayına kadar dinlemek isteyecektim. Ayrıca, ayıldığı zaman Aurox/Heath için de özel seçilmiş sözcüklerim olacaktı. Salak.

"Kramisha'yla hemfikir olmak zorundayım. Aurox'un içmesi hayra alamet değil."

"Tipik erkek davranışı," diye mırıldandı Afrodit.

"Heath iyi içerdi. Hatırlasanıza hani şu..." Stevie Rae, Afrodit'ten dirseği yiyince sustu. "Ah, Tamam." Sonra konuyu bariz bir şekilde değiştirdi. "Hey, hepiniz aşağıda harika bir iş çıkardınız." Rephaim'i kucaklayıp Darius'a gülümsedi.

"Evet," dedim neşeyle, Stevie Rae'nin konuyu değiştirmesine sevinerek. "Her şey gerçekten harika görünüyor. Rahat ve hoş." Ağır işin büyük kısmını Stark, Darius ve Rephaim yapmış, Stevie Rae'nin kırmızı çaylakları cenazeden sonra uyku tulumlarını, yastıklarını ve diğer ıvır zıvırı sessizce ve çabucak aşağı taşımışlardı. (Bu arada Dallas ve arkadaşlarının hangi cehenneme çekildiğini Tanrıça bilirdi.)

"Teşekkürler," diye sırıttı Rephaim.

"Gayet iyi oldu," dedi Darius beğeniyle başını sallayarak.

"Kocaman bir pijama partisi gibi," dedi Stevie Rae.

"İşte tam bu nedenden Darius ve ben kalmıyoruz," dedi Afrodit. "Aslında..." Esner gibi yaptı. "Sanırım ben yatmaya hazırım. Ya sen, yakışıklı?"

"Dileğin emrimdir, güzelim," dedi Darius onu öperek.

"*Belli ki* yatakhanede kalmaya devam eden bizler için odalarımıza gitmek iyi bir fikir," dedim.

"Dallas ve aptal arkadaşlarını gören oldu mu?" diye sordu Afrodit.

"Hayır, ama kampüste bir yerlerde olmalılar," dedim.

"Bence buralarda takılmadıkları için sevinmeliyiz," dedi Stevie Rae. "Belki Dallas, Erin'e üzüldüğü için odasına dönmüştür. Ne de olsa kız arkadaşıydı."

"Onu son görüşümde üzgün değil, öfkeliydi," dedi Afrodit.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Cenazeden sonra onu Rephaim ve Stevie Rae'yi izlerken yakaladım," dedi Afrodit.

"Renkleri kötü," dedi Shaylin. "Öfke girdapları. Afrodit'e katılıyorum. Dallas üzgün değil, öfkeli. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama eğer o ve arkadaşları odasına çekildilerse, nedeni Dallas'ın daha iyi hissetmesini sağlamaya çalışmaları değil. Her iddiasına girerim, Dallas iyileşmek değil, intikam almak isteyecek."

"O zaman peşine düşmesi gereken Neferet. Erin'in ölümü için suçlanacak biri varsa, o da Neferet," dedim.

"Renkleri öyle düşünmediğini söylüyor," dedi Shaylin. "Öfkeli. Nokta. Ve darbeyi karşısında ilk bulduğu kişiye indirmek isteyecek."

"Onu izlemeliyiz," dedi Afrodit ve ekledi. "Özellikle sen, Shaylin. Renklerinin delice bir girdap olayına falan giriştiğini görürsen, hemen savaşçılardan birine haber ver. Sonra da Thanatos'u ya da Z'yi bul."

Bir kâhinden diğerine baktım. "İkinizin birlikte çalışmanız hoşuma gitti."

"Benim de," dedi Stevie Rae.

"Biz sadece işimizi yapıyoruz," dedi Afrodit. "Vıcık vıcık kucaklaşalım-öpüşelim hallerine gerek yok. Ve iş demişken, Shaunee'ye bakan oldu mu?"

İç geçirdim. "Büyük olasılıkla hâlâ ateşin yanında. Neden hep birlikte gidip onu bulmuyoruz? Duşa ve uykuya ihtiyacı olacak."

"Peki peki," dedi Stevie Rae. "Onunla aynı odada kaldığıma seviniyorum. Yatmadan önce bir şeyler yemesini sağlarım."

"Pekâlâ, bunu mutlaka sormalıyım. Rephaim odanıza nasıl geri dönüyor? Pencereyi açık falan mı bırakıyorsunuz?" diye sordu Afrodit.

"Bunu acımasızlık olsun diye mi soruyorsun?"

"Hayır, Balkabağı. Bu kez değil. Sadece merak ettiğim için soruyorum."

Hiçbir şey demedim. İşin aslı, ben de merak ediyordum. Shaylin ve Darius da sessizliklerini korudular. Tamam, *çünkü Rephaim'in her gün kuşa dönmesi tuhaftı ve biz detayları öğrenmek için can atıyorduk.*

"Pencereyi aralık bırakıyor ama sadece çok az," dedi Rephaim onun yerine.

"Ha?" dedi Afrodit. "Yani bir içeri bir dışarı uçup duruyorsun."

"Genelde sadece içeri," dedi Rephaim. "Tam şafak sökmeden dışarı yürüyerek çıkıyorum. Güneş batarken geri uçuyorum."

"Ya kıyafetlerin?" Shaylin benim de sormak istediğim ama dile getirmenin bir yüksek rahibeye yakışacak şeklini bulamadığım için soramadığım soruyu sormuştu.

"Güneş doğmadan hemen önce çıkarıyor," dedi Stevie Rae. "Ben odamıza getiriyorum. Sonra tekrar kendine gelince giyiniyor."

"Zamanlama hatası yapman berbat bir şey olur," dedi Shaylin.

Rephaim gülümsedi. "Haklısın. Biri beni duyup yardım edene dek üçüncü kat penceresinin dışında asılı durmaktan ve bağırmaktan nefret ederdim."

Stevie Rae kıkırdadı. "Hem de çıplak halde."

"Şu okulda, dersin ortasında çıplak kalınan kâbuslarımdan biri gibi," dedim.

"O kâbuslardan ben de görüyorum," dedi Shaylin. "Berbatlar. Ve ayakkabılarımı asla bulamıyorum. Sanki okulda çıplakken ayakkabılarım umurumda olacakmış gibi!"

"Uzun boylu, yakışıklı ve kaslı bir savaşçı olmana seviniyorum," dedi Afrodit parmaklarının üstünde yükselip Darius'u öperken. "Çıplak kuş olayı beni strese sokardı."

"Kuşken çıplak değil ki," dedi Stevie Rae. "Tüyleri var."

"Haydi, gidelim," dedim ikisi başıma ağrı sokmadan.

Daracık bodrum merdivenlerine sığabilecek en büyük ekranın etrafına toplanmış, uyku tulumları, battaniye ve yastıklardan oluşan tepelerin arasında rahat etmeye çalışan bir grup çaylağa veda ettik. Biz merdivenleri tırmanırken, arkamızdan *Zincirsiz*'in açılış melodisi duyuldu. "Bu filmi sevip sevmediğime karar veremiyorum," dedim.

"Z, Quentin Tarantino bir dâhi. Deli olduğu belli ama yine de bir dâhi," dedi Afrodit bodrum katının kapısı kapanırken.

"Senin aksine. Sen sadece delisin," dedi Shaylin ona.

Nicole eğitim sahasından koridora girdiğinde Stevie Rae kıkırdıyordu. Nicole'ü görünce kıkırtıları bir şalter indirilmiş gibi bir anda kesildi. Bir kanat hışırtısı eşliğinde, Kalona da arkasında belirdi.

"O burada ne arıyor?" Stevie Rae, Nicole'ü yok sayarak doğrudan Kalona'yla konuşmuştu.

"Beni buldu ve seni aradığını söyledi," dedi Kalona.

"Biz buna daha çok casusluk etmek diyoruz," dedi Stevie Rae.

"Casusluk mu? Cidden mi? Bu, Tarantino'ya dâhi demekten bile daha aptalca," dedi Nicole. Afrodit bir kedi tıslamasını hatırlatan bir ses çıkardı.

Öne doğru bir adım atarken, Darius'un da harekete geçtiğini hissettim. "Ne istiyorsun, Nicole?"

Kırmızı çaylak doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Stevie Rae'ye söyleyecek bir şeyim var."

"Söyle o zaman," dedim. "Burada işte."

Nicole derin bir nefes alıp Stevie Rae'ye yaklaştı. Rephaim onu dikkatle izliyordu ve Kalona da tam arkasındaydı. Yapabileceği her tür deliliğe hazırlanarak gerildim ama aynı anda kolumda bir dokunuş hissettim.

"Hayır," dedi Shaylin usulca. "Kötü bir şey değil."

Ve Shaylin haklıydı. Nicole, Stevie Rae'nin tam karşısında durdu, yumruğunu kalbine bastırıp saygıyla eğildi. "Söylemek istediğim şey şu: Daha önce neden olduğum rezillikler için özür dilerim. Sana zarar vermeye çalıştığım için üzgünüm. Yaptıklarım için bahanem yok. Yanlıştı. Değiştim ve tarafımı da değiştirmek istiyorum. Senden Yüksek Rahibem olmanı istiyorum."

Stevie Rae'nin şoka girdiğini görebiliyordum. Sanırım hepimiz aynı durumdaydık. Pekâlâ, belki Shaylin değildi ama geri kalan herkes şoktaydı. Stevie Rae bana baktı. Omuz silktim. Stevie Rae, Nicole'e döndü ve "Sana neden inanayım?" diye sordu.

"Şey, bunu seninle konuşmaya gelmeden önce düşündüm ve aklıma kesin bir cevap gelmedi. Bu yüzden, senin bana inanman konusunda şansımı denemeye karar verdim. Bilirsin, yüksek rahibeler bazı şeyleri bilir. Eğer doğruysa, bana inanabileceğini zaten bilirsin."

"Kâhinlerine danış," dedi Kalona.

"Hey, bende bir şey yok. Görüş falan. Öyle ya da böyle tuhaf bir şey almadım. Hiç," dedi Afrodit. "Shaylin'e sor."

Stevie Rae diğer Kâhin'e baktı. "Ne görüyorsun?"

"Renkleri hoş. Artık hiç kırmızı değil. Çiçek gibi pembe. Göründüğünden çok daha gergin olması dışında, hiçbir şey saklamıyor." Shaylin duraksadı ve Nicole'e gülümsedi. "Son kısım için üzgünüm ama Stevie Rae'ye gerçeği söylemek zorundayım."

Nicole'ün ağzı düz bir çizgiye dönüştü. Başıyla onaylarken telaşla ekledi. "Anlıyorum. Ve haklısın. Gerginim."

"Dallas nerede?" diye sordu Stevie Rae.

"En son, odama giderken gördüm. Odasında bir *Ölümcül Deney* maratonu için erkekler yatakhanesine gittiğini söyledi. Ben gidemeyeceğimi söyledim. Bir süre yetecek kadar kan ve ölüm gördüm," dedi Nicole.

"Yani bir daha onunla takılmayacak mısın?" diye sordu Afrodit.

Nicole yüzünü Afrodit'e çevirdi. "Bir daha onunla hiçbir alakam olsun istemiyorum."

"Seni Erin'le aldatmasına hâlâ kızgın olduğun için mi?" diye üsteledi Afrodit.

"Kötü kalpli biriyle birlikte olmak istemediğim için. Dallas kötü kalpli," dedi Nicole.

"Gerçeği söylüyor," dedi Shaylin.

"Ona bir şans vermek senin sorumluluğun," dedi Kalona.

Önce bunu ondan duymanın tuhaf olduğunu düşündüm ama sonra gerçekten düşündüm. İkinci şanslar konusunda bilgisi olan biri varsa, o da Kalona'ydı.

"Bence Kalona haklı," dedim. "Sen, Nicole'ün sahip olduğu tek kırmızı Yüksek Rahibesin ve eğer sana bağlılık yemini ediyorsa, onu kabul etmeli ve ona yemininin bir değeri olduğunu ispatlama şansı vermelisin."

"Yaptığın bu mu? Bana bağlılık yemini mi ediyorsun?"

"Evet."

"Pekâlâ, o zaman. Sana bir şans veriyorum," dedi Stevie Rae.

Nicole'ün yanaklarının renklendiğini ve ağlamamak için kendini zor tutar gibi gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Belli ki Stevie Rae de bunu fark etmişti çünkü Nicole'le tekrar konuşurken, sesi yumuşamıştı. "Shaunee'nin iyi olduğundan emin olmam gerek. Bu yüzden seni diğer çocukların yanına götürme işini Shaylin'e bırakıyorum."

"Yatakhaneye mi?" diye sordu Nicole.

"Hayır, kırmızı çaylaklarım aşağıya, bodruma kıvrıldılar," dedi Stevie Rae.

"Bodrum mu? Gerçekten mi?" Nicole gülümsedi. "Bu müthiş bir şey!"

Nicole'le ilgili kuşkularımın yatıştığını hissettim. Gerçekten bodrumdan hiç haberi yokmuş gibi görünüyordu.

"Shaylin, Nicole'ü aşağı götürüp yerleşmesine yardım etmeye ne dersin?"

"Kesinlikle! Ben de orada kalıyorum zaten. Haydi, Nicole, gidip *Zincirsiz*'e yetişelim. Kan ve iç organlar var, evet ama en azından sonsuza dek mutlu olma durumu da var."

Nicole, Shaylin'le birlikte gülümseyerek uzaklaşmadan önce yumruğunu kalbine bastırdı ve Stevie Rae'nin önünde saygıyla eğildi. "Teşekkürler, Yüksek Rahibe."

Stevie Rae zarif bir baş selamıyla karşılık vererek yetişkin ve muhteşem bir yüksek rahibe tavrıyla, "Kutlu olasın, Nicole," dedi.

BÖLÜM ON ÜÇ

Shaunee

"Kalmanıza gerek yok," dedi Shaunee, Thanatos'a. Yüksek Rahibe'ye bakmıyor, dikkatini yanan cenaze ateşinden ayırmıyordu. "Ben nöbet tutacağım. Tutmalıyım sanırım, ayrıca bunu yapmak da istiyorum."

"Ona iyi arkadaşlık ettin," dedi Thanatos.

"Umarım öyledir. Olmaya çalıştım ama her şey birbirine girdi ve hiçbir şey beklediğim gibi gitmedi."

"Kızım, hayat bu. Karmaşık, kafa karıştırıcı, kalp kırıcı ama harika. Hepimizin elinden gelen, olabileceğimizin en iyisi olmak ve zaferlerimiz kadar, hatalarımızdan da ders almak."

"Şey, şu anda yapabileceğim en iyi şey, burada Erin'le kalmak ve gün doğana kadar ona göz kulak olmak."

"Ölen kişiyi en çok sevenin, cenaze ateşinin ilk alevinden şafağın ilk alevine kadar yanında kalması, eski bir gelenektir. Seni nöbetinle baş başa bırakayım. Kutsanmaya, Shaunee."

Shaunee yumruğunu göğsüne bastırıp Thanatos'u selamladıktan sonra, yüzünü yeniden cenaze ateşine çevirdi.

"Senin kalmana gerek yok," dedi Shaunee, gölgelerin arasından onu izlediğini bildiği ölümsüze. "Stevie Rae ve Zoey'nin sana ihtiyacı olacak. Ben iyiyim."

"Dallas'ın bu geceki hali hoşuma gitmedi. Bu ölüme karşılık misilleme yapmak istiyor ama imkânsız," dedi Kalona.

"Ateşi tutuştururken üzgün görünüyordu. Belki de hepsi o kadardır. Erin onun kız arkadaşıydı," dedi Shaunee söylediklerine kendisi de inanmak isteyerek.

"Onu gerçekten sevseydi, senin gibi nöbet tutardı." Kalona, Shaunee'nin düşünmek istemediği şeyi dile getirmişti.

"Herkesin yas tutma şekli farklıdır," dedi Shaunee.

"Dallas'ın yas tutma şeklini tanıyorum ve öfkeye dönüşeceğini biliyorum. Acısını şiddet ve intikamla silmeye çalışarak etrafına saldıracak."

"Sen öyle mi yaptın?" Shaunee bakışlarını ateşten, Kalona'ya çevirdi. Her ne kadar onunki Öteki Âlem'e ait gümüşi bir ışık barındırsa da, kanatlı ölümsüzün güzelliği en az alevler kadar parlaktı.

"Evet," diye itiraf etti usulca. "Evet, yaptığım buydu. Dallas'ta aynı şeyin olduğunu bu yüzden biliyorum. Ne kadar tehlikeli olabileceğini de bu yüzden görebiliyorum."

"Anlamadığım şu," dedi Shaunee. "Sevgiyi kaybetmek, nasıl olur da birilerini yok etmek istemene neden olabilir? Erin ve ben artık ikiz olmaktan çıktığımızda üzgün ve yalnızdım. Ama ona ya da her ne kadar onun için yeterince iyi olmadığını düşünsem de Dallas'a bir kötülük yapmayı düşünmedim." Ölümsüz cevap vermeyince Shaunee yüzünü tekrar ona çevirdi. Elementini kontrol

altında tutup tanıdık sıcaklığının içindeki hüznü yatıştırmasına izin verirken, bir eli hâlâ ateşe dönüktü.

"Sanırım sorun her birey için ayrı ayrı cevaplanabilir."

"Yani bana cevap vermeyecek misin?"

Kalona duraksayınca Shaunee onun yakışıklı yüzünden birkaç duygunun birden geçtiğini gördü. Hüzün, şüphe, hatta can sıkıntısı. Kanatları huzursuzlukla havalandı ama sonra cevap verdi. "Nyx'i kaybettiğimde, elimden gelen tek şey ona duyduğum sevginin yerine öfke koymak oldu. Öfkeyle yandığım sürece, kendimi Tanrıça'ya duyduğum aşkın yalan olduğuna inandırabiliyordum." Kalona, Shaunee'nin gözlerine bakınca genç kız o gözlerde yüzyılları bulan bir üzüntü gördüğünü düşündü. "O öfkeyi korumanın bir bedeli vardı ve o bedel şiddet ve yıkım, ölüm ve karanlıktı."

"Ama doğrudan Nyx'e gidip onsuz yaşamak istemediğini itiraf etmen daha mantıklı olmaz mıydı?"

Kalona'nın gülümsemesinde sonsuz bir hüzün vardı. "Gururum ona dönüş için herhangi bir yol görmeme engel oldu."

"Hâlâ oluyor mu?"

"Hayır. Artık beni yanından uzak tutan Nyx," dedi Kalona.

"Her zaman tutacağını sanmam," dedi Shaunee.

"Gençsin," dedi Kalona. "Henüz hayatın umut etme yeteneğini öldürmesine yetecek kadar uzun yaşamadın."

"Şey, ben Nyx'i senin kadar iyi tanımıyorum ama onun affedici bir tanrıça olduğuna inanıyorum. Bunu defalarca ispatladı. Ben bile bunu gördüm ve daha on sekiz yaşındayım." Shaunee duraksadı. "Belki de mesele ne kadar uzun yaşadığın ya da her şey umutsuz göründüğünde bile umudunu kaybetmeme becerin değildir. Belki de sadece ne kadar inanç sahibi olduğunla ilgilidir."

"Benim inancım var, genç çaylak. Nyx'in, affını hak edenleri affettiğine inancım var," dedi Kalona.

"Affını hak ettiğine inanmıyorsun, değil mi?"

"Etmediğimi biliyorum." Kalona başını hafifçe eğdi. "Sen arkadaşını izlemeye devam et. Ben seni daha fazla rahatsız etmeyeyim." Sonra karanlıkta kayboldu.

Shaunee ateşe döndü ve diğer elini de kaldırdı. Hatta bir adım daha yaklaşıp gözlerini kapattı ve elementinin içinde çağlamasına izin verdi. Ve bunu yaparken dumanla birlikte Nyx'e yükselen bir dua mırıldandı.

"Tanrıçam. Bu Erin'e vedamdır. Senin yanında huzura kavuştuğunu biliyorum. Onu sevdiğin ve onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Ayrıca, Kalona'yı da sevdiğin ve onunla da ilgilendiğin için teşekkürler. Çünkü ne olursa olsun, sevdiklerine sırt çevirmediğini biliyorum."

"Benden çok daha iyi olduğunu falan sanıyorsun, değil mi?"

Shaunee, Dallas'ın sesiyle yerinden sıçradı ve elementini kontrol ettiği saniyeler boyunca tek söz edemedi. Harlanan ateş şokunu yansıtıyordu. Shaunee onu kontrol altına almasa, doğal akışı Dallas'ı yok etmek olurdu.

Elementini kontrol altına alıp dikkatini Dallas'a odakladığında, aptal çocuk orada durmuş, tam bir dangalak gibi, Shaunee'nin az önce o aptal hayatını kurtarmış olduğundan tamamen bihaber, ona bakıyordu.

"Hayır, Dallas, senden daha iyi olduğumu sandığım falan yok. İşin aslı, seni çok fazla düşünmüyorum bile."

"Erin senin kendini beğenmiş kaltağın teki olduğunu düşünüyordu," dedi Dallas.

Shaunee ona çıkışmak yerine, dudağını ısırmakla yetindi. Ateşiyle *ya da* kelimeleriyle onu kızartabilirdi. Ama ikisini de yapmak istemiyordu; hele Erin'in cenaze ateşinin başında. Bu yüzden rahatsızlık verici uzun bir an boyunca düşündü ve aklına gelen en hoş sözü söyledi. "Erin'in herhangi bir konuda ne düşündüğünü gerçekten bildiğinden emin misin?"

"Ben onunla yatıyordum. Ne düşündüğünü elbette biliyorum." Stark gölgeden çıkıp Shaunee'ye doğru birkaç adım yaklaşırken itici gülümsemesi, pis bir sırıtışa döndü. "Tabii bana eskiden senin de onunla yattığını söylemiyorsan."

Shaunee, Dallas'a sözlerindeki acımasız cehalet karşısında ne diyeceğini bilemeyecek kadar şaşkın gözlerle baktı.

"Kahretsin! İkinizin anormal derecede yakın olduğunuzu biliyordum. Onunla yattın ve o bana söylemedi bile. Çok büyük yazık. Üçümüz çok iyi vakit geçirebilirdik."

Shaunee'nin içinde büyüyen alev bembeyaz bir öfkeye dönüştü. Zihni netleşti. Dallas'ı tek bir bakışla esir aldı.

"Seni Erin'le birlikteyken de sevmezdim. Bana hep yanlış geldin. Ayrıca fazla kısa boylusun," diye eklemekten kendini alamadı. Sonra yeniden odaklandı ve kendini isim takmadan ya da acımasız yorumlar yapmadan, doğruları söylemeye zorladı. "Bütün hayatı boyunca Erin'in en büyük arzusu, ona bir şey hissettirebilecek birini, bir şeyi bulmaktı. Sen o uzun *birileri* listesindeki son isimden başka bir şey değildin. Onun ne kadar savunmasız ve berbat halde olduğunu biliyordum ve artık en iyi arkadaşım olmaktan çıktığı zamanlarda bile onu önemsiyordum. Onu gerçekten önemseseydin, bunu gün doğana kadar burada benimle bekleyerek ve anısına o gittikten sonra da saygı göstererek ispatlardın."

Dallas bakışlarını Shaunee'den ayıramıyor gibiydi. Gözleri yaşlarla doldu ve taştı. Shaunee bir an için gerçek oğlanı, Erin'i gerçekten sevmeye muktedir oğlanı görebildiğini sandı. Sonra Dallas kırpıştırdığı gözlerini koluyla kuruladı. Dudakları büküldü. "Erin'in dediği kadar aptalmışsın. Gün doğana kadar burada kalamam. Ben bir kırmızı vampirim. Güneş beni yakar bitirir."

Shaunee'nin elementi içine dolup onu sakinleştirdi. Dallas'ın nefret dolu sözlerine biraz daha zehirle karşılık vermeyecekti. "Günün ne zaman doğacağını biliyorsun. Gündoğumunun hemen öncesine kadar kalabilir ve o zaman gidebilirdin. Ben geri kalan zamanda yanında beklerim. Erin bundan mutlu olurdu."

"Az önce uzun birileri listesindeki rastgele bir isim olduğumu söylediğini sanıyordum," dedi.

"Öyle dememeliydim. Acımasızlık ettim ve Erin'in cenaze ateşi başında kavga etmek doğru değildi. Dallas, üzgünüm."

Dallas'ın kahkahası alaycıydı. "Üzgün değilsin, *zayıfsın*. Erin seni terk ederken bunu biliyordu. Tıpkı benim de Stevie Rae'yi terk ederken bildiğim gibi."

"Stevie Rae'yi sen terk etmedin. Stevie Rae, Rephaim'e âşık oldu. Seni terk etti ve sen bunun altından kalkamadın. Karanlığa o zaman döndün ve hâlâ da oraya dönüksün."

"Stevie Rae'ye sokayım. Hepinize sokayım! Erin'in ölümüne arkadaşların neden oldu!" Dallas, Shanuee'ye doğru tehditkâr bir adım attı.

Shaunee tek elini kaldırdı. İçinden çağlayan ısı duvarı aralarında bir cızırtıya neden oldu. Dallas kollarını yüzüne siper ederek geriye doğru sendeledi. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin. Hepiniz yaptığınızın bedelini ödeyeceksiniz."

"Yarın o çocuğun canı fena yanıyor olacak," dedi Stark, Zoey'nin eski odasına dönerken. Şafağa sadece on dakika kalmıştı ve içindeki yoğun bitkinlik yüzünden sanki yere çekiliyormuş gibi hissediyordu.

"Ne kadar uzun sürdü. Gün doğmadan dönemeyeceksin diye endişelenmeye başladım," dedi Zoey, yatakta oturup okuduğu kitabı elinden bırakırken.

"Evet, özür dilerim. Onu öyle berbat bir halde bırakamazdım." Z'ye gülümseyerek lavaboya gitti. "Shaunee iyi mi?"

Soru Zoey'nin canını sıkmış gibiydi. "Evet, fena değil. Üzgün falan tabii ama çok normal. Gün doğana kadar cenaze ateşinin yanında kalacak. Sanırım Dallas gelip tam ondan bekleneceği gibi aptalca bir olay çıkarmış ama Shaunee üstesinden gelmiş."

"Onunla kalmaya gerek görmedin mi?"

"Shaunee'yle mi? Cenaze ateşinde mi?" Zoey'nin kaşları çatılmıştı.

"Evet, sen onun Yüksek Rahibesisin."

"Şey, teknik olarak, burada Gece Evi'nde kapalı kaldığımız sürece Yüksek Rahibesi ben değilim, Thanatos. Ve Shaunee, Thanatos'a ateşin başında tek başına kalmak istediğini söylemiş. Thanatos isteğine saygı duymuş. Benim de duymam gerekir diye düşündüm. Senin için bir sakıncası mı var?"

Stark avucuna su doldurup yüzündeki sabunu durularken, Z'yle nasıl konuşması gerektiğini düşündü. Zoey, balkonda yaşanan ve Aurox'un Heath, Heath'in Aurox olduğunu gösteren o

sahneden beri, fazla alıngandı ve sivri cevaplar veriyordu. Stark'ta bir kirpiyle yaşadığı hissini uyandırıyordu.

"Hayır," dedi Stark sonunda. "Hiç sakıncası yok. Z, kavga çıkarmaya çalışmıyordum. Sadece Shaunee'yi merak ettim."

"Erin'in cenazesi bitti. Shaunee iyi. Hepsi bu kadar. Aurox'a ve insan çocuklara ne olduğunu bilmek istiyorum. Heath'in neden bahsettiğini anlayamadım."

Stark'ın midesi kasıldı. "Aurox demek istiyorsun."

"Evet, Aurox." Zoey kaşlarını çattı. "Öyle dedim zaten. Neler oluyor?"

Stark onunla tartışamayacak kadar yorgundu, bu yüzden canını acıtmasına rağmen, Zoey'nin Freud sürçmesini duymazdan geldi. "İki oğlan bir şekilde duvarda bir delik bulmayı başarmışlar. Buraya yakın bir yerde. İçki içip kendilerine seksi vampir arıyorlarmış. Hepsi bu kadar." Stark, Zoey'nin sözlerini tekrarladı, tişörtünü çıkardı ve dişlerini fırçalamaya başladı.

"Stark, sen ciddi misin? En önemli detayları atladın."

Stark omzunu silkti ve Zoey'nin ipucunu kapacağını ve onu sorgulamaya son vereceğini umarak ağzında diş fırçasıyla konuştu. "Önemli bir şey yok. Onları polis olduğuma ve şanslı olduklarına inandırmak için süper kırmızı vampir gücümü kullandım. Onları hapse tıkmadım, halka açık yerde alkol almakla suçlamadım ve ailelerini aramadım. Gece Evi'nin benim devriye alanım olduğunu ve bu akşamdan sonra gözümün üstlerinde olacağını sanıyorlar. Yani bir daha dönmeyecekler."

"Şey, bu iyi bir şey."

Zoey diş fırçalaması bitene ve o yatağa girene kadar hiçbir şey söylemese de Stark onun dudaklarını ısırmasından ve alnını

kaşımasından söyleyecek çok şeyi olduğunu anlamıştı. Ayrıca gerilimini hissedebiliyordu. Omuzlarını ovması ve gevşemesini sağlaması gerektiğini biliyor ama geriliminin *nedenini* içine sindiremiyordu.

Aurox, Heath'ti. Zoey, Heath'i sevmişti.

Ve bu, Stark'ın duygularını incitiyor ve bok gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bu yüzden Zoey'nin yanına uzandı ve titreşen gaz lambasını üfleyerek söndürürken, bütün benliğiyle Zoey'nin omzuna kıvrılmasını, ona sarılmasını ve Aurox, Heath ya da *onun dışında herhangi biriyle* birlikte olmak istemesinden endişe duymamasını söylemesini diledi.

Oysa Zoey karanlığın içinden, "Neden oradaymış?" diye sordu.

Stark iç geçirdi. "Okul duvarının etrafında koşuyormuş. Nedenini anlayamadım ama bana anlatamayacak kadar sarhoştu."

"Koşmak zihnini rahatlatır," dedi Zoey.

"Sen nereden biliyorsun?"

Kısa süreli sessizlikte, Stark neredeyse Zoey'nin düşündüğünü duyar gibiydi. Sonra, "Heath bir sorunu olunca öyle yapardı," dedi Zoey. "Bitkin düşene kadar koşardı ve bu, zihnini her şeye kapatırdı."

"Ah," dedi Stark. Her geçen saniye daha da bok gibi hissediyordu.

"Şu anda nerede?" diye sordu Z.

"Bodrumda sızdı."

"Uyumuyor sanıyordum."

"Uyumuyor olabilir ama seni sızdığına temin edebilirim," dedi Stark.

"Kusarsa boğulmasın diye yan çevirdin mi?"

"Hayır, ama bu kadar endişeleniyorsan, kendin git, üzerini ört."

"Stark, ben sadece..."

"Senin sadece ne olduğunu biliyorum. Hikâyenin tamamını biliyorum. Sorun da bu, Zoey."

"Bana kızmana gerek yok," dedi Zoey.

"Kızmadım. Yorgunum. Güneş doğuyor ve uyumam lazım. İyi geceler." Stark yan döndü. Sırtı dönük halde kıvrılırken, Zoey'nin sırtına sarılmasını, onu kendine çekip her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedi. Bu işi b*irlikte* çözeceklerini.

Oysa Zoey'nin yumuşak bir sesle, "İyi geceler," dediğini duydu. Arkasını dönerken yatağın altında kıpırdadığını hissetti.

Stark kendini güneşin çekimine ve beraberinde getirdiği rüyasız uykuya teslim ettiğine hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Stevie Rae

Rephaim'le vedalaşmak berbat bir şeydi. Stevie Rae yalnız yatağında döndü. Bitkindi, güneş birkaç dakika önce yükselmişti ve uykuyla mücadele verdiği her dakika, Stevie Rae'yi tüketiyordu. Ancak zihnini kapatmak konusunda güçlük çekiyordu. Kendini Rephaim'in yanında olmasını ne kadar istediğini düşünmekten alamıyordu. Nankörlük etmek istemiyordu ama Erin'in cenazesinden sonra, Thanatos'un Yüksek Konsey'le bağları koparması, Nicole'ün ona (hem de ona!) bağlılık yemini etmesi, Neferet'in hangi cehennemde olduğunun bilinmemesi arasında Rephaim'e

iyice sokulup güvende ve seviliyor olduğunu hissetmeyi *gerçekten* isterdi.

Oysa gün doğmadan biraz önce dışarıda ona veda edip Shaunee'yle paylaştıkları odaya çıkmıştı. Her ne kadar en akıllıca seçim olmasa da Stevie Rae büyük pencereye daha yakın olan yatağı almıştı. Odaları doğuya bakıyor ve sabahları tam karşıdan güneş alıyordu. Karartma perdeleri de olmasa, Stevie Rae tavadaki jambon gibi kızarırdı.

Ama karartma perdeleri vardı. Büyük, kalın, kapkara perdeler. O kadar ağır ve sıkı sıkıya kapalıydılar ki Stevie Rae gün içinde uyurken pencereleri açık bıraksa bile en güçlü esinti onları yerlerinden kıpırdatmıyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü Stevie Rae penceresini her zaman açık bırakacaktı. Ya Rephaim'in ona gelmesi gerekirse? Ya kuzgunken başı belaya girer ve saklanacak güvenli bir yere ihtiyaç duyarsa? Stevie Rae, hayvana dönüştüğünde bile Rephaim'in içinde, derinlerde bir yerde sevdiği delikanlıdan bir şeyler kaldığını ummak istiyordu.

Bu yüzden Rephaim'in onun kalmasına ve kuzguna dönüşmesini izlemesine izin vermesini çok istiyordu. Bunu çok düşünmüştü. Ona dokunmayı ve onu evcilleştirmeyi deneyebilirdi. Bu yüzden, Tanrıça'nın onu affettiği ve günbatımı ile gündoğumu arasındaki saatlerde bir erkek vücudu bağışladığı günün ertesinde, "*Daha önce de bir hayvanı evcilleştirdim. Belki yine başarabilirim,*" demişti. Rephaim'in her zamanki gibi gülümsemesini ve gülmesini beklemişti. Stevie Rae'nin yakınında o kadar mutlu görünüyordu ki. Ama öyle olmamıştı. Rephaim ciddileşmiş, Stevie Rae'nin ellerini tutup, "*Alaycı Kuzgunken içimde bir miktar insanlık vardı,*" demişti. "*Artık farklı olduğumu unutmamalısın. Şu andaki gibi bir delikanlı olduğumda, tamamen insanım. Kuzgunken de sadece hayvan. Seni ta-*

nımıyorum. Kendimi tanımıyorum. Sadece gökyüzünü ve rüzgârla yol alma ihtiyacımı biliyorum."

Bu Stevie Rae'yi korkutmuştu. Bunu Rephaim'e de söylemişti. Ondan hiçbir şey saklamıyordu. Birbirlerinden bir şey saklamayacak kadar yakındılar.

"Ama her zaman bana dönüyorsun. Bu kuzgunun içinde hâlâ senden bir şeyler olduğu anlamına gelmez mi?"

Rephaim üzüntüyle bakmış ama birbirlerine söz verdikleri gibi, gerçeği söylemişti. *"Kuzgunken bir hayvan oluyorum. Sevgiyi bilmiyorum. Seni tanımıyorum. Lütfen bunu olmadığı bir şeye dönüştürme."*

"Ama bana dönüyorsun!"

"Stevie Rae." Rephaim yüzünü ellerinin arasına almıştı. *"Sanırım bu Nyx'in sihri sayesinde oluyor."*

"Yani beni bulabilmen için, içine bir GPS yerleştirmiş gibi mi?"

"GPS mi?"

"Evin yolunu bulmanı sağlayan modern sihir."

Rephaim sırıtmıştı. *"Evet, içime GPS yerleştirmiş."*

Stevie Rae üstündeki battaniyeyi tekmeleyerek açtı ve Shaunee'nin boş yatağına baktı. Uyanık kalmaya çalışmalı ve Shaunee'nin iyi olduğundan emin olmalıydı. En iyi arkadaşını kaybetmek korkunç bir şey olmalıydı ve Erin ile Shaunee'nin sorun yaşamış olmaları, sadece birkaç hafta öncesine kadar Gece Evi'nde geçirdikleri süre boyunca ayrılmaz oldukları gerçeğini değiştirmezdi. İnsanın en yakın arkadaşıyla kavga etmesiyle, o arkadaşın ölmesi arasında dağlar kadar fark vardı.

Stevie Rae'nin aklı otomatik olarak Erin'in öksürürken kan kustuğu ve öldüğü geceye kaydı. Zoey her saniyesinde yanın-

daydı. Faydası olmuştu. Shaunee'nin Erin'in yanında olmasının da faydası olmuş olmalıydı. Ve şimdi Shaunee doğru olanı yapıyor, şafak sökene, gün doğana kadar arkadaşının cenaze ateşinin başında nöbet tutuyordu.

Stevie Rae yattığı yerde dönüp açık tutmak için büyük çaba harcadığı gözlerini karartma perdelerine dikti. Güneşin havada olduğu saatlerde kırmızı çaylak ve vampirlerin doğal olarak yaşadıkları enerji kaybına karşı koymaya çalışıyordu. Gün içinde bilincinin açık kalması imkânsız değildi. Sadece zordu. Gerçekten zor. Göz kapakları kıpırdandı. Belki birazcık dinlenebilirdi. Shaunee'in odaya girdiğini duyar, uyanıp onu kontrol edebilirdi...

Kapı o kadar sessiz açıldı ki Stevie Rae neredeyse uyanmayacaktı. Uyanık kalmak için çaba harcayarak yüzü pencereye dönük halde yan yatıyordu. Stevie Rae uyku mahmuru, *Shaunee ne kadar sessiz,* diye düşündü. *Belki de konuşmak istemiyordur. Hemen uyumak istiyordur.* Stevie Rae dönüp gözlerini açmaya ama hiçbir şey söylememeye karar verdi. Shaunee'ye eğer konuşmak isterse orada ve uyanık *(sayılır)* olduğunu gösterecekti. Tam dönerken omzunun üstünde tuhaf bir cızırtı duydu. Kalkıp oturmaya çalıştı ama cızırtı bir anda elektrik şoku gibi, statik elektriğin hormonlu hali gibi daha tuhaf bir vızıltıya dönüştü ve Stevie Rae'yi çarparak yatağa geri bastırdı.

Bir anda uyanan ve fena halde korkan Stevie Rae tekrar doğulmaya çalıştı. "Shaunee, burada bir şeyler oluyor."

Üstünde hiçbir şey olmamasına rağmen, Stevie Rae'yi bir kez daha elektrik çarptı. Yan yattığı yerde üstünde asılı duran görünmez tehlikeden korunmak için kendini yatağa bastırdı. "Shaunee!" diye haykırdı. "Yardım et!"

"Shaunee burada değil. Erin'in cenazesinde böğürmeye devam ediyor. Kahrolası ikiyüzlü!"

Sesi tanıyınca Stevie Rae'nin nefesi panikle hızlandı. "Dallas, burada ne arıyorsun?" Stevie Rae otomatik olarak elementinin korumasına uzandı ama odası yatakhanenin üçüncü katında ve elementinin ona çember kurulmadan ve Zoey'nin güçlendirici etkisi olmadan yardım edemeyeceği kadar yüksekteydi.

Dallas'ın karanlık silüeti koyu renk perdelerin önünde görüş alanına girdi. Bir elini yukarı kaldırmış, açık avucunu Stevie Rae'ye çevirmişti. Avcundan ışık çıkıyordu. Diğer eliyle perdelerini yerinde tutan kordonun kalın düğümüne uzandı. "Buraya intikamımı almaya başlamaya geldim diyelim."

Stevie Rae yataktan doğrulmaya yeltendi. Bir elektrik sahası çatırdayarak onu çarptı ve acıyla haykırarak sinmesine neden oldu. "Dallas, bu delilik. Shaunee her an gelebilir."

"Senin için bir an geç kalmış olacak. Ve endişelenme, Shaunee'nin de payına düşeni almasını sağlayacağım. Önce sen." Gözleri duygusuz, sesi nefretle doluydu. "Onu çabucak, tek bir elektrik şokuyla öldüreceğim. Ama seni çabuk öldürmem, sen acı çekmeyi hak ediyorsun. Beni lanet olası bir ucubeyle aldattın. Şimdi kızar bakalım."

Dallas kordonu sertçe çekip karartma perdesini çözdü.

Kendini korumaya özen göstererek perdenin kendi tarafındaki yarısını açtı ve geri çekildi.

Açık, örtüsüz pencereden içeri dolan gün ışığı doğrudan Stevie Rae'nin üstüne düştü.

Stevie Rae bir ocağın açık ağzından içeri adım atmış gibi oldu. Güneşin ışıkları tenini yakmaya başlarken, elektrik sahası

onu yatağa çiviledi. Stevie Rae acıyla kıvranarak yüzünü örttü ve çığlık atmaya başladı.

Ve sonra her şey süper delice bir hal aldı.

Stevie Rae'nin sıkıntısını delip geçecek kadar gürültülü bir feryat koptu.

"Ah! Bırak beni!" Dallas haykırarak odanın içinde yalpaladı.

Onu tutsak eden elektrik sahası buharlaşınca Stevie Rae yuvarlanarak yataktan indi.

Yatağın yan tarafına iyice yaslanıp kendini serin gölgeye sakladı.

Dallas kapıya ulaşma çabasıyla, sallanarak Stevie Rae'nin yanından geçti ama iri kuzgunun saldırısı insafsızdı. Stevie Rae tamamen şoka girmiş bir halde, kocaman kuşun devasa kanatlarını çırparak ve öfkeli çığlıklar atarak Dallas'ın havaya kaldırdığı kollarını tırmıklamasını ve kanatmasını izledi.

Kapı hızla açıldı ve Shaunee içeri daldı.

"Stevie Rae! Neler..."

Dallas onu yakaladı ve önüne çekip kendine kalkan etti.

"Hayır, Rephaim! Shaunee'ye zarar verme."

Kuzgun pençelerini son anda içeri çekti ve saldırısının ivmesiyle Shaunee'nin yanından geçip duvara çarparken genç kızın yüzünün yan tarafını çizdi.

Dallas, Shaunee'yi üstünden kuşa doğru itti ve odadan dışarı fırlayıp kapıyı çarparak kapattı.

Shaunee yerde Stevie Rae'ye doğru emekledi. "Aman Tanrım! Stevie Rae, kötü yanmışsın. Kıpırdama! Sakın kıpırdama. Perdeleri kapatıp yardım çağıracağım."

Stevie Rae arkadaşının eline yapıştı. Acı içinde hızlı hızlı soluyordu ama kelimeleri zorla da olsa telaffuz etmeyi başardı. "Önce Rephaim'i dışarı sal. Korkar."

Shaunee'nin kuzgunu aramasına gerek kalmadı. Kuş tam üstlerinden, Stevie Rae'nin havadaki hareketlenmeyi hissedebileceği kadar yakınlarından uçtu. Karyolanın ayakucuna kondu. Oraya tünedi ve başını yana yatırıp Stevie Rae'ye baktı.

Stevie Rae sakin ve normal görünmeye çalışarak, "Git," dedi. "Ben iyiyim. Dışarı çık." Stevie Rae elinin –kolunun ve yüzünün de– fena haşlanmış olduğunu düşünmeden elini kaldırıp açık cama doğru güçsüz bir hareket yaptı. "Shaunee bana bakar. Günbatımında görüşürüz."

Kuzgun başını yine yana yatırıp gakladı.

Stevie Rae onun hayatı boyunca gördüğü en güzel kuş olduğunu düşündü.

"Seni seviyorum, Rephaim," dedi. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

İri kuzgun beklediği buymuş gibi kanatlarını açtı ve camdan dışarı süzüldü.

Shaunee koşup camı kapattı ve perdeleri iyice örtüp çabucak ve sıkıca bağladı.

Sonra Stevie Rae'nin yanına çömeldi. "Seni yatağa kaldırmamı ister misin?"

"Hayır. Yardım çağır yeter."

Shaunee odadan dışarı fırlarken Stevie Rae yüzünü yere bastırdı ve bayılmak için dua etti.

BÖLÜM ON DÖRT

Neferet

Nyx sevdiğim tek şeyi benden aldı. İninde kelimeler etrafında kıpırdanıyor ve Karanlık sürgünlerinin etrafında titreşmesine neden oluyordu. Soğuk, keskin dokunuşlarıyla sarmalanan Neferet'in bilinci, zamanı ve boyutları aşıyor, geçmişe dokunurken durgun bir gölün üstünde seken taş misali kayıyordu.

Çaylakken de saygı ve değer görmüştü. Vampir olarak Değişmesinin ardından yüksek rahibe olması kaçınılmazdı. Unvanın peşine düşmesi gerekmemişti. Fazlasıyla hak ettiği unvan ona rahatlıkla gelmişti.

Tıpkı Savaşçı'nın gelişi gibi.

Adı Alexander'dı. Neferet onu Yaz Oyunları'nda gördüğü ilk anı hatırlıyordu. Alexander o gün Kılıç Ustası olmuş ve kırmızı kurdelelerle dokunmuş zeytin dallarından yapılma tacı alabilmek için bütün rakiplerini yenmişti. Evin en genç yüksek rahibesi olarak, tacı başına Neferet yerleştirmiş ve dudaklarına törene özgü zafer öpücüğünü o kondurmuştu.

Alexander'ın, yendiği rakiplerin kanlarına karışan ter kokusunu duyduğunu hatırlıyordu. Törenin kalan kısmı boyunca Alexander onu bakışlarıyla takip etmekten bir an vazgeçmemişti. Daha sonra onu o gece üstü başı leş gibi ve mücadele alanının pisliğine bulanmış haldeyken baştan çıkarmak gibi bir niyeti olmadığını anlatacaktı. Ancak Neferet onu baştan çıkarmış, temizlenmesine, onun için hazırlanmasına izin vermemişti.

Alexander bu hikâyeyi, Yüksek Rahibesi'nin banyo yapmasını bile istemeyecek kadar arzulu olduğunu, gülümseyerek ve tekrar tekrar anlatacaktı. Alexander'ın artık çok geç olana dek anlamadığı, Neferet'in onu sadece kaplı olduğu kan ve ter yüzünden arzu ettiğiydi.

Yaz Oyunları'nın geri kalan günlerinde, Alexander ona abayı yakmıştı. Ona, New York Gece Evi'nden, Neferet'in Büyüler ve Ritüeller dersini verdiği St. Louis Tower Grove Gece Evi'ne transferini isteyecek kadar tutulmuştu. Yaz Oyunları'nın henüz taçlandırılmış galibi olarak isteği yerine getirilmişti.

Yavru kedi olmasa, Neferet diğer âşıkları gibi ondan da okula gelmesinin hemen ardından kurtulurdu.

Alexander, Chloe'nin hikâyesini ve o gece Nyx tarafından Neferet'e bağışlanan büyük yeteneği duymuştu. Bu yüzden Tower Grove'a gelişinin hemen ardından dizinin üstüne inmiş, Neferet'in önünde saygıyla eğilmiş ve sırtına asılı çantaya uzanıp on iki ayak parmağında parlayan keskin küçük pençelerle elini tırmıklayarak miyavlayan siyah kedi yavrusunu çıkarmıştı.

Neferet hemen yavruya uzanmıştı. "Bir polidaktil! Nereden buldun?"

"Doğu Nehri'nin Manhattan kıyısında bir rıhtımdan. Denizciler altı parmaklı kedilere büyük değer verirler. Normal parmaklı

kedilerin iki katı fare avladıklarına yemin ediyorlar. Onu bulduğum anda bu kediye ait olman gerektiğini anladım. Tıpkı bana da ait olman gerektiği gibi."

Kedi yavrusunun muzip bakışlarından büyülenen Neferet, Alexander'ı başından savmamıştı.

Güçlü bir savaşçıydı. Alexander'ın kılıçtaki yeteneği Neferet'in şifa verme yeteneğine neredeyse denkti. O adamları kesip biçebiliyor, Neferet de şifa veriyordu. Her ne kadar bu şifa Öteki Âlem'e geçişlerini kolaylaştırmakla sınırlı bir şifa olsa da.

Elbette Alexander, Gece Evi için tehdit oluşturmadıkları sürece kimseyi kesip biçmiyordu ve 1899 senesinde, güçlü ve zengin Tower Hill Gece Evi'ni tehdit etmeye cüret edebileceklerin sayısı çok azdı.

Sıkılan Neferet, Alexander'ı yok saymaya başladı. Onun artık yine Chloe gibi sevecen ve muzip bir kedisi, Claire'i vardı. Gece Evi'nde görevleri vardı. Ve daha önemlisi her geçen gün biraz daha artan güçlere sahipti. Bütün bunlar onurlu, güvenilir ve sıkıcı Alexander'dan daha ilgi çekiciydi. Alexander'ın sonsuz aşk ilanını önceden tahmin etmek için yeteneklerini kullanma ihtiyacı bile duymamıştı. Sıkıcı aşk sözlüklerini duyarken esnememek içinse diplomasi yeteneğini kullanmak zorunda kalmıştı.

1900'lerin başında, Neferet sıradışı bir davet aldı. San Clemente Adası'nda yapılacak ve vampir toplumunun, icatların, bilimin ve teknolojinin duyulmamış bir hızla ilerleyeceği bu yüzyılda nasıl bir yön belirleyeceğinin tartışılacağı Yüksek Konsey toplantısına davet edilen en genç yüksek rahibe oldu.

Alexander ona eşlik etmesine izin vermesi için Neferet'e yalvardı. Neferet onu inatla geri çevirdi. Aralarından seçim yapabileceği bir sürü yeni savaşçı varken, Alexander'ın sürekli ve

bıktırıcı dikkatine katlanmak niyetinde değildi. Ne de olsa Vampir Yüksek Konseyi'ni ve San Clemente Adası'nı koruma görevine her zaman en gösterişli, güçlü ve tecrübeli savaşçılar seçilirdi.

Alexander'ın onu Mississippi Nehri'ne taşıyacak atlı arabayı sürmesine izin verdi. Neferet orada New Orleans limanına bir kraliçeye –hayır, daha iyisi bir tanrıçaya– yakışacak şekilde ulaştıracak, Gece Evi'ne ait buharlı gemiye binecekti. Neferet orada vardığında Atlantik'i birlikte geçeceği diğer Yüksek Rahibeler'le bir araya gelecekti.

Hırsızlar saldırıya geçtiğinde nehir kıyısındaki rıhtıma henüz ulaşmışlardı. Gece Evi'nin gösterişli arabasını varlıklı bir kumarbazınkiyle karıştıran ve böyle görkemli bir araçta tek bir sürücü olmasına ve hiç muhafız bulunmamasına kanan hırsızlar Alexander'ın üstüne çullandılar. Onu sonsuza dek bir vampir olarak İşaretleyen dövmelerini karanlıkta görmediler. Kılıcını gördüklerinde artık çok geçti.

Neferet, Alexander'ın altı hırsızı hızla ve gaddarca öldürmesini, arabanın penceresinden büyülenmiş gözlerle izledi. Alexander'ın kılıcının havayı yırtarken çıkardığı sesin, kuzeydeki bir savaş alanının üzerinde uçup Valhalla'ya götürecekleri ölü askerleri seçmek için bekleyen efsanevi Valkyrie'lerin şarkılarına benzediğini düşündü.

Alexander kan ve ter içinde aracın kapısını açtı. Soluk soluğa, "Rahibem!" dedi. "Tanrıça'ya şükürler olsun ki sana bir şey olmadı."

"Şükretmem gereken sensin." İkisinin de kanları öldürmenin ateşiyle kaynarken, Neferet onu kan içindeki hali ve üstünde mücadelenin tatlı kokusuyla hemen oracıkta alıverdi.

Sonrasında Alexander dizlerinin üstüne indi ve saygıyla eğilerek,

"Yüksek Rahibe Neferet, hayatımın aşkı, bedenim, ruhum ve kalbimle, Savaşçın olmak için kendimi sana adıyorum. Beni kabul et!" dedi.

Bedeni Savaşçı'nın dokunuşuyla titremeye devam eden Neferet kendi sesinin, "Ediyorum," dediğini duydu. "Şu andan itibaren, benim Savaşçım sensin."

Alexander'ın yeminini kabul ettiği için pişman olması tam bir gün ve geceyi buldu. Neyse ki sahip olduğu empati yeteneği, yeminle bağlanmış bir savaşçı ile rahibe arasında genelde çağlayan duygulara baraj oluşturabiliyordu. Alexander, Neferet'in ihtiyaçlarını ya da duygularını hissedemiyor olmasından yakınıyordu. Başının belaya girmesi halinde, yeminle bağlı diğer savaşçıların aksine, durumdan haberdar olamayacağından endişeliydi.

Neferet omuz silkmiş ve empati yeteneğinin savaşçı-rahibe psişik paylaşma olayına sekte vurmasının ironik olduğunu söylemişti. Alexander ona inanacak kadar aptaldı. Aralarındaki bağı Neferet'in kontrol ettiğini nasıl görememişti? Neferet onu biraz daha fazla önemsese, gerçek düşünce ve duygularını okuyamadığı için şükredeceğini söylerdi. Neferet, Venedik'e varana kadar Alexander'ı gemiden atmayı aklından tam üç yüz altmış bir kez geçirmişti. Oysa Alexander kendi mutlu dünyasında, bu gerçekten bihaber bir şekilde yol almaya devam ediyordu.

Neferet, San Clemente Savaşçıları konusunda yanılmamıştı. Görülmeye değerdiler. Ve Yüksek Konsey'in Kılıç Ustası Artus aralarında yıldız gibi parlıyordu.

Artus bir tanrı gibi hareket ediyordu. Kendinden emin ve dokunulmazdı. Sözü, Erebus'un Oğulları için kanundu. Sadece Yüksek Konsey'in Lideri Duantia'ya hesap veriyordu.

Daha önemlisi savaşmayı seviyordu. Acımasızdı; bir eğitim seansına ancak rakibinin kanını üç kez akıtıp karşısındaki her kimse ona resmen boyun eğdiği zaman son veriyordu.

Artus yakışıklı değil, muhteşemdi. Uzun boyluydu. Kasları uzun ve sıkıydı. Teni bir kuzgun kadar siyahtı. Kaslı genç vücudu pürüzsüz ve yara izsiz olan Alexander'ın aksine, Artus'un vücudu şiddetle geçen bir hayatın kanıtlarını taşıyordu.

Ancak Neferet'i cezbeden sadece dış görüntüsü değildi. O görüntünün altında kaynayanlardı. Yeteneğini kullanarak Savaşçı'nın zihnini kurcaladı, arzularını okudu, düşüncelerini öğrendi. Artus acıdan besleniyordu. Savaşçılarını bu yüzden o kadar zorluyordu. Eski yüzyılın önde gelen Kılıç Ustası olması, yeni yüzyılda da yerini koruması bu yüzdendi. Hiçbir yüksek rahibeyle bağ kurmaması da. Hiçbirinin gerçek benliğini öğrenmesini, gerçek ihtiyaçlarını keşfetmesini istemiyordu. Artus kendine vampir bir sevgili edinmek yerine, arzularını tatmin etmek için insan fahişelerle birlikte oluyordu. İşin şaşırtıcı yanı, Neferet, Artus'un partner seçimi konusunda çok az dedikodu duymuştu. Diğer yüksek rahibeler onu itici buluyordu. Fazla serinkanlı, fazla ciddiydi. İşini iyi, hem de dünyadaki bütün savaşçılardan daha iyi yapıyordu. San Clemente vampirleri sadece bununla ilgileniyordu. Diğerlerinin Artus'tan anladıkları bundan ibaretti. Fakat Artus kendini Neferet'ten saklayamadı. Onun için Artus kanla yazılmış, kolay okunan, keyfi kolay çıkarılan bir parşömen gibiydi. Neferet onu hiç kimseyi arzulamadığı kadar arzuluyordu. Ona sahip olmayı kafasına koymuştu.

Artus'u baştan çıkarmak düşündüğünden daha zor oldu. Neferet kendi zamanlarının en güzel ve en güçlü yüksek rahibelerinin

başka bir dünyaya ait güzellikleri arasında bile öne çıkıyordu. Oysa Artus, Neferet'e karşı dirençliydi.

Ve kayıtsızlığı, Neferet'in ona duyduğu arzuyu kamçılamaktan başka bir işe yaramıyordu.

Neferet onu incelemişti. Alışkanlıklarını öğrenmişti. Neferet tercihini İtalya'nın yüksek rahibelerinin, göğüslerinin açıkta kalması, saçların çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmesi ve dolgun kalçalarının bir bakirenin pembe yanaklarıyla aynı renkte şeffaf bir kumaşa sarılması anlamına gelen geleneksel tören kıyafetini giymekten yana kullandı. Ardından Nyx'in, Erebus'un Oğulları Savaşçıları'nın kutsamasını dilemek için her gün kurulan çemberi yönetme görevini üstlendi.

Artus'un bakışlarını bedeninde hissediyor ama ne zaman göz göze gelmeye ya da dikkatini daha çok üstüne çekmeye çalışsa, Savaşçı bakışlarını hızla kaçırıyordu.

Ne yazık ki Alexander bakışlarını ondan ayırmıyordu. Asla. Neferet'in eğitim sahasında bu kadar çok vakit geçirmesini, savaşçılara bu kadar zaman ve dikkat ayırmasını kendisine adanmışlık olarak yorumluyordu. Yeni savaşçı dostlarının imrenme dolu bakışları altında caka satıyordu. Neferet'in gücünün, güzelliği kadar büyük olduğundan böbürleniyordu. Bir süs köpeği gibi her isteğini yerine getiriyordu. Alexander, Neferet'in canını sıktığı kadar kafasını da karıştırıyordu. Neferet için akla her zaman sonradan gelen bir düşünceden başka bir şey olmadığını nasıl göremiyordu? Neferet bir dalavere arayışıyla Savaşçı'nın zihnini kurcalıyor ama hiçbir şey bulamıyordu. Alexander'ın duyguları gerçekti. Neferet'e abayı yakmış ve onun da aynı hisleri taşıdığına fena halde inanmıştı.

Alexander daha fazla yanılamazdı.

Neferet daha karanlık, daha şehvetli, daha tatmin edici bir şeyin peşindeydi. Artus için yanıp tutuşuyordu. Bir sonraki sefere, Savaşçı Duası'nı yönetirken ve Artus'un bakışları üzerinde dolaşırken, Neferet yeteneğini sonuna kadar kullanıp Savaşçı'nın zihninin derinliklerine daldı. Ve karşılığını aldı. Soğuk Savaşçı'yı nasıl baştan çıkaracağını keşfetti.

Neferet sahneyi dikkatle hazırladı. Şafak sökene kadar bekledi. Artus'un savaşçılarla talimini tamamladıktan sonra, eğitim sahasının arka tarafındaki dairesinde altı saatlik bir istirahata hazırlandığını biliyordu. Ardından güneşin gökte en parlak olduğu saatlerde en rahatsız edici nöbet vardiyasını üstlenecekti.

Yüksek rahibeler, Artus'un kendini onlara adadığı için o saatlerde nöbet tuttuğunu sanıyordu. Neferet ise herkesin işine gelen bu inancın arkasındaki gerçeği biliyordu. Artus bu rahatsız edici vardiyanın ve güneşin neden olduğu acıdan besleniyordu. Neferet baştan çıkarma planını yapıp uygulamaya koyarken bu enfes sırrı aklında tuttu.

Önce Artus'a emir eri olarak hizmet eden çaylaktan kurtuldu. Bu en kolay adımdı. Çaylağın onu okşamasına izin verdi –gençliğini ve kusursuz vücudunu arzular gibi yaptı– oğlanı onunla Torcella Adası yakınlarında gözlerden uzak bir handa randevulaşırsa, şafak vakti Artus'a hizmet etmesi için onun yerine başka bir çaylağı göndereceğine inandırdı.

Elbette onu baştan çıkarmaya çalıştığını inkâr edecekti. Artus'un oğlanın görevinden neden kaytardığını öğrendiği zaman vereceği cezayı düşünmek onu eğlendirmişti.

Bir sonraki adım Alexander'dan kaçmak oldu. Onu imkânsız bir renkte mükemmel bir ipek bulması için Venedik'e göndermeyi düşündü ama enerjisini aptalca bir görev uydurmakla ziyan

etmedi. Onun yerine Alexander'ın dikkatinin başka yere çevrilmesini bekledi, sis ve pusu, karanlık ve gölgeleri kendine çağırıp genç Savaşçı henüz onu araması gerektiğini anlamadan, ortadan kayboldu. Alexander'ın onu arayacağından adı gibi emindi. Her zaman arardı. Neferet'in dudakları tiksintiyle büküldü. Kan ve şehvetin onu böyle öngörülebilir bir sıkıntıya mahkûm etmesine neden izin vermişti ki? Neferet, Alexander ve ona bağlılığıyla ilgili sıkıntılı düşüncelerden silkindi. Onu aklına bile getirmeyecekti. Geleceğinden emin olduğu zevki lekelemeye hiç niyeti yoktu.

Neferet heyecan içinde ve görünmez bir halde eğitim sahasının yolunu tuttu. Artus'un dairesine en yakın giriş olan arka kapıdan girdi. Ve bekledi.

Çok beklemesi gerekmedi. Çoktan öğrendiği gibi, Artus alışkanlıklarına bağlı bir vampirdi. Çaylağı şafak vaktinden otuz dakika sonra hâlâ ortada görünmeyince dairesinin kapısını açtı ve aksi bir sesle bağırdı. "Salvatore! Evlat! Neredesin?"

"Salvatore burada değil. Burada senden ve benden başka kimse yok," dedi Neferet.

Artus ıslak saçlar, çıplak bir göğüs ve kalçasına öylesine sarılmış bir havluyla dairesinden çıktığında kaşları çatıktı. "Rahibe, Savaşçınızı mı kaybettiniz?"

Neferet çenesini dikleştirdi ve sesine sertlik kattı. "Savaşçı, sen saygını mı kaybettin? Ben bir yüksek rahibeyim ve buna göre selamlanmayı beklerim."

Artus tek kaşını kaldırsa da itaat ederek yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirdi ve Neferet'i saygıyla selamladı. "Sizin için ne yapabilirim, Neferet?"

"Ah, demek adımı biliyorsun."

"San Clemente Adası'ndaki herkes biliyor. Sizin için ne yapabilirim, Neferet?" diye tekrarladı Artus.

"Buraya bir ders için geldim."

"Savaşçınız yetenekli bir Kılıç Ustası. Neden ondan ders almıyorsunuz?"

Neferet'in dolgun dudakları büküldü ve mırlar gibi bir sesle, "Ah, ama beni yanlış anladın," dedi. "Buraya ders almaya gelmedim, ders vermeye geldim."

Neferet elbisesinin katları arasından deri bir kayış çekip arkasına sakladığı hançeri ortaya çıkarınca Artus'un gözleri açıldı. Ardından Neferet omzunun üstündeki düğümü çekip elbisesinin ayaklarının dibine yere yığılmasını sağladı. Çıplak halde, ona dokunabileceği mesafeye gelene kadar tek kelime etmeden, Artus'a yaklaştı. "Ellerini öne uzat ve bileklerini birleştir."

"Neferet, sen ne..."

"Konuşabilirsin demedim! Emrimi yerine getir!" Artus hiç konuşmadan, bir heykel gibi dikilmeyi sürdürünce Neferet hançeri kaldırdı ve ucunu Savaşçı'nın göğsüne sürttü.

Artus derin bir iç çektiyse de ne kıpırdadı ne de gözlerini kaçırdı.

Neferet sesine keskin, acımasız bir tını vererek gülümsedi. "Bana itaat et!"

"Evet, Yüksek Rahibe." Artus'un sesi derinleşmişti. Ellerini kaldırıp bileklerini birbirine bastırdı.

Neferet deri kayışı Savaşçı'nın bileklerine doladı ve rahatsızlık verdiğinden emin olana dek sıkıca sardı. Artus'un nefesi hızlanmıştı. Abanoz rengi bedeninde ter damlaları parlıyordu.

"İyi. Ama bana yeterince hızlı itaat etmedin. Seni cezalandırmalıyım. Ama bunu yapmam için yalvarman gerek."

Göz göze geldiler. Neferet, Savaşçı'nın gözlerinde önce şaşkınlık, sonra anlayış ve arzu gördü. "Lütfen, Neferet, beni cezalandır," diye yalvardı Artus.

Neferet memnuniyetle riayet etti.

İninde onu nasıl cezalandırdığını hatırlarken Neferet'in bütün bedeni o günkü gibi ısındı. Alexander onları bulduğunda Artus'un sırtında kurbanlık bir boğaya binmiş eski çağdan kalma bir tanrıça olduğunu hayal ediyordu. Neferet'in adını haykırırken, Alexander'ın sesi kederli bir okul çocuğu gibi çıkmıştı. Kendini müthiş bir zevk ve acıya teslim etmiş olan Neferet hızla arkasını dönünce Alexander'ı görmüş ve aralarına kurduğu bariyeri bir anda indirmişti.

"Gerçekten kim olduğumu gör! Senin için gerçekten ne hissettiğimi gör!"

Duyguları Alexander'ı fena hırpalamıştı. Neferet, Alexander'ın yüzünün eğitim sahasından hıçkırarak kaçarken aldığı rengi hiç unutmamıştı.

En az ertesi gün kılıcını karnına saplayıp sefil, sıkıcı hayatına son vermiş halde bulunduğu zamanki kadar solgundu.

Neferet herkese karşı üzgün rolü oynamak zorunda kalmıştı. Ancak bu hayatında ne ilk ne de son olacaktı. Alexander'ı ruhsal sıkıntıları olan bir genç gibi yansıtacak bir hikâye uydurdu. Hıçkırıklar içinde, yeminini ona şifa verme yeteneğine güvendiği için kabul ettiğini anlattı. Eğitim sahasında o kadar çok vakit geçirmesinin ve Savaşçı Ritüeli'ni yönetmekte ısrar etmesinin nedeni Alexander'ın istikrarsız ruh haline güvensizliğiydi.

Yüksek Konsey onu hasarlı olduğu her halinden belli bir savaşçıyı iyileştirme gayretini överek şefkatle karşıladı. Sürpriz değildi. Neferet yüksek rahibeleri manipüle etmek konusunda ustaydı. Sürpriz olan, Artus'un Alexander'ın intiharına gösterdiği tepkiydi.

Neferet ertesi gün şafak vakti kendini karanlıkla gizleyerek gizlice Artus'un dairesine gitti. Savaşçı onu kararlı bir tavırla reddetti. Sözleri saygılıydı ama Neferet içini görebiliyordu. *Artus ondan tiksiniyordu.*

Neferet, Savaşçı'nın manevrasını teni gibi kolayca kesmişti.

"Alexander'ın kendini gerçekten neden öldürdüğünü birilerine anlatırsan, ben de Yüksek Konsey'e senin cezalandırılma ihtiyacını detaylarıyla anlatırım. Ne yapacaklarını biliyorsun. Arzularını insan fahişelerle gidermen bu yüzden, susmaları için onlara para veriyorsun. Aslını keşfederlerse, Yüksek Konsey, haklı olarak, ihtiyacının seni bir savaşçı olarak etkileyeceğine inanır ve görevine son verir."

"Sen şefkatten tamamen yoksunsun." Neferet, Artus'un sesindeki nefreti asla unutamayacaktı.

"Hepimizin maskeleri var, değil mi? Sen benim sırrımı sakla, ben de seninkini."

Neferet, ertesi gün Alexander'ın cenaze ateşini tutuşturmasının hemen ardından, San Clemente Adası'ndan ayrılmıştı. Yüksek Konsey anlayışlı ve sevecen davranmıştı. Elbette Gece Evi'ne hemen dönmeliydi. Yeminle bağlı Savaşçısını kaybetmek bir yüksek rahibe için çok şeyi değiştirecek bir tecrübeydi.

Artus sessiz kalmıştı.

Bir yıl sonra Neferet, Artus'un cesedi Büyük Kanal'da bulununca Yüksek Konsey'in nasıl şoka girdiğini duyacaktı. Vücudunda sayısız yara izi dışında şiddete dair tek işaret yoktu. Görünüşe göre, kendi kendini boğmuştu. Neferet haberi alınca gülümsemişti.

Dönüş yolculuğunda büyük bir umutsuzluğa kapılmıştı. İnsan ya da vampir, dengi olabilecek bir erkek olmayacağına inanmaya başlamıştı. Yolculuğun sonuna yaklaştıkça umutsuzluğu artmıştı. Okyanusla birlikte, Neferet'in duygu dalgaları da önünde çalkalanıyor, kıyıya vurup toprağa işleyerek karayı yıkıyordu.

İşte rüyalar o zaman başlamıştı. Neferet rüyalarında güçle sarıldığını, büyüklükle sarmalandığını, acı ve zevkin ötesinde önemsendiğini görmüştü.

"*Hiçbir ölümlü erkek senin dengin olamaz çünkü sen bir tanrıyla eşleşmeyi hak ediyorsun,*" diye fısıldamıştı güzel bir ses. Ve Neferet onu dinlemeye başladı.

BÖLÜM ON BEŞ

Zoey

"Ah, kahretsin. Beklediğimden de kötü görünüyor," dedi Afrodit.

"Evet, öyle." Arkadaşlarımla birlikte revirimizin yoğun bakım bölmesinin camından içeri bakarken, sesim titredi. Shaunee beni, Stark'ı, Darius'u ve Afrodit'i çağırmıştı. Revire giderken, bizi Dallas'ın yaptıkları konusunda hızla bilgilendirmişti. Kendi kendime ağlamayacağımı, güçlü ve olgun bir yüksek rahibe olarak iyi örnek olacağımı söylemiştim ama Stevie Rae'ye tek bir bakış bile canıma okumuş ve gözyaşlarına boğulma isteği duymama neden olmuştu. Üzerinde, ona büyük gelen Kenny Chesney konser tişörtü vardı ama tişörtün koruyamadığı her yeri –yüzü, kolları ve bacakları– kıpkırmızı ve kan sızdıran kabarcıklara kaplıydı. Revirden sorumlu vampir Margareta, Stevie Rae'nin tamamen kendine gelmediğini söylemişti. Bu iyi bir şey değildi çünkü Stevie Rae'nin kan içmesi gerekiyordu; aksi takdirde iyileşmeye başlayamazdı bile.

"Nakil falan yapamazlar mı?" diye sordu Afrodit.

"Sordum," dedi Shaunee ben gözlerimi kurulayıp burnumu çekerken. Stark bana bir kâğıt mendil uzattı. "Vampirler insanlar gibi değil. Kan nakli işe yaramaz. Bizi iyileştirmesi için, kanı ağzımız ve gırtlağımız aracılığıyla almamız gerek. Gerisini biliyorsunuz işte."

"Kulağa ne kadar pis geldiğini umarım biliyorsundur," dedi Afrodit.

"Afrodit, Stevie Rae'yi iyileştireceğini bilsem kaka çiğneyip ağzından içeri tükürürüm," dedim.

"Buna gerek olmayacak." Thanatos'un sesiyle hepimiz revirin girişine döndük. Thanatos açık kapıda duruyordu. Kalona yanında, Rephaim babasının hemen arkasındaydı. Çıplak ayaklarla, tişörtünü telaşla üstüne geçirerek babasının önüne geçti.

Doğrudan Stevie Rae'nin yanına koştu. Kapının etrafına toplanıp bekledik, izledik.

"Stevie Rae, artık uyanma zamanı." Rephaim hastane yatağının kenarına oturdu. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ama sesi titremiyordu. Sakin ve kendinden emin bir sesle konuşuyordu. "Buraya elimden geldiğince çabuk geldim. Bu kadar uzun süre böyle kalmak zorunda olduğun için üzgünüm ama gündüz saatleriyle sorunumu biliyorsun. Gerçekten kendimde olmuyorum." Gülmeye çalıştı ama sesi bir hıçkırık gibi çıktı. Gırtlağını temizledi, gözlerini kuruladı ve "Gerçi benimki senin güneşle sorunun kadar ciddi değil," dedi. Stevie Rae'nin yanağına dokunmak ister gibi uzandı ama açık yaraları ve su toplamış kabarcıkları görünce irkildi. Elini Stevie Rae'nin göğsüne, kalbinin üstüne koydu. "Hey, artık uyanman gerek," diye tekrarlarken, gözyaşları daha hızlı dökülmeye başlamıştı.

Kalona bizi kenara itip oğlunun yanına geçti. "Rephaim, senin kanını emmesini sağlamak zorundasın. Sen ona yeminle bağlısın ve damarlarında ölümsüzlerin gücü akıyor. Onu sadece sen iyileştirebilirsin."

Rephaim babasına baktı. "Bilinci kapalı. Uyanamaz."

"O zaman onu içmeye zorlamalısın."

Rephaim başıyla onayladı. Stevie Rae'nin kalbine bastırdığı elini kaldırıp kendini ısırdı. Sertçe. Tam bileğinden.

Isırdığı yerden çıkan kanı görmeme gerek yoktu. Kokusunu duyabiliyordum. Süper tuhaftı. Bir anlamda biraz pis bir kokusu vardı, küf ya da yeni kazılmış toprak gibi ama içinde bir şey daha vardı. Bana bitter çikolatayı, baharatları ve bunaltıcı bir yaz gecesinde serin, ay ışığıyla aydınlanan bir esintiyi anımsatan bir şey.

"Vay canına, acayip kokuyor," diye mırıldandı Stark.

Hiçbir şey demedim çünkü ağzımın sulanmasına engel olamıyordum. Rephaim öne eğilip Stevie Rae'nin başını tek eliyle nazikçe tutup kanayan bileğini aralık dudaklarına bastırırken, tek yapabildiğim gıptayla izlemekti.

"İç, Stevie Rae. İçmelisin," dedi yalvarır gibi.

Stevie Rae hiç tepki vermedi. Rephaim'in kanı ağzının kenarlarından akıp enfes, karşı konulmaz bir görüntüyle, hastane çarşafına döküldü.

"Zoey, ona yardım et!"

Kalona'nın sesiyle sıçrayarak kendime gelince büyülenmiş gözlerle Rephaim'in kanına bakakaldığımı fark ettim. "Na–nasıl?" diye kekeledim.

Thanatos onun yerine cevapladı. "Ruhu çağır. Stevie Rae'yi güçlendirmesini ve içine dolmasını sağla. Ruhu uyanıp eşinin kanını emmesine imkân sağlarsa iyileşebilir."

"Elbette, anlıyorum. Özür dilerim." Gırtlağımı temizledim, ciğerlerime dolan taze kan kokusunu duymazdan gelerek derin bir nefes aldım. "Ruh! Bana gel!" En sevdiğim elementim tepki verince kendimi daha iyi, daha kendim gibi, daha kontrol sahibi hissettim. Ayaklarım yere daha sağlam basarak emrettim: "Stevie Rae'ye git! Onu doldur ve bize geri dönmesi için güç ver." Ruh benden ayrılıp Stevie Rae'nin içine akarken, saçlarım havalandı. Stevie Rae hemen derin bir nefes aldı ve kan genzine kaçınca öksürdü. Sonra gözlerini açtı, Rephaim'in kolunu sımsıkı tutup bileğinden kuvvetle emmeye başladı.

"Seni güçsüz düşürecek kadar çok olmasın." Kalona elini oğlunun omzuna yerleştirdi. "Tamamen iyileşene kadar, senden yine ve sık sık içmesi gerekecek. Bunu yapabileceği kadar güçlü olmalısın."

Rephaim başıyla onayladı ve elini yavaşça Stevie Rae'nin elinin üstüne yerleştirdi. "Stevie Rae, durmalısın. Sonra yine içersin."

Bakışlarını Rephaim'e çevirince Stevie Rae'nin gözlerini gördüm. Kıpkırmızıydılar. İfadesi vahşiydi.

"Eyvah," dedi Stark. O ve Kalona aynı anda gerildiler ama Thanatos'un sesi merhem etkisiyle odadaki gerilimi yatıştırdı.

"Kendi haline bırakın. Stevie Rae bir vampir. Bir yüksek rahibe. Ona güvenin. Kendini bulacaktır."

Ve dediği gibi, Stevie Rae gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve gözlerinin rengi açılarak normale döndü. Rephaim'in bileğini ağzından itip dudaklarını silerken, ağlayacakmış gibi oldu. "Canını yaktım mı? Çok üzgünüm, Rephaim!"

"Şişşt." Rephaim onu sakinleştirmek için kollarının arasına çekti. "Sen benim canımı asla yakmazsın."

Stevie Rae birden doğrulup Rephaim'e baktı. Teninin şimdiden daha az haşlanmış görünmesi beni şaşırtmıştı. "Beni sen kurtardın! Hem de bir kuzgunken."

"Bana ihtiyacın vardı. Acını hissedebildim. Sana geldim."

Shaunee bize olanları kendi gözünden anlatmıştı ama Rephaim'den dinlemek gerçek üstüydü. Demek istediğim, çocuk gün boyunca kuş oluyordu. Kuştan başka hiçbir şey olmaması gerekiyordu. Ama yine de Stevie Rae'nin hayatını kurtarabilmişti.

"Sen kâinattaki en harika adamsın!" Stevie Rae ona sevinçle gülümsedi. "Hatırlıyor musun?"

Rephaim gözlerindeki yaşları kurulayarak Stevie Rae'nin gülümsemesine karşılık verdi. Bu kez kırmızı yanağına hafifçe dokunabilmişti. "Sadece bana ihtiyacın olduğunu ve sonrasında kuzgunun öfkesini."

"Eh, bu benim için yeterince iyi," dedi Stevie Rae. Sonra dikkatini Thanatos'a çevirdi. "Dallas beni *ve* Shaunee'yi öldürmeye çalıştı."

"Ah, Tanrıçam!" dedi Shaunee. "Erin'in cenaze ateşine geri döndüğünde öfkeli olduğunu anlamıştım ama deli olduğunu bilmiyordum."

"O deli falan değil," dedi Stevie Rae. "Kötü kalpli."

"Ve güçlü," diye ekledi Thanatos. "Onu yakalayın," diye emretti Kalona'ya. "Bana getirin. Yüksek Konsey bize sırt çevirmiş olabilir ama Ölüm hâlâ yargılayabilir ve adalet dağıtabilir."

Kalona Yüksek Rahibe'nin emrini aldığını göstermek için, yumruğunu göğsüne bastırdı. O uzun adımlarla odadan çıkarken, Stark, "Ben de onunla gidiyorum," dedi.

"Git ve ölümsüzün Dallas'ı öldürmesine engel ol. Onu canlı istiyorum," dedi Thanatos.

"Evet, Yüksek Rahibe." Stark, Kalona'nın peşinden gitmeden Thanatos'un ve benim önümüzde saygıyla eğildi.

"Kırmızı çaylaklarım," dedi Stevie Rae. "Hepsi iyi mi?"

Thanatos başıyla onayladı. "Gün boyunca huzurla uyurlarken, Kalona ve Aurox onlara bekçilik etti."

"Ve Shaunee bize olanları anlatınca Darius doğruca bodruma, Aurox'un yanına gitti," dedi Afrodit.

Aurox'un adını duymak beni şaşırtmıştı. Bahsetmek için kesinlikle doğru zaman değildi ama o sarhoş olmamış ve gün boyu baygın yatmamış mıydı?

"Yani Dallas'ın hedefi Stevie Rae ve Shaunee'ydi, öyle mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Shaunee. "Hepimize kızgın gibiydi. Demek istediğim, Zoey'nin çemberinin tamamına. Sanırım Erin'in Değişimi reddetmesi konusunda bizi suçluyor."

"Evet, Shaunee ve beni öldürerek intikamını almaya başlayacağını söyledi," dedi Stevie Rae. Dokunuşundan güç alır gibi, Rephaim'e iyice yaslanmıştı.

"Bu çok saçma," dedi Afrodit. "Suçlanacak biri varsa, o da Neferet."

"Biz daha elverişli hedeflerdik," dedik Shaunee.

"Bundan sonra kimse hedef olmayacak. Ölüm burada yüksek rahibe olarak hükmettiği sürece," dedi Thanatos. "Ancak Kalona

ve Stark, Dallas'ı bulana kadar hepimiz tetikte kalacağız." Bana döndü. "Zoey, çaylakların hepsinin bir arada uyuması konusunda endişelerimiz olduğunu biliyorum ama senin ve çemberinin –Kâhin de dâhil olmak üzere– kırmızı çaylaklarla kalmasını emrediyorum. Bu bize iki hatlı bir koruma sağlayacak. İlki Darius ve Erebus'un Oğulları olacak. İkincisi de senin çemberin."

"Sadece Stevie Rae'nin kırmızı çaylaklarını kastediyorsunuz, değil mi?" dedim. "Dallas'ın grubu onun peşini bırakmayacaktır."

"Ve onlar da en az Dallas kadar nefret dolular," diye ekledi Stevie Rae. "Daha dün gece şu ufak tefek kırmızı çaylak, Nicole, hani şu ahır alev alınca Lenobia'nın atları kurtarmasına yardım eden kızı biliyor musunuz?" Thanatos başıyla onaylayınca Stevie Rae sözlerine devam etti. "Pekâlâ, o, Dallas'ın grubundan resmen ayrılıp bana bağlılık yemini etti. Dallas ve grubunun nefret dolu olması yüzünden."

Stevie Rae'yi onaylamak için –hayatta Dallas'ın arkadaş dediği o serserilerle aynı bodrumda kalmayacaktım– ağzımı açarken, Thanatos benden önce davrandı.

"Dallas'ı yargılamam tamamlanınca onu takip eden tek bir çaylak kalmayacak." Sesi buz gibiydi.

Thanatos'un o kırmızı çaylakları iyiliğe nasıl döndürmeyi planladığını merak ediyordum ama milyonlarca yıllık tecrübeye sahipti ve süper güçlüydü. Gizlediği ne tür bir vampir sihri olduğunu kim bilebilirdi ki? Über acımasız bir şeyler olduğunu umdum. İşin aslı, bu gece yaşananlardan sonra, arkadaşlarıma ya da bana zarar vermek isteyen herkese karşı sabrımın sonuna gelmiştim ve eğer bu, Thanatos'un eski usul ceza yöntemlerine başvurması demekse, varsın öyle olsundu. Dallas ve arkadaşları başlarına gelecekleri hak ediyorlardı.

"Zoey, gidip çocuklarıma bir bakar mısın? Onlara iyi olacağımı söyle. Biliyorsun, Kramisha ve Shaylin olanları duyunca dehşete kapılacaklardır." Stevie Rae'nin sesi her an biraz daha cılızlaşıyordu ve bana gülümsemesine ve Rephaim'in elini bırakmamasına rağmen, kendini yastığına bırakmıştı. Yorgun ve kavrulmuş görünüyordu.

"Hiç sorun değil," dedim. "İyileşmek dışında hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Afrodit, Shaunee ve ben çocukları görmeye birlikte gideriz ve onlara iyi olacağını haber veririz."

"İyi. Kırmızı çaylaklarla konuşurken, cumartesi olmasına rağmen, kaçırdığımız okul günlerini telafi etmek için fazladan ders yapmaya karar verdiğimi söyleyebilirsiniz. Profesörleri bilgilendirdim. Birkaç dakika içinde okul çapında bir duyuru yapacağım. Herkesin saat tam sekizde ilk sınıflarında hazır olmasını istiyorum. Gecikmeler kabul edilmeyecek. Şiddet ve nefret, Gece Evimi kaosa sürükleyemeyecek," dedi Thanatos.

"Ah, lanet olsun, okul, ıyyk," diye söylendi Afrodit.

"Bence bu harika bir fikir," dedi Stevie Rae. "Benim için de not al, Z."

"Peki peki," derken, aklımdan Damien'dan onun için not tutmasını rica etmek geçiyordu. "Dersten sonra seni görmeye gelirim."

"Hepimiz geliriz," dedi Shaunee.

Afrodit homurdandı.

Ve Stevie Rae haklı çıkmıştı. Kırmızı çaylaklar dehşet içindeydiler. Bodruma inmemizle Kramisha'nın üstümüze atılması bir oldu.

"Stevie Rae iyi değilse, Dallas'ı kendi ellerimle lime lime edeceğim."

"Stevie Rae iyileşecek," diyerek ona ve etrafımıza toplanan diğer çocuklara güvence verdim.

"Onu gerçekten öldürmeye çalıştı, değil mi?" Herkes yanında sadece Shaylin'le, gruptan ayrı bir yerde duran Nicole'e döndü.

"Dallas, Stevie Rae ile Shaunee'yi öldürmeye çalıştı," derken, Dallas'ın planından haberdar olup olmadığına dair bir ipucu arayarak Nicole'ün gözlerine baktım.

Nicole'ün bakışlarında tiksintinden başka bir şey yoktu. Başını iki yana salladı. "Gittikçe daha beter biri oldu ama burada, Gece Evi'nde bir şeye kalkışmasını hiç beklemiyordum."

"Eskiden sen de onun gibiydin," dedim.

"Haklısın. *Eskiden* öyleydim. Artık değilim. Bir süredir değilim."

"Gerçeği söylediğini nereden bilelim?" diye sordu Shaunee.

"Ben ona inanıyorum." Shaylin hiç tereddütsüz konuşmuştu. "Renklerinin değiştiğini gözlerimle gördüm."

Afrodit'e baktım. "Onun hakkında hâlâ emin misin?"

"Kimin hakkında? Shaylin mi Nicole mü?"

"İkisi de," dedim.

Afrodit'in bakışları bana geri dönmeden önce Shaylin'e kaydı. "Shaylin'in yargısına güveniyorum. Kızın değiştiğini söylüyorsa, ona güvenirim."

"Eskiden Dallas'ın kız arkadaşıydı ve Dallas birkaç saat önce beni ve Stevie Rae'yi öldürmeye çalıştı!" diye haykırdı Shaunee. "Kaltaklık etmiyorum, sadece olanı söylüyorum."

Çocuklardan bazılarının mırıltılarıyla Shaunee'yi desteklediklerini gördüm. Nicole'ün rengi attı ama çenesini dikleştirdi

ve Shaunee'ye baktı. "Erin de Dallas'ın kız arkadaşıydı ama sen onu şafak sökene kadar cenaze ateşinin başında duracak kadar önemsiyordun."

"Erin'i tanıyordum," dedi Shaunee. "Seniyse, ne kadardır, topu topu iki saniyedir tanıyorum."

"Onu tanıdığın uzun süre boyunca Erin hep mükemmel miydi?" diye sordu Nicole.

Shaunee bakışlarını kırmızı çaylaktan kaçırdı. "Hayır. Hayır, değildi."

"Ben de geçmişimde mükemmel değildim ama ikinci bir şans istiyorum."

Yeterince dinlemiştim. Kâhinlerim ve iç sesim beni ikna ettiler. Yüksek sesle, "Benim için yeterli," dedim. "Ve siz diğerleri için de öyle olması gerekecek. İnsanlara geçmişlerinden ötürü tavır alacak olsaydık, Kalona Yüksek Rahibemizin Savaşçısı, Stark da benim Savaşçım olmazdı. Lanet olsun, Stevie Rae de en yakın arkadaşım olmazdı."

"Ben Neferet'le birlikte Gece Evi'nde kovulurdum," dedi Aurox. Onu daha önce fark etmemiştim. Arkamızda, bodrumun girişinde duruyordu.

Ona bakmadım ama başımı evet der gibi salladım. "Ve Aurox'a bir şans daha verilmeseydi, büyükannem ölmüş olurdu. Shaunee, bu konuda aynı görüşte olmak zorundayız. Başımıza bu kadar çok şey geldikten sonra, şimdi birbirimize güvenmemeye başlamak gibi bir lüksümüz yok."

Shaunee, Nicole'e şöyle bir baktıktan sonra, bana döndü. "Pekâlâ, sen Yüksek Rahibemsin. Sana güveniyorum."

"Teşekkürler," dedim. Gruba baktım. "Başka söyleyecek bir şeyi olan?"

"Stevie Rae iyi olacak mı?" diye sordu Kramisha.

"Tamamen," dedim.

"Rephaim onu gerçekten kuş halindeyken mi kurtardı?" diye sordu Shaylin.

Shaunee'ye gülümsedim. "Onlara hikâyeyi anlat ama elini çabuk tut. Thanatos'un bugünün telafi günü olmasını istediğini ve saat sekizde zil çaldığında herkesin ilk dersinde olması gerektiğini unutmayalım."

Haber biraz homurtuyla karşılandı ama Shaunee olanları anlatmaya başlayınca sesler kesildi. Fırsattan istifade bodrumun üst girişinde duran Darius'un yanına çıktım. Afrodit de, elbette, benimle geldi.

Aurox'un yanından geçerken, ona ufak bir bakış attım. Çocuk kötü görünüyordu. Gözleri kan çanağı ve şişti ve kusursuz teni biraz renksiz ve nemliydi. "Akşamdan kalmak berbat bir şey, ha?" Cevabını duyacak kadar durmasam da, laf sokmaktan kendimi alamadım. Afrodit yukarı çıkana kadar pis pis gülmeye devam etti.

"Kalona ve Stark, Dallas'ı mı arıyor?" diye sordu Darius biz yanına gidince.

"Evet," dedim. "Thanatos, Dallas'ın yargılanmak için geri getirilmesini istiyor. Kırmızı çaylaklarının da sonunun geldiğini söyledi."

"Hepsine ne yapacağını izlemek eğlenceli olacak," dedi Afrodit. "Tabii Dallas'ı bulmayı başarabilirlerse. Bulun*ma*mayı fena halde istiyor olmalı."

"Ölümsüz onu bulur, hiç şüphen olmasın," dedi Darius.

"Yoklama yapıp arkadaşlarından onunla birlikte giden olup olmadığını kontrol eden oldu mu?" diye sordum.

"Çaylakların güvende olduklarından emin olunca hızlı bir kontrol yaptım. Dallas kesinlikle gitmiş ama kimsenin onunla gittiğini sanmıyorum," dedi Darius.

"Umarım Thanatos'un yapacağı her neyse, Dallas'ın bizi sonsuza dek rahat bırakmasını sağlar," dedi Afrodit.

İç çektim. "Elektriği kontrol edebilen bir çocuk nasıl kilit altına alınabilir, onu bile bilmiyorum. Ne kadar çok kaçış yolu olabileceğini düşünmek bile moral bozucu."

"Thanatos bilgedir. Haklı bir yargıya varacağından eminim," dedi Darius.

"Haklı ve yapılabilirin birbirinden çok farklı şeyler olmasından endişeliyim," dedim.

"Savaşçın burada olup bunu söyleyemediği için, onun yerini alıp çok fazla endişelenmemeni söyleyeceğim," dedi Darius.

"Kalınkafalıdır. Dinlemez," dedi Afrodit, Savaşçısı'nın yanağını öperken. "Ama denediğin için sağ ol."

Darius gülümsedi. "Kalınkafalı kadınlarla uğraşmaya alışığım."

"Yoksa beni inatçı sürtüğün tekiyle mi aldatıyordun?" dedi Afrodit sinirlenmiş gibi yaparak. "Bana zavallı ve daha az çekici kızcağızın tekinin gözlerini oydurma."

Darius onu gülerek kollarının arasına çekti. Gözlerimi devirdim. "Gidip bir bakayım, şansım üst üste yaver gidip kahvaltıda yine psagetti bulabilecek miyim? Görüşürüz, Darius. Afrodit, ilk derste görüşürüz."

Kaferteryaya geçmeden önce odama uğrayıp dişlerimi fırçalamayı ve yüzüme çekidüzen vermeyi planlarken, adımı seslendi.

Dürüst olmam gerekirse durmak istemedim. Onu duymazlıktan gelip hızlı adımlarla odama gitmek ve olabildiğince uzak durmak istiyordum. Ama çocuğun nasıl koştuğunu biliyordum. Beni yakalamaması gibi bir ihtimal yoktu. Derin bir nefes aldım ve durup bekledim.

"Zoey, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi Aurox bana yetişince.

Heath olmaya o kadar uzak ve öyle resmî bir hali vardı ki biraz gevşedim. "Evet, elbette."

"Sanırım sana bir özür borçluyum."

"Hangi konuda?"

Pürüzsüz alnı çatıldı. "Sanırım dün gece sana önemli bir şey söyledim."

"Sanırım mı?"

"Hafızam biraz sorunlu. Söylediklerimi sadece kısmen hatırlayabiliyorum."

"Aurox, sarhoş olmak hafızanda sorun yaratmaktan başka şeylere de neden olur. Seni hasta edebilir ve aptalca şeyler yapmana ya da söylemene neden olabilir. Benden özür dilemene gerek yok. Bir daha sarhoş olma, yeter."

İç geçirdi ve başı ağrıyormuş gibi alnını sıvazladı. Ki ağrıdığından neredeyse emindim. "Ama Zo, bira gerçekten iyi."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Elini alnından indirirken bana anlamamış gibi baktı. "Biranın tadını nasıl mı seviyorum?"

"Hayır!" Sıkkın bir tavırla ellerimi havaya kaldırdım. "Heath gibi konuşmayı."

"Öyle mi yapıyorum?"

"Her zaman değil ama az önce yaptın ve bana Zo dedin."

Aurox gözlerini birkaç defa kırpıştırdı ve "Seni gücendirdiysem özür dilerim," dedi.

"Beni gücendirmiyorsun. Kafamı karıştırıyorsun," dedim.

"Sen de benim kafamı karıştırıyorsun," dedi.

"Neden?"

"Çünkü sana karşı yanlış olduğunu bildiğim şeyler hissediyorum."

"Yanlış duygular mı? Ne gibi?" Nefesimi tutup cevap vermesini bekledim.

"Bir şey beni sana çekiyor. Seni önemsiyorum. Seni düşünüyorum. Sık sık," dedi usulca. "Ve sen benden nefret ettiğin için, bu duyguların yanlış olduğunu biliyorum."

Ondan nefret etmediğimi, hatta kahretsin ki ona gıcık bile olmadığımı söylemek için ağzımı açtım ama elini kaldırıp beni susturdu.

"Hayır, benden neden nefret ettiğini anlıyorum. Nedeni kötü bir insan olman değil. Sen gerçekten iyi birisin. Özel biri. Böyle hissetmen senin hatan değil." Aurox geri geri uzaklaşmaya başladı. "Dün gece söylemiş olabileceğim her tür kaba söz için özür dilemek istedim. Şimdi seni rahat bırakayım."

"Aurox, dur bir dakika. Hiçbir yere gitme. Benim de sana söylemem gereken bir şey var." Elimle geniş okul arazisindeki kocaman meşe ağaçlarından birinin altında kalan taş sırayı işaret ettim. "Pekâlâ, benimle biraz otur ki sana bunu söylemenin en doğru yolunu düşünebileyim."

Yanıma oturdu. Şey, yani gerçekten yanıma değil. Daha çok bankın ucuna, benden olabildiğince uzağa ilişti.

"Pekâlâ. Başlıyorum." Derin bir nefes aldım ve bir çırpıda konuştum. "Ben de tıpkı senin gibi, bir şeyin beni sana çektiğini hissediyorum. Seni düşünüyorum. Şey, bir dakika. Bu doğru olmadı. Seni düşündüğüm için, seni *düşünmememi* sağlıyorum." İç geçirdim. "Sanki bu karmaşık olmadı. Her neyse, mesele şu, on yedi yaşındayım ve senin içinde hayatımın yarısı boyunca sevdiğim çocuğun ruhu yaşıyor. Ama sen o çocuk değilsin ve ben de bunu kendime sürekli hatırlatıyorum ve çoğu zaman inanabiliyorum da. Sonra sen psagetti şarkısını söylemek ya da bana sadece Heath'te olan o ses tonuyla Zo diye hitap etmek gibi bir şey yapıyorsun veya sarhoş olup tamamen Heath'lik bir şey söylüyorsun ve o zaman artık kendimi buna inandıramamaktan korkuyorum," dedim aceleyle.

"Buna mı?"

Kaşlarımı çattım. "Gördün mü bak, Heath de birebir aynı şeyi söylerdi. Karmaşık bir cümle kurdum ve beni anlamadın."

"Özür dilerim, Zo."

"İşte yine yaptın! Ve beni korkutan *bu*, kendimi Heath'le senin aynı çocuğa dönüşmediğinize inandıramamak."

"Ah." Durdu ve zihninin içinde çarkların gerçekten döndüğünü görür gibi oldum. "Heath'i hâlâ seviyor musun?"

Gözlerinin içine bakarak mutlak gerçeği söyledim. "Heath'i her zaman seveceğim."

Bakışlarını benden kaçırmadı ve sırıtmaya başlarken, başlangıcını ve gözlerinin o tanıdık Heath muzipliğiyle parladığını gördüm. "İşte bu iyi," dedi.

"Hayır, bu kafa karıştırıcı, özellikle Stark erkek arkadaşım olduğu kadar Savaşçım da olduğu için," dedim.

"Ama daha önce Stark ve Heath'i bir arada sevmiyor muydun?"

"Şey, evet ama bayağı karmaşık bir durumdu. Ve stresli. Üçümüz için de."

"Ama onları yine de seviyordun."

Bunu sorar gibi söylemese de cevapladım. "Evet ve anlamanı sağlamaya çalıştığım şu: Aynı anda birden fazla erkeği sevmeye çalışmak çok zor. Ve Stark'ın bunu tekrar yapmaya kalkışmam konusunda neler söyleyeceğini biliyorum."

"Stark dün gece bana çok nazik davrandı."

"Şey, Stark ve Heath arkadaş olmayı başarmışlardı. Yani sayılır."

"O zaman, belki hepimiz arkadaş olabiliriz," dedi.

Arkadaş kelimesi kulağa güvenli geliyordu. Kimin biraz daha fazla arkadaşa ihtiyacı yoktu ki. "Deneyebiliriz."

"İstersen kanımı emebilirsin."

"Aurox! Hayır, hayır! Kanını emmek falan istemiyorum," diye yalan söylerken, Heath'in kanını emmenin nasıl muhteşem bir şey olduğunu ve Heath'in bunu yapmamdan ne kadar hoşlandığını anımsamıştım. Gözlerimi kısarak sordum. "Aurox, Heath'in anılarına sahip değilsin, değil mi?"

Başını salladı. "Sanmıyorum. Bazen nasıl bildiğimi bilmediğim için beni şaşırtan şeyler söyleyebiliyor ya da yapabiliyorum. Heath'ten aldığımdan emin olduğum tek bir şey var."

Sormamam gerektiğini biliyordum ama ağzımın, "Neymiş o şey?" dediğini duydum.

"Sana olan sevgisi, Zo."

BÖLÜM ON ALTI

Stark

"Hâlâ doğru iz üstünde olduğumuzdan emin misin?" diye seslendi Stark, Kalona'nın peşinde nefes nefese koştururken.

"Kanının kokusunu alamıyor musun?" dedi Kalona ve omzunun üstünden arkasına bakınca Stark'ın ona ayak uydurmakta güçlük çektiğini fark edip adımlarını yavaşlattı. Kestirmeden gitmek için üzerinden geçtikleri bakımlı çimenliği işaret etti. "Kanı hâlâ durmamış, damladığı yerleri görebiliyor musun? Oğlum kafasını pençelemekle iyi etmiş. Kafa yaraları daha kolay kanar ve durdurulması güçtür."

"Evet, hele onun kadar hızlı hareket ederken." Stark ölümsüze ayak uydurmaya çalışırken, alnındaki teri sildi. "Dallas'ın böyle koşabileceği kimin aklına gelirdi? Şu ana kadar onu çoktan yakalamış oluruz diye düşünüyordum. Bizden o kadar önde değildi. Çocuk gerçekten hızlı yer değiştiriyor. Onu her zaman şu video oyunu çocuklarından biri olarak düşünürdüm. Hani Planet Org'lu

Zorg'muş gibi yapmadıkları zamanlarda yumuşak ve güçsüz olan ama Zorg'ken şişman parmaklarıyla dünyayı yok edenlerden."

Kalona'nın alnı kırıştı. "Bazen dünyanız hâlâ kafamı karıştırıyor ama Dallas'ın neden bu kadar hızlı hareket ettiğini söyleyebilirim. Can havliyle kaçıyor."

"Hey, Thanatos onu öldürmemen gerektiğini özellikle söyledi."

"Çok yazık. Oğlumun başladığı işi tamamlamış olurdum," dedi Kalona.

"Sana katılmadığımı söylemem."

Kalona elini kaldırıp Stark'ı durdurdu. Dallas'ın istikrarlı bir şekilde batıya doğru gittikten sonra dosdoğru kalabalık Riverside Yolu'na dalan izini sürüyorlardı. "İşte." Kalona yolun karşı tarafını, Arkansas Nehri'nin, ay ışığıyla parlayan yüzeyini işaret etti. "Kan akışının kokusunu dağıtmak ve izini kaybettirmek için suyu kullanabileceğini düşünüyor."

"Düşünüyor mu? Sence işe yaramaz mı?"

"Bana karşı, hayır. Kan ondan akıyor ve ben izinin kokusu kadar kendi kokusunu da alabiliyorum."

"Hah. Bu iyi," dedi Stark. Ölümsüzün peşinde dört şeritlik Riverside Yolu'nu geçerken, saatin geç, havanın ise koşucu ve bisikletçilerin dışarıda olmayacakları kadar soğuk olmasına sevindi. Kalona'nın üstünde uzun bir palto vardı elbette ama o kanatlar tam olarak fark edilmez değildiler.

Asfalt bisiklet yolunu geçince Kalona durdu ve yeşilliklerin arasında daha iyi bakmak için eğildi. "Nehre buradan inmiş."

Stark, Dallas'ın kan izlerini görmek ya da kokusunu alabilmek için havayı koklayarak otların arasına baktı. Ama aldığı tek koku, nehrin çamurlu balığımsı kokusu oldu. Ancak ölümsüz kendinden

son derece emin göründüğü için, Stark omuz silkerek peşinden nehre indi. Kıyıya varınca Kalona bir kez daha duraksadı. Bu kez yere çömeldi. Miskin miskin akan nehre bakarken, havadan büyük nefesler çeker gibi bir hali vardı. Aralıktaki buz fırtınasından beri hayli kuruydu; nehir sığlaşmıştı ve uyuşuk suların arasından yer yer büyük kum uzantıları boy gösteriyordu.

"Bu kadar sıkı bir iz sürücü olduğunu bilmiyordum," dedi Stark, Kalona'nın yanına diz çökerken.

"Asırlarımı bu küçük vampirin izlerini silme becerisini katbekat aşan kötülerin izini sürmekle geçirdim. Kolay unutulan bir beceri değil," dedi Kalona.

Stark onu göz ucuyla izlerken Kalona'nın kovulmadan önce Tanrıça için tam olarak ne yaptığını merak etti. İşinde, takibi yüzyıllar sonra bile bu kadar iyi becerecek kadar ustaysa neden kovulmuştu ki?

"İşte!" dedi Kalona işaret ederek. "Onu karşı kıyının yakınındaki kütüğün üstünde görebiliyor musun?"

Stark gülümsedi. "Atışımın isabetli olması için bir şeyi illa görmem gerekmiyor. Bana biraz yer aç ve ben vurduktan sonra o pisliği gidip almaya hazırlan çünkü şimdi benim ürkütücü derecede usta olduğum şeyi yapma sıram geldi." Ayağa kalktı, oku yaya yerleştirip yayı çekti. *Oku Dallas adındaki vampirin uyluğundaki tüylere göm.* Stark düşüncesini, amacını odaklayıp yayı çekti.

Ok yaydan tatmin edici bir vınlamayla ayrıldı ve havada görünmez ama ölümcül bir ıslıkla ilerledi.

"Aah!" Dallas'ın haykırışı onlara kadar ulaştı.

Stark kibirli bir gülümsemeyle Kalona'ya baktı. "Git, getir."

Zoey

İlk ders hiç bitmeyecek gibiydi. Thanatos'un özel dersini genelde severdim. Okuldaki en eğlenceli profesör değildi (O kişi Erik oluyordu) ama süper akıllıydı ve ona ve birbirimize saygılı davrandığımız sürece, neredeyse her şeyi sormamıza izin veriyordu. Sandalyemde kıvranarak arkama baktım. Dallas elbette sınıfta değildi. Bildiğim kadarıyla, Stark ve Kalona, onunla ya da onsuz, henüz kampüse dönmemişlerdi. Fakat diğer kırmızı çaylakların hepsi buradaydı. Shaylin ve Kramisha, Johnny B ve Ant gibi Dallas'ın grubundan olmayan çocuklar ile Stevie Rae'nin diğer çaylakları sınıfın ön tarafında, ben, çemberim ve Afrodit'in kapladığımız en ön sıranın hemen arkasında oturuyorlardı. Nicole, Shaylin'le birlikte gelmişti ve onunla oturuyordu. Yanlarından geçerken ona yoldaki bir hayvan leşine bakar gibi bakan eski arkadaşlarını tamamen yok saymıştı.

Aurox bugün sınıfın ta diğer ucunda, tek başına oturmuyordu. İçeri girince yanımızdan geçerken kısa bir tereddüt yaşamıştı. Sonra Damien ona el sallamış ve Rephaim, revirde Stevie Rae'nin yanında olduğu için, hemen yanındaki iki sandalyenin boş olduğunu söylemişti. Aurox ancak bana bakacak kadar bir süre durmuştu. Ben yarı omuz silkmiş, yarı başımı sallamıştım. Sonra Aurox, Damien'a teşekkür edip yanına oturmuştu. Yani aramızda sadece Afrodit ve Damien vardı. Thanatos *Çaylak El Kitabı*'nda tartışılan beş önemli ritüelden bahsederek konuya girerken, Aurox'un not tuttuğunu gördüm.

Hah, belki de iyi bir öğrenciydi. Bu hiç Heath'lik iş değildi. Bunu düşünmek kıkırdamamama –keyifli bir kıkırdama gibi de-

ğil, histeri krizinin başlangıcı gibi bir kıkırdama– neden olunca saklamak için öksürdüm.

"Sen iyi misin?" diye sordu Shaunee usulca. Sol tarafımda oturuyordu ve belli ki endişelenmişti.

"Gayet iyiyim. Boğazımda gıcık oldu o kadar," dedim.

Thanatos akıllı tahtada acayip işlemeli, süslü bir bıçak resmi açmakla meşguldü. Sınıfın arka tarafından fırlatılan buruşturulmuş bir kâğıt masama düştü. Üzerinde bir yazı olduğunu görebiliyordum. Kaşlarımı çatarak kâğıdı açtım ve okudum: ÖLMEMEN CHOK YZK.

Afrodit kâğıdı kaptığı gibi buruşturup çantasına tıktı. "Onları yok say," diye fısıldadı. "Ben bile böyle yazmazdım."

Dallas'ın çaylakları onun liderliğindeki kadar açıkça pislik etmiyorlardı. Sessizce kaynayan bir öfkeliler güruhuydular. Thanatos'un sorularına cevap vermiyor, dersi sırasında yorum yapmıyorlardı. Arkası dönükken kötü niyetli notlar fırlatmakla yetiniyorlardı. Ve kırmızı boncuk gözlerini üstümde hissettiğime yemin edebilirdim. Omzumun üstünden arkaya baktım.

"Şunlara bakmayı kes," dedi Afrodit, Thanatos hepimize *Çaylak El Kitabı*'nın kopyalarını dağıtırken. "Dikkat çekmek istiyorlar. Onlara bu hazzı yaşatma."

"Keşke Dallas'ın yakalandığını bilseydim," diye fısıldadım.

"Yakalanacak. Kalona'nın elinden kurtulacak kadar akıllı değil."

"El kitabınızın bu bölümünde bahsi geçen *Önemli Ritüeller*'den ikincisini, Kleopatra'nın Koruyucu Ritüeli'nden bahsetmek istiyorum." Thanatos'un hükmedici sesi, dikkatimizi sınıfın ön tarafına çekti. Akıllı tahtayı ve süslü hançerleri işaret ediyordu. "Sadece

ritüellerde ve sihirde kullanıldıklarında, bunlara ne ad verildiğini bana kim söyleyebilir?"

Damien'ın eli havaya fırladı.

"Damien?"

"Athame," dedi.

"Bunu biliyordum," diye fısıldadı Afrodit.

"Doğru. Teşekkürler, Damien," dedi Thanatos. "Koruyucu Ritüel'in en saf ve eski biçiminde, çağırılan elementin, genelde ateş olduğuna dikkatinizi çekerim." Thanatos başıyla Shaunee'yi selamlayıp gülümseyince Shaunee de hevesle onayladı. "Bu okulda özelliği ateş olan bir öğrencinin bulunması gibi bir şansa sahip olduğumuza göre, belki bir Koruma Ritüeli'nde en önemli şeyin ne olduğunu bize o anlatabilir."

"Ah çok kolay! En önemli şey, ritüeli yöneten yüksek rahibedir. Ateşin muhteşem bir koruması olmakla birlikte, sadece sihri yapan kadar güçlüdür," dedi Shaunee.

Soruyu Shaunee'nin cevaplamasına süper memnun olmuştum çünkü Koruyucu Ritüel hakkında hatırladığım tek şey, ritüeli Kleopatra'nın kurduğu ancak daha sonra Markus Antonyus'a sevdalanıp her şeyi mahvettiği, sonunda Markus Antonyus'un ölmesiyle Kleopatra'nın elementinin yanan bir yılana dönüşüp onu yediğiydi. Iyyk.

"Kesinlikle doğru, Shaunee. Teşekkürler. Demek ki sevgili öğrenciler, Koruyucu Ritüel'den çıkarmamız gereken dersin korumayla hiç alakası yok. Bütün mesele odaklanma, tutarlılık ve amaç," dedi Thanatos. "Bu okulda yaşanan olaylar, beni Koruyucu Ritüel dersini dikkatle değerlendirmeye itti. Bu ders üstüne meditasyon yaparken, zihnimde antik çağlarda, vampirlerin genel-

likle bugünkünden daha yetenekli oldukları canlandı." Thanatos durdu ve bana baktı. "Gerçi yakın zamanda daha az yetenek ve güç eğilimi genç vampirlerde aksine kaymakta." Nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum ama ilgimi uyandırdığı kesindi. "Böyle bir kaymanın yankılarını bir düşünün. Antik zamanlarda, Kleopatra gibi yetenek düzeyi yüksek vampirler, taşıdıkları güç sayesinde tercihlerinden ve eylemlerinden sorumlu tutulurlardı. El kitabında okuyabileceğiniz ve tarihçilerimiz tarafından aktarıldığı üzere Kleopatra, Tanrıça tarafından bahşedilen yeteneğini kötüye kullanmıştı. Halkını dinlemez olmuştu. Özelliğini cepte görüyordu. Tek düşündüğü kendi ihtiyaçları ve arzularıydı. Sonunda elementi ateş onu tüketti."

Oturduğum yerde kıpırdanmamak için zor duruyordum. Thanatos bana her şeyi mahvettiğimi mi söylemeye çalışıyordu? Son zamanlarda insanlara karşı sabırsız olduğumu biliyordum ve Aurox/Heath olayı kafa karıştırıcı ve bunaltıcıydı ama Thanatos beş elementlik bir şamara ihtiyacım olduğunu mu söylüyordu yoksa?

Tanrıça aşkına! Öyle olmadığını umuyordum. Elimden geleni yapıyordum. Evet, bunalmış ve sıkılmıştım ama en azından çok fazla sızlanmıyordum. Son zamanlarda.

Afrodit'in elinin kalkması hem beni şaşırttı hem de içsel gevezeliğimin şalterini indirdi.

"Evet, Afrodit. Bir sorun mu var?" diye seslendi Thanatos.

"Evet, söylediklerinizi –eski zamanlarda vampir yeteneklerinin nasıl daha güçlü ve daha sık rastlanır olduğunu– ve şimdi nasıl değişir gibi göründüğünü düşündüm de, güç kaymasının neden gerçekleştiği konusunda bir fikriniz var mı diye merak ettim."

"Bu iyi bir soru, Afrodit. Keşke sana verecek kesin bir cevabım olsaydı. Bu kaymanın Karanlık ve Işık dengesinde büyük bir değişimle alakalı olduğuna inandığımı söyleyebilirim."

"Belki de Nyx bizlere karşı koyabilmemiz ve dengeyi yeniden sağlayabilmemiz için yetenekler veriyordur," dedi Shaunee.

"Belki." Thanatos başıyla onayladı.

"Eski sihirle alakası olabilir mi?" diye sordu Aurox.

Hepimiz ağzımız açık bakakaldık.

"Seni bunu sormaya iten ne?" dedi Thanatos.

Aurox omuz silkti. Rahatsız görünüyordu. "Boğalar. Eski sihir yansıması değiller mi?"

"Öyleler," dedi Thanatos.

"Zoey'nin Kâhin Taşı da eski sihir, öyle değil mi?" dedi Afrodit.

Ona kaşlarımı çattım.

"Bu da doğru," dedi Thanatos.

"Tamam, ama aramızda eski sihrin tam olarak ne olduğunu bilen var mı?" dedim. Konu canımı sıkmaya başlamıştı.

"Eski sihir benim İşaretlenmemden çok öncesinden beri Skye Adası dışında kendini hiç göstermedi." Thanatos söze aynı anda hem hatırlar hem akıl yürütür gibi ağır ağır başladı. "Bildiğim kadarıyla, size verebileceğim en basit tarif, en temel düzeyde –ham, güçlü ve doğal– enerji olduğu. Eski sihir aynı anda hem yaratım hem yıkım demek."

"Büyük ihtimalle, Kleopatra'nın Koruyucu Ritüeli gibi antik büyülerin, sihri yapan yüksek rahibeye bu denli bağlı olması bu yüzdendi," dedi Damien. "Beş Önemli Ritüel dediğimiz şeyin eski sihir kökenli olması mümkün."

"Mantıklı geliyor," dedi Thanatos.

"Ama bu neden aktif olduğunu ya da neden aktif hale geçtiğini tam olarak izah etmiyor," dedi Afrodit. "Ama bence kesinlikle aktif. Sen ne dersin, Z?"

Neyse ki sınıf kapısının hızla açılması ve Kalona'nın kararlı adımlarla sınıfta ilerlemesi sözünü yarıda kesti.

Kanatlı ölümsüz, Thanatos'un önünde saygıyla eğildi. "Yüksek Rahibe, size tutsağınızla döndüm."

"İyi iş çıkarmışsınız." Thanatos sınıfa döndü. "Hepinizin hemen kampüsün merkezinde, cenaze ateşinin yakınında toplanmasını istiyorum. Ders bitmiştir."

Biz sınıfı boşaltırken, Thanatos'un Kalona'yla sessizce konuşmasını izledim. Ölümsüzün gözlerinin açıldığını gördüm, sonra başını eğdi ve Thanatos'u saygıyla, bu kez her zamankinden daha çok eğilerek ve normalden daha uzun süre öyle kalarak selamladı. O eğilmiş haldeyken, Thanatos masasına gitti, telefonu kaldırıp bir düğmeye bastı. Sesi okulun interkom sisteminde yankılandı: "Bütün öğrenciler ve eğitim kadrosu, kampüsün ortasında, cenaze ateşinin yakıldığı yerde toplansın. Konsey üyesi profesörlerimiz derhal Konsey Salonu'nda bekleniyorlar. Toplantı sonrasına kadar bütün dersler askıya alınmıştır." Sonra mikrofonu kapattı ve peşinde Kalona'yla birlikte sınıfın arka kapısına yöneldi.

İçimde kötü bir his vardı. "Neler oluyor acaba?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Afrodit. "Ama her neyse, herkesin gözü önünde gerçekleşecek *ve* bizi en azından bir dersten kurtardı. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Dosdoğru cenaze alanına gittik ve son zamanlarda kesinlikle çok fazla kullanılan kararmış yanık alanın etrafında büyük bir çember çizdik. Gözlerim Stark'ı aradı ama ne onu ne Kalona'yı görebildim.

Bizi Darius karşıladı ve Afrodit'in elini tutarken, kendisinin de bir şey bilmediğini söyledi. Tam herkes huzursuzlanmaya ve iş, "sesimi duyurmak için bağırmam gerek" seviyesine tırmanmaya başlarken, benim içinde olduğum grubun karşısında kalan insanlar kıpırdanıp iki tarafa ayrıldılar.

Görüş alanına ilk giren Thanatos oldu. Üstünü değiştirmiş, tek süsü gümüş iplikle işlemiş, havaya kaldırdığı ellerinin arasında, bir hilal taşıyan Nyx amblemi olan siyah kadife bir elbise giymişti. Açık bıraktığı saçları, koyu renkli gür bir duvak misali beline kadar iniyordu. Saçlarının arasında dikkatimi bana Nyx'in ambleminin işlendiği ipliği anımsatan gümüşi bir parlaklık çekmişti. Yüzü ciddiydi. Korkutucu ama güzel, antik fakat zamansız göründüğünü düşündüm.

Kalona ve Stark görüş alanıma girince dikkatim Thanatos'tan uzaklaştı. Dallas arkalarında topallıyordu. Berbat görünüyordu. Elleri önünde bağlanmıştı. Yüzü çizik ve kan içindeydi. Giysileri ıslak ve leş gibiydi. Stark'ın oklarından biri tüyüne kadar sağ uyluğuna gömülüydü. Dallas'ı toplanan kalabalığın tam ortasına çekerken, Kalona ve Stark da en az Thanatos kadar ciddi ve güçlü görünüyorlardı. Dallas kararmış cenaze alanının tam ortasında durana dek duraksamadılar.

Dallas ne ciddi ne de güçlü görünüyordu. Öfkeliydi. Gözlerinin Shaunee'yi bulmasını izledim. Ona alaycı bir gülümsemeyle baktı, sonra genzinden kazıdığı balgamı ayağının dibindeki küllere tükürdü.

"Tulsa Gece Evi'nin profesörleri, öne çıkın!" diye emretti Thanatos.

Lenobia, Penthesilea, Garmy ve Erik kalabalığın arasından sıyrılıp Thanatos'un yanı başında durdular. Ejderha, Anastasia

Lankford'un ve Profesör Nolan'ın yokluğunda, Konsey'in cok cılız göründüğünü düşünürken, Thanatos'un sesi bir kez duyuldu. "İki Kâhinimizin de öne çıkmalarını emrediyorum."

"Ah, kahretsin!" diye homurdandı Afrodit ve Darius'un elini bırakıp Thanatos'un yanına geçti. Shaylin'in öne çıkması biraz daha zaman aldı ama Thanatos'a katılınca Yüksek Rahibe onu başıyla selamlayıp Afrodit'in yanında durmasını işaret etti.

"Okulumuz fazladan iki yüksek rahibeyle ödüllendirildi. Ne yazık ki içlerinden biri olan, ilk kırmızı Yüksek Rahibe Stevie Rae, ağır yaralandığı için, bugün yanımdaki yerini alamıyor." Ben *iki* dediğini yeni yeni algılarken, Thanatos'un koyu renk bakışları beni buldu. "Ancak ikinci Yüksek Rahibemizi yanıma çağırıyorum. Zoey Kızılkuş, öne çık!"

Gergin ve ne yapacağımı bilemez bir halde, Afrodit ve Shaylin'in yanına geçtim.

Thanatos, Dallas'a döndü. "Sen, Dallas adıyla tanınan kırmızı vampir misin?"

Dallas'ın dudakları büküldü. "Kim olduğumu herkes bilir."

"Dallas, şafak vakti onu ölene dek güneşe maruz bırakma niyetiyle, Stevie Rae'ye saldırdın. Bunu inkâr ediyor musun?"

"Hayır, etmiyorum."

"Dallas, şafak vakti, Nyx tarafından sana bahşedilen yetenekle Shaunee'yi de öldürmeye yeltendin. Bunu inkâr ediyor musun?"

"Hiçbir şeyi inkâr etmiyorum!" Dallas'ın sesi acımasızdı ve gözleri pas kırmızısı bir renkte parlıyordu. "Kovun beni! Bu bok çukuru okuldan ayrılmaya dünden hazırım."

Thanatos yüzünü kalabalığa çevirdi. "Bu vampirin onunla aynı görüşü paylaşan takipçileri olduğunu biliyorum. Suçlarını

bildiklerini, hatta ona yardım etmiş olabileceklerini de biliyorum. Onlar da Dallas'la aynı kaderi paylaşmalı. Yanında durmak isteyen takipçilerini de öne çıkmaya çağırıyorum."

Bundan sonra olacakları süper merak ediyordum. Sürekli Dallas'la takılan on kadar çocuk vardı. Şey, Nicole artık Karanlık Taraf'tan bize geçtiği için, dokuz. Kırmızı çaylaklarından oluşan sürünün tamamının, pislikler gibi kasılarak ve insanlara notlar fırlatarak öne çıkmasını bekledim.

Sadece iki kişi Dallas'a katıldı. Biri, Kurtis adındaki iri yarı çocuktu. Onu tünellerdeki kavgadan hatırlıyordum. Tam anlamıyla pisliğin tekiydi. Diğeri, aylar önce İngilizce dersinde ölümünü seyrettiğim Elliott adındaki oğlandı. Tam bir nefesçi (sınıfta nefes alıp vermek dışında hiçbir şey yapmayan bir çocuk yani) olduğunu biliyordum ama bana kalsa Dallas'ın arkasında durmayacak kadar tembel olduğunu söylerdim. Hele onunla birlikte okuldan atılacakmış gibi görünürken.

Ah, bir dakika. Çok mantıklıydı. Çocuk okulu sevmiyordu. Dallas'la birlikte kovulmak ona kalıcı bir tatil gibi gelecekti.

"Elliott ve Kurtis, ikiniz bu vampirin suç ortakları olarak yanında bilerek mi yer alıyorsunuz?" diye sordu Thanatos.

"Aynen öyle!" dedi Kurtis. Gergin bir ifadeyle etrafına bakındı ama sert ve kendinden emin görünmeye çalışıyordu.

"Evet, her neyse," dedi Elliott.

"Şimdi Konsey üyelerine soruyorum. Bu vampirin ve suç ortaklarının suçunu teyit ediyor musunuz?"

Thanatos bu soruyu sorar sormaz, Kâhin Taşı ısı yaymaya başladı. Elimi taşın üstüne kapattım. Keşke neye tepki verdiğini, ne yapmam gerektiğini bilebilseydim.

Konsey üyelerinin her biri Thanatos'u resmî bir tavırla, "Ediyorum," diyerek yanıtladı.

"Nyx'in Kâhinleri, bu üçü bir vampir yüksek rahibesini öldürmeyi planlamaktan suçlu bulundu. İçinize bakın. Yeteneklerinizi kullanın. Antik zamanlardaki gibi, cezanın hızlıca ve halka açık verilmesi konusunda benimle hemfikir misiniz?"

İlk cevaplayan Afrodit oldu. "Ben hemfikirim."

Shaylin'in cevap vermesi daha uzun sürdü. Dallas, Kurtis ve Elliott'ın durdukları yere biraz daha yaklaştı ve onları dikkatle süzdü. Yüzü, iğrenç bir koku almış gibiydi ama onlara hiçbir şey demedi. Thanatos'un yanındaki yerine döndü. Rahatsızlık verecek kadar uzun bir süre boyunca Thanatos'a baktı. Sonunda derin bir nefes aldı ve "Sanırım yapılacak doğru şey, sizinle hemfikir olmak," dedi. Sonra başını eğdi. Gözlerini de kapattığından neredeyse emindim. Shaylin dua ediyormuş gibi görünüyordu ama onu izleyecek vaktim olmadı çünkü çağırılma sırası bendeydi.

"Zoey Kızılkuş, burada bulunan benim dışımdaki tek Yüksek Rahibe olarak, beni ve bu üçünün planladıklarını ve işlediklerini itiraf ettikleri şiddet suçuna karşılık antik çağlardan gelen cezalandırma hakkımı onaylıyor musun?"

Bana en kolay soru düşmüş gibiydi. Çabucak, "Evet, onaylıyorum," dedim. Kâhin Taşı elimi dağlıyordu.

Thanatos kollarını kaldırdı. Etrafında çatırtılara neden olan gücü, ensemdeki ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Sesi Nyx'in gücüyle giderek yükselirken, bedene bürünmüş Ölüm gibiydi.

"Bu durumda, bu Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olarak gücümü çağırıyorum. Benim korumam altındaki bir yüksek rahibeye karşı işlenen suçlar antik çağlardaki gibi cezalandırılmalıdır. Bana

yeminle bağlı savaşçımdan, kırmızı vampiri infaz etmesini ve iki çaylak takipçisini, her tür vampirden Değişimi reddetmelerine neden olacak kadar uzaklara atmasını istiyorum ki ölüm onları da bulsun."

Şaşkınlıkla iç çekecek kadar bile zamanım olmadı. Kalona şimşek hızıyla hareket etti. Sırtına bir kayışla tutturulmuş uzun kılıcını çekti ve tek bir hareketle, Dallas'ın kellesini uçurdu. Bedeni kıvranıp bir zamanlar boynu olan yerden oluk oluk kan boşalırken, Stark bir adım geri çekildi. Gözlerini Dallas'ın kafasından alamıyordum. Gözleri açıktı. Şaşırmış gibiydi. Ağzı kuru bir zemindeki balık misali bir açılıp bir kapanıyordu.

Kurtis ve Elliott çığlıklar atarak kaçmaya yeltendiler. Kanatlı ölümsüz onları daha kalabalığın oluşturduğu çemberi aşamadan yakaladı. İkisini de bellerinden kavradı. Kalabalık iki yana açılırken Kalona güçlü, uzun adımlarla koştu, kanatları havada bir kez, iki kez, üç kez çırpıldı ve sonra oğlanlarla birlikte havalandı. Oğlanların savurduğu tekmeler ve çığlıklar, Kalona'yı hiç etkilemiyordu. Birkaç dakika içinde, batıda, karanlığın içinde gözden kaybolmuştu.

"Sessizlik!" Thanatos'un emri bir kapatma düğmesi gibiydi. Stark, Shaylin ve Okul Konseyi dışında, etrafımdaki herkesin ya dehşet çığlıkları attığını ya da şok içinde hıçkırdığını işte o zaman fark ettim. "Güçsüzlük ve sürtüşme zamanı doldu. Evimize yönelik şiddetin intikamı alınacaktır. Tanrıçamız merhametli ama aynı zamanda adildir ve ona karşı çıkan herkes haklı gazabını hisseder. Bu size uyarım ve sözüm olsun; Tanrıça'nın ve benim yanımda duranlar korunacak. Bize karşı gelenler ise cezalandırılacak. Tulsa Gece Evi, tercihini yap!"

BÖLÜM ON YEDİ

Zoey

Avucumun içinde sımsıkı tuttuğum Kâhin Taşı alev alev yanıyordu. Neden gözyaşlarına boğulmadığımı ya da histerik çığlıklar atmadığımı biliyordum.

Thanatos haklıydı. Herkesin önünde Gece Evi'ne bağlılık yemini etme ve ayaklarımızı yere basma zamanı gelmişti. Birbirimizle de kavga edemeyecek kadar çok şeyle karşı karşıyaydık. Başından beri söylediği buydu. Benim de inanmaya başladığım şey.

Dallas'ın kanının çizdiği çembere girmemeye özen göstererek öne çıktım. Kâhin Taşımı sıkı sıkı tutarak derin bir nefes aldım ve dua etmeye başladım. *Eski sihir, bana yardım et, beni güçlendir!* Kâhin Taşı'ndan bir ısı patladı ve güç bedenimde cızırdadı. Konuşurken sesimin yüksekliği, sözcüklerimin kalabalığın üstünde yankılanmasını sağladı.

"Çemberim ve ben, Nyx'in yolunu seçiyoruz. Bu Gece Evi'yle bir bütün olarak, yanındaki yerimizi alıyoruz."

Çemberimden bana ilk katılanlar, Damien ve Shaunee oldu. Yanıma geçtiler ve Thanatos'u saygıyla selamlayıp, "Gece Evi'nin yanında, birlikteyiz!" diye tekrarladılar. Shaylin ve Afrodit de öne çıkıp Damien ve Shaunee'nin yanında durdular. Darius ile Stark ve büyük bir mutlulukla gördüm ki Aurox da bize katıldı. Çemberimin geri kalanı etrafıma toplandı ve yumruklarını kalplerinin üstüne bastırıp saygıyla eğilerek birliğimizi ilan etti.

Böylece dalga kırılmış oldu. Kramisha, Erik, Johnny B, Ant, Nicole ve Stevie Rae'nin diğer kırmızı çaylakları kalabalığın arasından öne çıktılar. Bazılarının ağladığını görebiliyordum. Diğerleri, tıpkı Erik ve Kramisha gibi, şoktan bembeyaz olmuşlardı ama hepsi saygıyla eğilip Gece Evi'ne bağlılık yemini ettiler.

Okulun geri kalanı da selam durup tek vücut olma ve Tanrıça'nın yolunu izleme yeminlerini dile getirmeye başladı. Dallas'ın çaylaklarından artakalan bir avuç çocuğa özellikle dikkat ettim. Kalabalıkta kolayca seçiliyorlardı. Oğlanlar süper pasaklı ve hımbıldı ve kızlarsa kıyafetten çok göz kalemi vardı. Artık haşin ve isyankâr hallerinden eser kalmamıştı. Ürkek görünüyor ve öyle davranıyorlardı. Hep birlikte Thanatos'u selamladılar. Yeminlerinin ne kadar samimi olduğunu merak etmemek elimde değildi çünkü cidden başka seçenekleri var mıydı? Onların yerinde olsam ne yapardım diye düşündüm. Öldürülme riskini asla göze almazdım. Thanatos'a katılır gibi yapardım. Ancak daha sonra tercihim farklı olabilirdi.

Ve hemen sonra Kâhin Taşı, deminden beri minyatür bir ocak gibi davranan kendisi değilmiş gibi bir anda soğuyarak beni sağ şakağımda zonklayan bir baş ağrısı, sersemlik ve mide bulantısıyla baş başa bıraktı.

Eski sihir ne ürkütücü bir şeydi!

"Ve şimdi, yaşama dönmeyi emrediyorum! Okul devam etmeli," diyordu Thanatos. "Etrafımızda iş başında olan Karanlık güçlere karşı tedbirli olacağız ama artık aramızda olamayacaklar. Zoey ve çemberinden kısa bir toplantı için benimle kalmalarını rica ediyorum. Diğerlerinin ikinci ders saatinin başlamasına beş dakikaları var. Profesörler, çaylaklarınızla ilgilenin. Uğurlar olsun!"

Biri üstüme soğuk su atmış gibi hissettim. Dallas'ın kellesi uçmuştu. İki çaylak kısa süre içinde ölecekti ve sakın ikinci derse geç kalmayın, öyle mi? Bu da neydi böyle? Güne hiçbir şey olmamış gibi devam etmek nasıl mümkün olabilirdi?

Kalabalık dağılırken, Thanatos bana yaklaştı ve "Zoey, çemberi oluşturmanı istiyorum," dedi.

"Burada mı? Hemen mi?"

"Burada, evet. Vampirin bedeninin etrafında. Ama hemen değil. Çaylaklar sınıflarına dönene kadar bekle."

"Tamam," dedim yavaşça. "Fakat Stevie Rae'nin yerini alacak birine ihtiyacım var."

"Ben Stevie Rae'nin yerine geçerim." Herkes Aurox'a baktı.

"Neden sen?" dedi Stark bana bir şey söyleme fırsatı bırakmadan ve canımı fena halde sıkarak. Bu onun değil, benim çemberimdi.

"Neden ben olmayayım? Kuzeyin nerede olduğunu biliyorum. Yeşil mumu tutabilir, toprağı çağırabilirim. Ve Zoey'ye yardım etmek istiyorum."

"Bence uygun," dedim Stark'a bakmadan. "Damien, sen, Aurox ile Shaunee çember mumlarını ve kibritleri getirebilir misiniz?"

Üçü çember malzemelerini almak üzere Nyx'in tapınağına doğru harekete geçerken, Aurox beni saygıyla selamladı.

"Neler oluyor? Şimdi çember kurmak neden? Birinin bu pisliği temizlemesi gerekmiyor mu?" Afrodit Dallas'ın cesedini işaret ederek ama o tarafa bakmadan konuşmuştu.

"Zoey ve çemberinin yapacakları tam olarak bu," dedi Thanatos. "Hüküm giyen ve infaz edilen bir vampir, bir cenaze ateşini ve cenaze geleneklerini hak etmez. Yanlış yönlendirilmiş takipçilerin mabede dönüştürmelerine engel olmak için herhangi bir yere gömülmemesi gerekir. Artıklarının basitçe, usulca ve hızla kül edilmesi gerekir."

"Ah," dedim anlayarak. "Bir çember oluşturmamı ve Shaunee'yi güçlendirmemi istiyorsunuz ki o..." Nasıl ifade edeceğimi bilemeyerek duraksadım. Yapmak zorunda kalacağımız şeyi düşündükçe, kendimi berbat hissediyordum.

"Bu pisliği temizleyebilsin," diye tamamladı Afrodit benim yerime.

"İyi ifade," dedi Thanatos. Çöpün dışarı çıkarılmasından bahseder gibi bir hali vardı. "Ve bu temizlik ne kadar az dikkat çekerse o kadar iyi. Bu nedenle, kâhinler, size görevinizi saygınlık ve bilgelikle tamamladığınız için teşekkür ederim ama şimdi Afrodit'in dersine dönmesi, Shaylin'in de Zoey'nin çemberinde suyu çağırmasının ardından ona katılması için ısrar etmek zorundayım."

Afrodit'in kaşları çatıldı. Sınıf, olmayı en çok sevdiği yer değildi. Ona kaşlarımı çatarak ve onunla memnuniyetle yer değiştireceğimi düşünerek baktım ama Afrodit farkına bile varmadı.

"Gel, güzelim. Birlikte yürüyelim." Darius onu elinden tutup ana binaya doğru yürümeye başladı.

"Mavi mumumu alıp Damien ve çocuklara ellerini çabuk tutmalarını söyleyeceğim," dedi Shaylin. Nyx'in Tapınağı'na doğru

harekete geçmişken durdu ve dönüp Thanatos'a, "Renklerinizi okudum," dedi. "Yapılması gerekeni yaptınız. Bazen en iyisi eski usullerdir."

"Ben de öyle olduğuna inanıyorum," dedi Thanatos.

"Ama bu, burada yaşananların korkunçluğunu azaltmıyor," dedi Shaylin.

"Azaltmıyor ama gerekliydi," dedi Thanatos.

"Bütün okul sizin tarafınızda değil," dedi Shaylin.

"Bunun farkındayım."

"Bence kaç kişinin size ve bu okula bağlılık yeminleri hakkında şüpheye düştüğünü bilseydiniz şaşırırdınız," dedi Shaylin.

"Sanırım sen bana bunu renklerini okuyarak söyleyebilirsin. Öyle değil mi?" dedi Thanatos.

Yüreğim ağzıma geldi. "Pekâlâ, bir dakika," dedim. "Karanlığa karşı tek vücut olmamız gerektiğine kesinlikle katılıyorum ama Shaylin'in insanların zihinlerini istila etmede kullanılmasına katılmıyorum."

"Söylemeye çalıştığın nedir, Zoey?" Thanatos'un bakışları beni âdeta delip geçiyordu.

"Shaylin'in casusunuz olarak kullanılmaması gerektiği!" Bu fikrin beni neden bu kadar sinirlendirdiğinden emin değildim ama sinirlendirmişti.

"Eğer Nyx'in hizmetinde çalışıyorsa..." diye başladı Thanatos.

Sözünü kestim. "Nyx hepimize özgür irade vermiş. Bu, yaptığımız seçimleri ya da gelecekteki yapacağımız seçimleri sorgulamamızın Tanrıça'nın kurallarına bile ters düşmeyeceği anlamına gelir. Bunda yanlış bir şey yok. Sadece bir aptal yapması istenen şeyleri asla sorgulamaz."

"Shaylin, Dallas'ın renkleri sana onun tehlikeli olduğunu anlattı mı?" Thanatos bu soruyu gözlerini benimkilerden ayırmadan sormuştu.

"Öfkeli ve vahşi olduğunu anlamıştım. Stevie Rae ve Shanuee'yi öldürmeye çalışacağını bilmiyordum."

"Fakat eğer Dallas aurasında gördüğün şey yüzünden bu sabahtan önce durdurulmuş olsaydı, Stevie Rae büyük bir acıdan esirgenmiş olurdu, değil mi?" dedi Thanatos.

"Durdurulmak mı? Gerçekten bir şey yapmadan öldürülmesini mi kastediyorsunuz?" Patlayacak gibi hissediyordum.

"Thanatos'un bunu kastettiğini sanmıyorum," dedi Stark.

"Bunu Thanatos'tan duymak isterim," dedim.

"Antik çağlarda sadece başka vampirlere karşı şiddet eylemleri gerçekleştiren vampirler infaz edilirdi," dedi Thanatos.

"Antik çağlarda değiliz," dedim. "Ve başkalarının ne *düşündüğünün* kimsenin üstüne vazife olmadığına inanıyorum. Ama kim hepimizin düşündüklerini dinlemenin onu vazifesi olduğuna inanıyordu biliyorsunuz, değil mi? Neferet. Bunun ona yaptıklarını hiç sevmedim."

Thanatos kaşlarını kaldırdı. "Ne demek istediğiniz anlaşıldı, genç Rahibe."

"Shaylin, gidip Damien ve diğerlerinin nerede kaldıklarına bak," dedim. Shaylin bir an tereddüt ettikten sonra beni selamlayıp telaşla uzaklaştı.

"Güçlü fikirlerin var," dedi Thanatos.

"Sizin de öyle," dedim.

"Çemberini kurup Shaunee'nin suçlu vampirin yakılmasına liderlik edecek misin?"

"Evet, onun bir şehide dönüştürülmesini sizin kadar ben de istemem."

"Teşekkürler. O zaman seni çemberinle baş başa bırakayım." Thanatos, Stark'a döndü. "Bugün iyi iş çıkardın, Savaşçı. Seninle gurur duyuyorum. Uğurlar olsun." Başını hafifçe eğdikten sonra, dönüp yürüdü.

"Yemin ederim gittikçe daha fazla Ölüm gibi davranmaya başlıyor," dedim arkasından bakarak.

"Z, bence tek yaptığı hepimizin güvenliğini sağlamak için elinden geleni yapmak."

İçimden Stark'a kafa tutmak ve neden benim tarafımı tutmadığını sormak geldi ama ona gerçekten bakınca kıyafetlerinin yırtık ve çamurlu olduğunu gördüm. Gömleği ve pantolonu Dallas'ın kanıyla kirlenmişti. Yüzü solgun ve sıkıntılıydı. İşte o zaman, her ne kadar Thanatos, Dallas'ı okula Kalona'nın getirdiğini ilan etmiş olsa da, infazını mümkün kılanın Stark'ın oku olduğunu anladım.

Ve sonra da Stark, Kalona'nın çocuğun kafasını gövdesinden ayırmasını izlemişti.

Kollarımı ona sarıp başımı omzuna yasladım. "Bence güvenliğimizi sağlamak için elinden geleni yapan biri varsa o da sensin," dedim.

"Sen iyi misin, Z? Sana Thanatos'un ne yapacağını söylemek isterdim ama vakit olmadı." Duraksadı ve ekledi. "Sen konuşurken o büyük gücün aktığını hissettim. Ruhun içini doldurduğu zamanki gibi değildi, bu yüzden eski sihirle alakası olabileceğini düşündüm. Öyle miydi?"

Huzursuzca kıpırdandım. "Kâhin Taşı ısındı ve şimdi kendimi berbat hissediyorum. Bu yüzden, evet, sanırım eski sihirle bir ilgisi vardı."

"Sanırım, özellikle Thanatos eski kuralları çağırırken, çok normal olsa gerek."

"Evet, daha bugün sınıfta bundan bahsediyorduk ama keşke bunun Thanatos'un doğru olanı yaptığı anlamına gelip gelmediğini bilebilseydim," diyerek endişemi yüksek sesle dile getirdim.

"Hey." Çenemi kaldırdı. "Kâhin Taşı sende. Endişelenmen gereken tek şey, senin doğruyu yapıp yapmadığın. Dallas'tan artakalan pisliği temizlemek kesinlikle doğru olan. Tamam mı?"

"Tamam." Onu öptüm. "Sen nasılsın?"

"Yorgun," dedi. "Ve Dallas'ın kellesinin uçurulması olayı. Olacağını biliyordum ve hazırım sanıyordum ama..." Cümlesi yarıda kalırken, bana sımsıkı sarıldı.

"Stark, bir çocuğun kafasının kesildiğini görmeye hazırlanmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum." Ben de ona sarıldım. "Hey, duş alıp üstünü değiştirsen iyi olur. Öğle yemeğinde buluşmaya ne dersin?"

"Okuldan sonra baş başa kalıp hiçbir şey yapmadan yatağa kıvrılmaya ve kendimizi bir *Bing Bang Theory* maratonuna bırakmaya ne dersin?"

Sırıttım. "Ne kadar sevimli bir şapşal olduğunu benden iyi bilen yok."

"Gülmeye ihtiyacım var ve Sheldon beni güldürüyor."

"Ama bir şartla. Bütün esprilerini anlamadığım zaman alay etmek yok," dedim.

"Beni asıl güldüren o kısım zaten," dedi.

"Pekâlâ, bana gül bakalım. Senin için bu fedakârlığı yaparım," diye şakalaştım.

Yüzü ciddileşti. "Ben senin için her zaman fedakârlık yaparım." Derin bir nefes aldı ve ağzındaki baklayı çıkardı. "Aurox'la takılmaya başlamanı istemiyorum."

Geri çekildim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni Heath'le paylaşacağımı söylediğimi biliyorum ama bunu çocuk zaten öldükten sonra söyledim. Şimdi geri döndü. Seni paylaşabileceğimi sanmıyorum ve ondan uzak durmanı istiyorum," dedi bir çırpıda.

"Çok beklettiğimiz için özür dileriz. Biri kibritleri tütsü çekmecesine kaldırmış. Hiç bulamayacağız sandım. Eşyaların yer değiştirmesinden nefret ediyorum," dedi Damien nefes nefese ve yorgun bir halde. O, Shaunee, Aurox ve Shaylin elleri mumlar ve kibritlerle dolu, kan ter içinde geri gelmişlerdi.

"Shaylin bana Thanatos'un ne istediğini anlattı. Hazırım," dedi Shaunee.

"Bir sorun mu var?" Shaylin rahatsız edici bir dikkatle bir Stark'a, bir bana bakıyordu.

"Hayır, her şey yolunda. Stark duş alıp üstünü değiştirmeye gidiyordu. Öyle değil mi, Stark?"

Stark kolunu sarıp beni kendine çekti. Sonra öptü. Tam dudaklarımdan. Sertçe ve sahiplenici bir tavırla. Bir eli sırtımdan aşağı kayıp kalçamın üstünde durdu. "Tamam, Z. Bu akşam görüşeceğiz. Buluşmamızda. Baş başa." Popomu sıktı ve gitti.

Shaylin mor ruh mumunu bana uzattı. Mumu Stark'ın kafasına atmamak için kendimi zor tuttum. Ben bu Stark'la ne yapacaktım? Gerçekten bu kadar sahiplenici davranarak ve bana ne

yapacağımı söyleyerek başka biriyle olmama engel olabileceğini mi sanıyordu? Tanrıça aşkına! Hayır!

Öfkemi bir kenara itip neşeli bir gülümseme takındım.

"Hadi, çemberi kuralım," dedim. "Herkes hazır mı?"

Yerlerimizi alırken, Shaylin'in gözünü benden ayırmayışını görmezden gelmeye çalıştım. Sonra çemberin ortasında durmam gerekeceğini ve bunun kan içindeki yanık toprak zemin üstünde, Dallas'ın başsız cesedinin hemen yanında durmam anlamına geleceğini fark ettim. Shaylin'in beni ne kadar dikkatli izlediği ya da Stark'ın nasıl hıyarlık yaptığı umurumda değildi. Kokusunun ağzımı sulandırmasından ve görüntüsünün midemi kaldırmasından nefret ederek kan gölünün yanında âdeta donup kaldım.

"Ona bakma." Aurox'un sesi bakışlarımı korkunç cesetten ayırmama neden oldu. Çemberin kuzey ucundan bana gülümsüyordu. "Damien'a git ve havayı çağır. Ortaya geçmen gerektiğinde, elementler seni güçlendirmiş olacak. Bunu yapabilirsin, Zo."

Son söylediğiyle Heath'i o kadar çok hatırlatmıştı ki gözlerim doldu. Gözlerimi kırpıştırdım, başımı eğip Damien'a yürüdüm.

Ve Aurox kesinlikle haklıydı. Çemberin merkezine yürüyüp mor mumumu tutuşturarak ruhu çağırdığımda, kendimi güçlü ve sağlam hissediyordum. Shaunee'yi Dallas'ın cesedini cayır cayır yakmaya yönlendirmek zor olmadı. Ceset küle dönünce Shaylin'den cenaze ateşi alanını suyla yıkamasını, Damien'dan havadaki pis kokuyu rüzgârla gidermesini istemek çok doğal geldi. En sonunda Aurox'u toprağa aracı olarak kullandım. Birlikte, toprağı biraz önce kül ve kanla kaplı alandan taze çimler büyütmeye ikna ettik.

Çemberi kapattıktan sonra, yeşil yumuşacık otların arasında durup baharın kokusunu içime çekerken, "Böylesi çok daha iyi," dedim.

Damien çantasından cep telefonunu çıkarıp saate baktı. "Ah, iyi. Üçüncü dersin sadece yarısını kaçırdık. Edebiyatı ve Profesör Penthesilea'yı seviyorum."

"Üçüncü saat! Benim eskrim dersim var," dedi Shaunee. "Ben kaçtım. Öğle yemeğinde görüşürüz, çocuklar."

Arkasından el sallarken derin bir iç çektim. "Keşke altıncı ders olsaydı."

"Edebiyat dersini sevdiğini sanıyordum," dedi Damien.

"Seviyorum ama beşinci saatteki İspanyolca dersini sevmiyorum. Yani altıncı derste olsaydık İspanyolcayı kaçırmış olacaktım." Hafif bir ağrı ve sersemlik hissederek alnımı ovaladım.

"İyi misin?" diye sordu Shaylin.

Ona baktım. Gözlerini bana dikmişti. Yine. Öfkem midemdeki gurultuyla eş zamanlı olarak kabarmaya başladı. Kâhin Taşım'ın göğsümün üstünde ısınmaya başlaması sıkıntımı daha da artırdı. "Shaylin, beni gözetlemeyi kes." Sesimin bu kadar öfkeli çıkmasını istememiştim; tıpkı Shaylin'in onu tokatlamışım gibi yerinden sıçramasını da istemediğim gibi ama olan buydu.

"Özür dilerim, kötü bir niyetim yoktu," derken neredeyse korkudan sinmişti.

İç geçirirken elim soğuyup normal haline dönen taşıma uzandı. "Bak, sana bağırmak istemedim. Ama başım ağrıyor ve açım, hepsi bu."

"Şey, Z, daha yeni çemberden çıktın. Enerjiyi atmalısın. Kafeteryaya gidip bir şeyler ye," dedi Damien kolumu sıvazlayarak. "Ben Profesör P'ye nerede olduğunu söylerim. Sorun olmaz."

"Haklısın, Damien. Bir şeyler yemek başıma iyi gelecek."

"Yemek mi kola mı?" diye sordu gülümseyerek.

"Kola da yemektir," dedim.

"Z, seninle kafeteryaya gelmemin sakıncası var mı?" diye sordu Aurox.

"Senin derse dönmen gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır, ben sadece ilk derse giriyorum. Sonra da okul arazisinde devriye geziyorum."

"Ah, tamam, bunu bilmiyordum," dedim anlamsızca. Ona gıpta mı etmeliydim, yoksa üzülmeli mi bilememiştim.

"Aslında Aurox'un da bir şeyler yemesi iyi bir fikir olabilir," dedi Damien. "İlk çemberiydi." Aurox'a gülümsedi. "Ve mükemmeldin. Aferin sana."

"Hey, teşekkürler, Damien." Aurox gülümseyince gözleri fazla tanıdık bir ışıltıyla parladı.

Nasıl oluyordu da ay taşı rengi gözler bana Heath'i anımsatabiliyordu?

"Z, seninle gelmemin sakıncası yok, değil mi?"

Aurox'a bakakaldığımı fark edip gözlerimi kırpıştırdım. Aurox, Damien ve Shaylin de bana bakakalmışlardı. "Hayır, sorun yok. Ama acele etsen iyi olur, dersin en azından son birkaç dakikasına girmem gerek. Matematik olmaması o derste iyi olduğum anlamına gelmiyor." Damien ve Shaylin'e hızlı bir vedanın ardından, peşimde Aurox'la neredeyse koşarak uzaklaştım.

Yemekhane boştu ama uzaktan tencere tava seslerini duyabiliyordum ve bir şey enfes kokuyordu. Ağzım deli gibi sulanırken, Aurox, "Sen içeceklerimizi alırsan, ben de mutfağa gidip hazır ne var bakarım," dedi.

Düşünmeden onayladım ve doğrudan kolaya gidip daha makinenin başından ayrılmadan koca bir bardağı mideye indirdim. Elimde iki büyük bardakla grubumuzun hep oturduğu masaya giderken, zihnim biraz daha netleşmişti. Soğuk kola mucizesini yudumlarken, bazı mekânların boşken nasıl değiştiğini düşündüm. Mesela kafeterya her zaman gürültülü, çocuklarla ve yiyecekle dolu olurdu ama şimdi, öğle yemeğine yarım saat kala, her zamankinden tuhaf ve neredeyse şu anda burada olmayan ama başka bir yerden beni izleyen çocukların hayaletleriyle yankılanır gibi yabancı geliyordu.

Cidden ürkütücü bir his uyandırıyordu.

"Sana toyst ve domates çoğbası buldum." Aurox elinde tost ve çorbayla dolu bir tepsiyle yanıma otururken mutlu mutlu gülümsüyordu.

Tek yapabildiğim ona dik dik bakmak oldu.

Gülümsemesi kayboldu. Bir çorba ve tostlara, bir bana baktı. "Hoşuna gider sandım. Geri götürebilirim. Hindi ve peynir de var. Aşçı ayrıca salatanın birazdan hazır olacağını söyledi."

"Sorun o değil. Tost severim. Ve domates çorbasını."

"O zaman neden öyle bakıyorsun?"

"Toyst ve domates çoğbası. Neden böyle dedin?"

Aurox'un alnı kırıştı. "Ağzımdan öyle çıktı. Sen öyle demez misin?"

"Aurox, ben ilkokuldan beri öyle derim. Heath de öyle derdi. En sevdiğimiz öğle yemeğimizdi çünkü bizim okulda berbat spagetti yaparlardı."

"Psagetti," dedi Aurox usulca.

Zihnim ona çenesini kapatıp yemeğini yemesini söylememi söylüyordu ama ağzım, "Sadece iyiyken öyle deriz," dedi. "*Psagetti deliliği* berbat spagettiyle yaşanmaz." Gevezelik ettiğimi biliyor ama kendimi tutamıyordum. "*Psagetti delililiğinin bir de şarkısı ve dansı var.*"

"Biliyorum."

"Başka ne biliyorsun?" Aynı anda hem sıcaklıyor hem üşüyordum.

"Sana dokunmayı ve bana bunun için izin vermeni ölecek kadar istediğimi," dedi.

Midemden kelebekler havalandı. "Ben Stark'la birlikteyim."

"Biliyorum ve sanırım bu konuda bir sakinleşme hapı alsan iyi olur."

Sakinleşme hapı! Bunu söylediği zaman Heath'e o kadar çok benziyordu ki nefes alamıyordum.

İkimiz de bir şey demedik. Sonra Aurox yavaşça bana doğru eğildi. Bir elim masada ikimizin arasında duruyordu. Elimi yavaşça çevirdi. Parmağını avucumun içini süsleyen detaylı deseninin üstünde dolaştırdı.

"Nyx'in hediyeleri," dedi.

"Evet."

"Ne kadar özel dövmelerin var." Parmağını avucumdan yüzüme kaldırdı ve orada da tekrarlanan deseni okşadı.

Parmağı sıcacıktı ve sinirlerimi öyle bir uyandırmıştı ki dokunduğu her yer karıncalanıyordu. Boynumun kenarından BDG tişörtümün derin V'sine doğru kaydı ve bir omzumdan diğerine kadar uzanan kabartılı yara izini kaplayan dövmemi okşadı.

"Bu seni az kalsın öldürüyordu," diye fısıldadı.

"Neredeyse." Kelime ağzımdan hem koşup hem konuşmaya çalışıyormuşum gibi boğuk çıkmıştı.

Parmak ucunu bedenimden çekmeden gözlerimin içine baktı. "Heath'le Damgalandın ve seni o kurtardı. Bu yüzden ölmedin."

"Evet."

"Kanını içtin."

Konuşmakta zorlandığım için, başımı sallamakla yetindim.

"Zo, kanımı içmeni istiyorum."

"Heath, şey, Aurox," diye kekeledim. "Yapamam. Bu Stark'ı incitir ve ben..."

Bıçağını kaldırıp biraz önce göğsüme dokunan parmak ucunu çizince cümlem yarıda kaldı. Parmak ucunda kıpkırmızı bir damla belirdi. Kanının kokusu içime işledi. İnsan kanı kokusu değildi bu. Çaylak ya da vampir de. Sihirdi.

Parmağının ucunu yaladım. Adımı inledi. "*Zo!*"

Tadı bedenimi bir nükleer bomba gibi çarptı. Ellerim onu sımsıkı tutarak, tutsak ederek ihtiyaçla elinin üstüne kapandı. Gözlerimi yumdum ve parmağını ağzıma aldım. Öne eğilip başını başıma yasladı.

Üçüncü dersin sona erdiğini ve öğle yemeğinin başladığını haber veren zil çalmaya başladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne yaptığımı fark ettim.

"Hayır, bu doğru değil! Hayır, Aurox." Başımı sallayarak elini bıraktım.

Onun nefesi de benimki kadar ağırdı. "Kimseye söylemem. Sana asla öyle ihanet etmem."

Ağlamak istiyordum. "Beni önemsiyorsan gidersin. Lütfen."

Kanayan parmağını bir peçeteye sardı ve kafeteryadan dışarı fırladı.

Koca bir bardak kolayı bir dikişte içtim. Ağzımı sildim. Tişörtümü düzelttim. Tostumdan bir parça alıp kendimi yemeğe zorladım. Arkadaşlarım masaya doluşunca gülüp konuştum ve Stark'ın beni sahiplenerek sarılmasına izin verdim.

Kimse içimden attığım çığlıkların farkında değildi. Hiç kimse.

BÖLÜM ON SEKİZ

Neferet

Yirminci yüzyılı tekrar yaşarken, Neferet'in gözleri kapalı göz kapaklarının altında kıpırdanıyordu. Sonunda ona böyle büyük bir güç ve ölümsüzlük getirecek bir dönem için, gerçekten korkunç sıkıcı bir yüzyıl olmuştu.

İki istisna yaşanmıştı: Rüyaları ve yaşlı kadın. İlki yalan çıkmıştı, ikincisi ise bütün ihtişamıyla gerçeğin çok ötesindeydi. İkisi arasında, rüyalarını tekrar ziyaret etmekten daha büyük keyif alması ironik bir durumdu.

Neferet, Tower Grove Gece Evi'ne ve onu endişe ve şefkat yağmuruna tutmaya fazla gönüllü bir okula geri dönmüştü. Chole'nin ve Savaşçısı'nın zamansız ölümleri çok kısa süre içinde yaşanmıştı. Herkes Neferet'in sosyal olaylardan kendini çekmesini ve meditasyon ile duaya her zamankinden çok vakit ayırmasını anlayışla karşılaşmıştı.

Neferet'in dua saatlerini, ona sadece baygın durumdayken gelen bir tanrının hasretiyle yanıp tutuştuğu, derin, ilaçla beslenen bir uykuda geçirdiğinden habersizdiler.

Kalona akıllı davranmıştı. Muhteşem yakışıklılığına rağmen, Neferet'in rüyalarına sadece fantezilerini ona açmasını isteyen ve ona tapmasına izin veren Yüzsüz Tanrı olarak gelmişti.

Rüya gibi değildi. Çok sonra, artık çok geç olduğunda, Neferet gördüklerinin rüya olmadığını, Kalona'nın bilinçaltına girip onu manipüle ettiğini anlayacaktı. O zamanlarda tek bildiği ölümsüzünün dokunuşunun neden olduğu arzuydu. Kendini ona açmaya başlamıştı ve Kalona'nın bilinçaltı fısıltılarını dinlerken, Neferet gittikçe güçlenmişti. Etrafındaki vampirlerin modern usullerini sorgulamaya başlamıştı. Ve en sonunda ikisinin, tıpkı Nyx ve yeryüzündeki Erebus gibi, yan yana hükmedebilmeleri için, bir tanrıyı haksız tutsaklığından azat etmenin onun kaderi olduğuna inanmıştı. Birlikte, artık vampirlerin insanlarla huzursuz, acınası bir barış içinde var olmayacakları bir yeni çağın habercisi olacaklardı. Neferet sessiz ve derinden, vampir-insan ilişkilerini dönülmez bir şekilde değiştirecek olaylar dizisini harekete geçirmişti. Ölümsüzün rüyalarında söylediği gibi: *Yeryüzünde dolaşan tanrılar, onlara tapınması gerekenlere neden boyun eğsinler ki?*

Neferet, Savaşçısı'nın ölümünü seyahat etmek ve can sıkıcı öğretmenlik işine bağlanıp kalmamak için bahane olarak kullandı. Rüyalarını dolduran ama gerçek hayatta ondan uzak duran şeyin peşinde oradan oraya dolaşırken, onu Nyx'in elçisi olarak adlandırmalarını gülümseyerek karşılamıştı. Ziyaretleriyle Gece Evleri'ni özel bir şekilde kutsadığına inanılıyordu.

Neferet kendini bir güç elçisi olarak görüyordu.

Psişik güçlerini, hangi yüksek rahibenin ne istediğini, neye ihtiyaç duyduğunu anlamak için kullanıyordu: övülmek mi, meydan okunması mı tehdit edilmek mi pohpohlanmak mı, hayranlık mı rahat bırakılmak mı? Sonra da onlara istediklerini veriyordu; bilgi, şifalı bir dokunuş, içgörü, heyecan. Yüksek rahibelerin ihtiyaç ve istek listeleri sınırsızdı. Neferet "hizmet ederken" vampir toplumunda bir statü kazanıyordu. Kendini güçlü ve çekici bir bukalemun gibi görüyordu. Halkının onda en çok güvendikleri, saygı duydukları ve nihayetinde tapındıkları şeyleri görmelerini sağlıyordu.

Ve Neferet, her zaman ama her zaman ulusun kalbine, insan geçmişinin günlüğünü gömdüğü ve Kalona'nın rüyaları, fısıltıları ve dokunuşunun onu çektiği, toprağı eski kan rengi Oklahoma'ya ve genç şehir Tulsa'ya çekiliyordu.

Beni özgür bırakmanın yolunu bul, beni özgür bırakmanın yolunu bul... Kalona'nın fısıltıları rüyalarını kaplıyor, gölgesini hayatının üstünden bir an bile çekmiyordu.

1927 senesinin Nisan ayında, varlıklı bir insan çift olan Waite ve Genevieve Phillips, vampir yüksek rahibelerini Philbrook Malikânesi'nin tamamlanışını kutlamak için verecekleri büyük galaya davet ettiler.

Neferet daveti kabul edenler arasında olmaya özen gösterdi. İlgisini çeken ne Philbrook ne hayırsever ve liberal çift ne de onların varlıklı sosyetik arkadaşlarıydı.

Neferet'in ilgisini çeken şehirdi. Petrol ve alkol, para, kan ve güç kokuyordu. Her zaman güç.

Rüyalarının özü gibi onu gece Phillips'lerin partisinden çıkıp sokaklarda dolaşmaya çeken de, gücün kokusu olmuştu. Etraf yeni tamamlanmış, petrol parasıyla yapılmış malikânelerle doluydu.

Neferet kimseye görünmeden, o binaların arasında dolaştı. Pencerelerine neredeyse hiç bakmıyor, kurşunlu camlarını ya da yeni elektrikli avizelerin buzu andıran pırıltılarını görmüyordu. Aksine bu ışıltılı malikânelerden uzağa, ona âdeta bir şarkı mırıldanan ezgili, küçük bir nehre çekiliyordu.

Malikâne, özellikle Neferet için yoktan var olmuş gibi, bir anda karşısına çıkıvermişti. Meşe ağaçlarının yükseldiği son derece bakımlı bir arazinin ortasında devasa bir binaydı. Neferet malikâneye sokaktan girişte sadece bir demir kapı olmasını ve binanın etrafını çevreleyen bir duvarın olmamasını ne kadar yadırgadığını hatırlıyordu.

Sonra tabelayı gördü ve bir Avrupa villasından ya da bir şatodan esinlenmiş gibi görünse de taş binanın aslında bir özel okul olduğunu anladı.

Bina onu henüz yaşlı kadını görmeden kendine çekmişti. İlgisi büsbütün uyanmış halde kampüse girdi. İkisi de benzersiz dokulu bir taştan inşa edilmiş iki ana bina vardı. Kampüs karanlık ve terk edilmiş hissi verecek kadar yeniydi. Uyuklayan kampüste dolaşırken, bütün gece kulağına fısıldanan şarkı gerçek oldu ve rüyası bütünlük kazandı.

Önce davulun tumturaklı sesini duydu. Neferet sesin peşinden, kampüsün doğu ucunda ücra bir köşeye kadar yürüdü. Orada adaçayı ve tatlı ot kokusu onu, bir kamp ateşinin ışığını bile saklayacak kadar büyük, devasa bir meşe ağacına çekti. Meşenin dallarının kuşlarla kaplı olduğunu fark etti. Biraz düşününce kuşları tanıyıp *kuzgunlar* dedi. *Tuhaf, kuzgunlar gece görünmez.*

Neferet ağacın etrafını dolaşınca kamp ateşini gördü.

Sonra davul sesi bütün açıklığı kapladı ve Neferet'in bütün dikkati kocakarıya odaklandı. Yaşlı kadın önünde büyük bir da-

vulla ateşin yanına çökmüştü. Davulu, sağ elinde tuttuğu, hayvan postuna sarılı tek bir tokmakla çalıyordu. Sol elinde ise bir savaş baltası vardı. Birkaç vuruşta bir, yanında duran, uzun ve kalın kuru ot demetinden yumruk büyüklüğünde bir parça kesiyordu. Ateş, otları tıslayarak yiyor ve tatlı kokulu bir duman püskürtüyordu. Kadının elbisesi zamanla sararmış olmasına rağmen, sıradışı bir güzelliğe sahipti. Narin boncuk işlemeleri ateşi yansıtıyor, tokmağı her vuruşunda, elbisenin püsküllleri zarafetle salınıyordu. Yüzü eski zamanlardan kalma, kalın saç örgüsü gümüş rengiydi ama sesi, bir genç kızınki kadar berraktı. Şarkısına başlayınca Neferet sözcüklerden büyülendi.

Kadim olan uyuyor, uyanmayı bekliyor.

Şarkı, içinde kalp atışıyla eş zamanlı olarak atarken, Neferet yaşlı kadına doğru sessizce ilerledi.

Toprağın gücü kutsal kırmızı renkte akınca
İşaret doğruyu gösterir; Kraliçe Tsi Sgili tasarlayacak
Ve o, onu saran yatağından yıkanacak

Neferet ateşin aydınlattığı alana girdi. Kocakarı ona bir zamanlar mavi olması mümkün, çapaklı gözlerle baktı. Şarkısını yarıda kesti.

"Hayır," diye üsteledi Neferet. "Söylemeye devam et. Çok güzel bir şarkı."

İfadesi gerilse de yaşlı kadın şarkıya devam etti.

Ölümün eliyle kurtulacak
Korkunç bir güzellik, canavarca bir görüntü
Kadınlar tekrar yönetilecek
Onun önünde diz çökecek

Kalona'nın şarkısı kulağa tatlı gelir,
Biz soğuk ısıyla katlederken

Kalona! Tanrı'nın adının anılması Neferet'i delip geçmişti. "Yaşlı kadın! Tekrar söyle!" diye emretti.

"Bitti. Gidiyorum."

Yaşlı kadın kalkmaya yeltendi ama Neferet onu durdurmak için hızla harekete geçti. Savaş baltasını kocakarının elinden alıp gırtlağına dayaması çok kolay oldu.

"Ya emrime uyarsın ya da gırtlağını keser ve kuşlar yaşlı kemiklerini didiklesin diye seni burada bırakırım."

Yaşlı kadın gözlerini kapattı, derin, titrek bir nefes aldı. Sonra şarkı söylemeye başladı. Tekrar tekrar söyledi, ta ki Neferet sözleri ezberlediğinden emin olana kadar. Kadının durmasına ancak o zaman izin verdi. Kocakarının zihnine o zamana müdahale etti.

"Kendini Ghigua olarak görüyorsun. O da ne?"

Yaşlı kadının gözleri açıldı. Neferet'i yanıtlamamıştı ama zihni bir anda panikle ve tuhaf sözcüklerle dolmuştu. *Ane li sgi, iblis, Tsi Sgili, ruh yiyici, insan katili.* Bu sözcük dalgası Neferet'e bir korku ve dehşet dalgasıyla taşınmıştı.

"Benden çok korkuyorsun." Neferet gülümsedi ve baltayı aralarındaki küçük boşluğa bırakarak yaşlı kadının yanına oturdu.

"Aklımdan geçenleri duyuyorsun," dedi kadın.

"Daha fazlasını da duyuyorum," dedi Neferet. "Sanırım şarkının ne demek istediğini anlıyorum."

"Bu şarkıyı her yeni ayda uyarı olarak söylerim."

"Bazılarına uyarı gibi geliyordur. Bana ise bir vaat." Neferet yaşlı kadının zihnini daha da zorladı. "Benden vampir olduğum için korkmuyorsun."

"Ben vampirlerden korkmam."

"Ama benden korkuyorsun," dedi Neferet. "Ve söylediğin şarkı benim âşığımla ilgili. Dur bakayım, devamı nasıldı? *İşaret doğruyu gösteriyor, Kraliçe Tsi Sgili tasarlayacak.* Söylesene yaşlı kadın, bu Tsi Sgili kim ve ne?

Sensin, iblis! Acıdan keyiflenen! Öldürmekten beslenen!

Kınama yaşlı kadının zihninden Neferet'inkine yankılanmıştı ama kocakarı sadece, "Bu gecelik yeterince konuştum," demekle yetindi. "Artık daha fazlasını söylemeyeceğim."

Sonra ince, kırışık dudaklarını birbirine bastırıp inatçı bir çizgiye dönüştürdü.

Neferet ona ipeksi bir gülümsemeyle baktı. "Ah, ama benimle kelimelerle konuşmana gerek yok. Zihnin yeterince yüksek sesle haykırıyor. Ağzından tek hece çıkmasa da ben ihtiyacım olanı elde ediyorum, yaşlı kadın."

Ancak Neferet'in kadının zihnine istediği şekilde tecavüz edecek zamanı olmadı. Kocakarı kulakları sağır edecek bir feryat koparark savaş baltasını kaptı ve kendi gırtlağını kesip şah damarını açtı.

"Hayır!" Neferet elini yaşlı kadının etine dayadı ve silinmeye yüz tutmuş görüntüler ve biçim kaybeden düşüncelerde

cevaplar aramak için zihnini kurcalarken, son dakikalarını uzatmaya çalıştı.

İninde o anı yeniden yaşarken Neferet'in bedeni kıvranıp seğiriyordu. Yaşlı kadın kendini bir hiç uğruna feda etmişti. Zihni Neferet'in iki şeye başlamasına yetecek kadar bilgi barındırıyordu. Kalona'yı serbest bırakma mücadelesi ve tatmin edilmemiş bir yüksek rahibeden, ölümsüz tanrıça Tsi Sgili'ye dönüşümü.

Zoey

Altıncı dersi seviyordum. Sadece Lenobia, olabilecek en harika profesör olduğu için değil, *ata da binebiliyordum*. Daha ne kadar kusursuz olabilirdi ki? Bugün Lenobia stres atmaya ihtiyacımız olduğunu bilir gibiydi. Arenaya girince üçgen oluşturacak şekilde dizilmiş metal variller bulduk.

Lenobia, Mujaji'nin sırtında dörtnala geldi. Siyah kısrak tam önümüzde durdu.

"Söyleyin, çaylaklar, aranızda o varillerin neden burada olduğunu bilen var mı?"

Hızla el kaldırdım.

"Zoey?"

"Varil yarışı için."

"Öyle," dedi Lenobia. "Hiç varil yarışı yaptın mı Zoey?"

Biraz gergin bir ifadeyle gülümsedim. "Şey sayılır. Büyükannemin atı, Fare, emekliye ayrılmış bir varil yarışı atıydı. Büyükannem onun için variller kurardı. Fare çok yaşlanınca bile, varilleri görünce neşelenir ve tay gibi etraflarında koştururdu.

Bana sadece sıkıca tutunmak kalırdı; bütün işi Fare kendisi yapardı ama eğlenceli olurdu."

Lenobia gülümsedi. "Çok güzel bir hikâye ve özel bir anı Zoey. Kıymetini bil."

"Bileceğim. Biliyorum."

"Zoey dışında varil yarışında tecrübesi olan var mı?"

Diğer beş çocuk başlarını sallayarak kıpırdandılar.

Lenobia kaşlarını çattı ve bizden çok kendi kendine homurdandı. "Oklahoma'nın orta yerinde yaşayıp etrafta atlar hakkında hiçbir şey bilmeyen gençlerin olması her zaman moral bozucu." Sonra sesini yükseltip devam etti. "Önemi yok. Sizin için çok büyük, çok basit ve takip etmesi çok kolay olacak bir örnek düşündüm." O, dilini şaklatınca kısrağı Mujaji kenara çekilip Travis ve Percheron'u Bonnie'ye yol açtı.

Travis atını Lenobia'nın tam karşısında durdurdu ve onu şapkasını öne eğerek selamladı. "Hanımefendi, az önce aygırıma büyük ve basit dediğinizi duymadım, değil mi?"

Lenobia cevap vermeden önce Bonnie'nin burnunu öpüp okşadı. "Bu muhteşem yaratığa asla büyük ve basit demem. Bahsettiğim sizdiniz, efendim." Uzun boylu yakışıklı kovboya gözleri parlayarak bakıyordu.

"Ona sözüm yok, hanımefendi. Takdir edildiğime memnun oldum."

Lenobia küçük bir kız gibi kıkırdadı. Onu hiç bu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyordum. "Çocuklar için Bonnie'yi varillerin etrafında dolaştırır mısın?" İşveli bir tavırla, Travis'in çizmesine vurdu.

Evet, kesinlikle âşıktı.

"Pekâlâ, kızım, bu çaylaklara varil yarışı yapmak için illa çeyrek atı[4] olman gerekmediğini gösterelim." Bonnie'yi başlama duruşuna çekti ve karnına biraz sertçe bir tekme ve kocaman poposuna şapkasıyla bir şaplak indirdi. Percheron aygırı neredeyse ok gibi fırladı.

Lenobia, Bonnie'nin ne yaptığını –bir yonca deseni çizdiğini– uzun uzadıya anlattı. Yine de dev aygır, Travis'in coşkulu haykırışları eşliğinde koşup arenanın zeminini sarsarak gelince hepimiz tezahüratlar eşliğinde alkışladık.

Ve bu, eğlencenin sadece başlangıcıydı. Neredeyse bir saat boyunca seçilmiş atlarımızın sırtında varillerin etrafında sırayla koşturduk. Persephone "benim" kısrağımdı. Güzel demir kırı derisinin her santimine hayrandım. Üstelik sıkı hareket edebiliyordu. Persephone yonca çizmeyi kesinlikle iyi biliyordu. Stevie Rae'nin diyeceği gibi, tek yapmam gereken minik bir topuk darbesi ve ona sıkıca tutunmaktı.

O süre boyunca –elli dakika kadar– Neferet'i, Stark'ı, Aurox'u, Heath'i, Değişimi ve eski sihri unuttum. Bir süreliğine, kahkahalarla gülen, ata binen ve hayatı seven o küçük kıza döndüm.

Çok çabuk bitti. Genelde Persephone'yi tımarlamak zihnimin yatışmasına yardım ederdi. Bugün ise tam tersi etki yarattı. Belki de sırtındayken çok fazla düşünmediğim için olsa gerek, onu tımarlayıp yelesini fırçalarken, sorunlarım şaha kalktı.

En büyük sorunumun, Neferet'in neyin peşinde olduğunu ve hemen arkasından da Kâhin Taşımın ve eski sihrin nasıl işlediğini

4 Kısa mesafe yarışa yatkınlığıyla ünlü bir Amerikan yarış atı cinsi. Adını çeyrek millik koşulardan alır. (ç.n.)

–ya da işlemediğini– anlamak olması gerekirdi ama zihnimde Heath/Aurox/Stark olayı dönüp duruyordu.

Tanrıça aşkına, oğlanın parmak ucundan kan yalamıştım.

Şimdi ne yapacaktım?

"Bugün iyi iş çıkardın, Zoey."

Lenobia'nın sesiyle irkilince Persephone de benim gergin tepkimden etkilenerek kafasını salladı. Kısrağı yatıştırırken, Lenobia'ya özür diler gibi baktım. "Özür dilerim, aklım başka yerdeydi."

"Tamamen anlıyorum." Lenobia ahır bölmesinin kapısına yaslandı. "Mujaji'yi tımarlamak benim için uyku ilacı almak gibi. Beni öylesine gevşetti ki sonrasında bölmesine kıvrılıp uyudum."

İç geçirdim. "Evet, Persephone de genelde bende aynı etkiyi bırakır."

"Ama bugün öyle olmadı mı?"

"Bugün olmadı."

"Konuşmak ister misin?"

Tam, otomatik *sorun yok, ben iyiyim* cevabımı verecekken, Lenobia'nın iki yüz yıl boyunca Travis'i bulmayı beklediğini hatırladım. Karmaşık aşk nedir biliyor olmalıydı. Ayrıca Lenobia benim için profesörden fazlasıydı, bir arkadaştı. Otomatik cevabımı değiştirdim. "Evet, vaktiniz varsa, konuşmak isterim."

Lenobia bölmenin içine bir saman balyası çekip oturdu. "Benim zamanım var."

Nereden başlayacağımı bilemeyerek derin bir nefes aldım.

"Kısrağı tımarla ve anlat. Gerisi kendiliğinden gelir."

Yumuşak kaşağı fırçasını aldım ve Perspehone'nin derisinin pürüzsüz yüzeyinde dolaştırmaya başladım. Ve anlattım.

"Bir yüksek rahibe için birden fazla erkek seçmenin normal hatta beklenen bir şey olduğunu biliyorum ama bunu nasıl yaptıklarını anlamıyorum."

Lenobia bir kahkaha attı.

"Ne dedim ki?"

"Ah, Zoey, özür dilerim. Gerçekten sana gülmüyorum. Sadece ne kadar genç olduğunu ve vampirler hakkında gerçekten anlamadığın ne çok şey olduğunu unutuyorum."

"Birden fazla erkeği elimde oynatmak gibi," dedim başımı sallayarak.

"Şey, belki de ama bana öyle geliyor ki ilk anlaman gereken şeylerden biri, yüksek rahibelerin aynı anda birden fazla erkek seçmesinin *beklenmediği*. Sadece bugünkü kültürde bir kadının yaşayacağının aksine, yargılanmadan birden fazla partner seçebiliyorlar." Lenobia uzun ve samimi bir sohbete hazırlanır gibi, bacak bacak üstüne atıp sırtını bölmenin duvarına yasladı. "Zoey, Değişimi tamamladığında, yaşam sürenin ne kadar olacağını bir düşün."

"Tamamlarsam," dedim.

Lenobia gülümsedi. "Ben sana güveniyorum. Bu yüzden tamamladığında diyelim. Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

"Yaşlı," dedim düşünmeden. "Şey özür dilerim. Yaşlı göründüğünüzden değil."

"Alınmadım. 1772 senesinde doğdum."

"Gerçekten yaşlıymışsınız," deyiverdim.

Gülümsemesi büyüdü. "Kader benden yana olursa, muhtemelen hayat döngümün sadece yarısını yaşamışımdır. 1772'den bu yana, tek bir erkek sevdim. Bu benim seçimim, benim yemi-

nimdi. Pek çok vampir ömrü boyunca birkaç aşk bulur. Bazen yeni bir insan aşkla karşılaştıklarında bir vampirle zaten ilişkileri oluyor. Ya da tam tersi."

"Yani aynı anda birden fazla erkek olmasının beklenmesi diye bir şey yok."

"Aynen öyle. Daha çok mantık ve hayat süresi meselesi. Ve seçim. Anaerkil bir toplumda olduğumuz için, yargı ya da kınama olmadan seçebiliyoruz. Bu, sorununa yardımcı oldu mu?"

"Şey, evet ve hayır. Birden fazla sevgili olayını bana izah ettiğiniz için teşekkür ederim ama Heath/Aurox konusunda ne yapacağımı hâlâ bilmiyorum," dedim üzüntüyle.

"Neden bir şey yapman gereksin?"

"Çünkü bir şey yaptım. Ve yok saymak, Aurox'a da Stark'a da haksızlık olur. İç geçirdim. "Ya da Heath'e."

"Yani Stark'ın yanında Aurox'la da sevgili mi oldun?"

"Hayır!" diye cırladım ve Persephone'nin üstünden Lenobia'ya baktım. Yargıdan uzak, dingin bir ifadeyle, gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. "Ama kanından birazcık içtim," diye itiraf ettim.

"Ve normal bir ilk yıl çaylağı olmadığın için, bu senin için bağımlılık yaratıcı ve heyecan verici. Doğru mu?"

"Evet, doğru," diye itiraf ettim.

"Stark biliyor mu?"

"Ah, Tanrıçam, hayır! Duysa kafayı yer. Aurox yakınımdayken sahiplenici bir pislik gibi davranmaya başlıyor zaten."

"Ama Heath'le çiftleştiğini ve Aurox'un içinde bir yerde Heath'in ruhunu taşıdığını biliyor."

"İşte bu yüzden sahiplenici bir pislik gibi davranıyor ya. Belli ki Stark, Heath'i, yani Aurox'u görmemi onaylamıyor. Üstelik Stark birbirimizle neredeyse hiç konuşmadığımızı sanıyor."

"Aurox senden etkileniyor."

Lenobia bunu sorar gibi söylemedi ama ben cevap verdim. "Evet, etkileniyor. Ve nedeni içinde Heath'in olması. Bilinçli bir şey değil. Tuhaf, tedirgin edici bir şey. Aurox her zaman şu hoş ama özellikle çekim hissetmediğim çocuk olacak ama sonra *bam*! Tam Heath'lik bir şey söyleyecek ya da yapacak ve benim içim acıyacak."

"Stark'a bağlı olmasan, Aurox'la olmak ister miydin?"

Dudağımı ısırdım. "Emin değilim. Heath'i seviyorum. Her zaman da seveceğim ama Aurox gerçekten benim Heath'im değil ki."

"Yani tıpkı Kalona'nın, senin içinde bakire A-ya'nın ruhunu barındırdığın ve sende onun varlığını hissettiği için senden etkilenmesi gibi?"

Bu karşılaştırma beni şaşırtmıştı ama düşündükçe mantıklı geliyordu. "Şey, sanırım bu konuda haklısınız. Vay canına, işte bu işimi kolaylaştırdı. Kalona beni A-ya yüzünden istedi ve itiraf etmeliyim ki ben de ona karşı derin bir çekim hissettim. Ama gerçek değildi. Ben A-ya *değilim* ve Kalona'yı sevmeyi *ben* seçmedim. Aurox da Heath değil. Beni sevmeyi seçmesi gerekmiyor. Heath'ten artakalanlar beni seviyor, hepsi bu."

"Durumu senin için daha karmaşık bir hale getirmekten nefret ediyorum ama Aurox'un da seni sevebileceğini bilmelisin. Travis, tek eşim Martin'in bir reenkarnasyonu. Martin'in anılarına sahip değil. Aslında, benim Martin'imden çok farklı ama o da bana, en az benim olduğum kadar bağlı." Lenobia'nın gülümsemesi şefkatli,

gözleri yaşlıydı. "Sevgiyi yanına alabiliyorsun ve bazılarımız onu tekrar bulacak kadar şanslı oluyor."

"Lenobia, senin adına çok seviniyorum ama aklımı gerçekten çıfıt çarşısına çevirdin."

"Zoey, durumun zaten karmaşıktı. Nasıl idare edebileceğin konusunda tavsiyemi ister misin?"

"Lanet olsun, evet," dedim.

"Sana soğuk, hatta bencilce gelecek ama senin yerinde olsaydım, gerçekten kiminle olmak istediğime, iki delikanlının ne istediği konusunda endişelenmeden karar verirdim. Seçimlerinden ancak, o seçimleri bir başkası için değil, kendin için yaparsan hoşnut kalırsın."

Kaşağıyı elimden bırakıp ona baktım. "Gerçekten bu kadar basit mi?"

"Kendine karşı dürüst olabilirsen ve sonrasında da o dürüstlüğün peşinden ayrılmamayı başarabilirsen, evet, basit," dedi Lenobia.

"Bana üzerinde düşünecek çok şey verdiniz ama en azından artık tutacağım bir yön var."

"Bir başkasının seni sevip sana karşı dürüst olabilmesi için, önce senin kendini sevmen ve kendine karşı dürüst olman gerek."

Okulun sona erdiğini haber veren zil çaldı. Yumruğumu kalbime bastırıp Lenobia'yı saygıyla selamladım. "Teşekkürler, Lenobia."

Lenobia geleneksel jesti karşılıksız bırakmadı ve "Her zaman kutsanmanı dilerim, Zoey Kızılkuş," dedi.

"Stark, konuşmalıyız." Bu kelimeleri söylemekten, muhtemelen Stark'ın duymaktan ettiği kadar nefret ediyordum. Demek iste-

diğim, kim etmezdi ki? Annesi, babası, kız ya da erkek arkadaşı, öğretmeni ya da patronuyla bu iki kelimeyle iyi bir sohbete başlayan var mıydı?

"Tamam, ama ben *Big Bang Theory* seyredip baş başa zaman geçireceğimizi sanıyordum." Her zamanki kibirli sırıtışıyla yarı gönüllü bir gülümseme gönderdi.

"Onu hâlâ yapabiliriz. Belki. Konuşmamızı yaptıktan sonra, hâlâ istiyor olursan."

"Beni korkutuyorsun," dedi.

Elimi uzattım. Tuttu ve yatağa yanıma oturdu. "Duymanın senin için büyük olasılıkla zor olacağı bir şey söyleyeceğim ama korkmana gerek yok."

"Ne olursa olsun, her zaman Savaşçın ve koruyucun kalacağım için mi?"

Süper gergin görünüyordu. Parmaklarımı parmaklarına kenetledim. "Evet, kısmen öyle ama diğer yanda seni sevmem kısmı da var."

"Ah, iyi, o kısmı seviyorum."

"Ben de öyle. Ama senden hoşlanmam da gerekiyor."

"Az önce benden hoşlandığını söylediğini sandım."

"Hayır, seni sevdiğimi söyledim. Ve seviyorum da. Ama son zamanlarda hoşlanmadığım şeyler yapıyorsun. Bunları konuşmamız gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

Kendime karşı dürüst olacaksam, Stark'a karşı da olmam gerektiğine karar verdim ve gerçeği olduğu gibi seslendirdim. "Aurox yakınlardayken, bana davranış şeklin hoşuma gitmiyor.

Sahiplenici pisliğin teki gibi davranıyorsun ve buna bir son vermeni istiyorum."

Elini elimden çekmeye kalkıştı ama izin vermedim.

"Konu şu ki ben senin sahiplenici bir pislik olduğunu düşünmüyorum. Gerçekten olduğun seni seviyorum ve hep o adam olmaya dönmeni istiyorum."

"İyi. Her neyse."

"Hayır, Stark. Kendine ve bana karşı dürüst davranmazsan, bu iş yürümez. Her zaman Savaşçım olacaksın ama karşımda sürekli savunmaya geçersen ve sorunlarımız hakkında konuşamazsak, sonunda sadece Savaşçım olarak kalacaksın."

"İstediğin bu mu?"

"Cidden, Stark, bir düşünsene. İstediğim bu olsaydı, sen ve ben bu konuşmayı neden yapalım?"

"Yani benden ayrılmıyor musun?" dedi.

"Umarım, hayır," dedim.

Stark havası inen bir balon gibi, uzun bir nefes saldı. Omuzları çöktü ve bakışlarını yere, ayaklarının arasına indirdi. "Aurox'u sevdiğini bilmek, beni delirtiyor. Ve bir ahmak gibi davranmama neden olduğu için üzgünüm. Ama bu konuda ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum çünkü onunla olman düşüncesine bile dayanamıyorum."

"Pekâlâ. Öncelikle, ben Aurox'u değil, Heath'i seviyorum. Heath'i her zaman seveceğim. Bunu biliyorsun."

"Ama Aurox, Heath'in ruhunu taşıyor."

"Evet ve ben buna memnunum çünkü büyükannemi kurtaran buydu. Bunun için Aurox'u her zaman takdirle hatırlayacağım ama onu sevmiyorum."

"Yani onunla olmak istemiyor musun? Gerçekten mi?" Stark yere diktiği bakışlarını bu kez bana çevirdi.

"Onunla olmak istemediğime karar verdim. Gerçekten," dedim.

"Ama neden?" Ve sonra, cevap vermeme fırsat bırakmadan sözümü kesti. "Her neyse. Nedeni umurumda değil. Umurumda olan tek şey, onunla olmak istememen. Daha fazlasını bilmek istemiyorum."

Pekâlâ, Stark'a Aurox'un kanını tattığımı, Heath'in Aurox'un içinden baktığını gördüğüm anların beni zorladığını, Heath'i *ve* onu hâlâ gerçekten sevdiğimi söylemeye niyetlenmiştim. Fakat bütün bu ve'lerle bile aynı anda birden fazla erkek arkadaşımın olmasıyla baş edemeyeceğimi fark etmiştim. Oysa bunların hiçbirini söyleyemedim çünkü Stark beni kollarının arasına çekti.

"Beni seçmene o kadar sevindim ki!" diye fısıldadı.

Titrediğini hissedebiliyordum, bu yüzden ona sımsıkı sarılıp fısıldadım. "Ben de." Sonra beni ne söylemeye niyetlendiğimi bile unutturacak bir ateşle öpmeye başladı. Tek düşünebildiğim, dokunuşu ve onu ne kadar sevdiğimdi.

Güneş doğduktan sonra, Stark kolu benim üzerimde, bedeni benimkine iyice yaslı bir halde derin bir uykudayken, zihnim yeniden işlemeye başladı ve Aurox'la konuşmam gerektiğini anladım.

BÖLÜM ON DOKUZ

Zoey

Stark'ın kollarının arasından sıyrılıp yataktan kaçmak çok zor olmadı. Stark tamamen baygın durumdaydı. Bomba patlasa uyanacağını sanmıyordum. Yine de giyinirken düşüncelerimi yeni cep telefonu kılıfımın ne kadar ışıltılı olduğuna odakladım ve parmak uçlarımda odadan çıktım.

Stark'ı bir bomba uyandırmazdı ama düşüncelerimin çılgına dönmesi uyandırabilirdi.

Neyse ki etrafta kimsecikler yoktu.

Sabahın ilerleyen saatlerine rağmen, gökyüzü morluk rengindeydi ve havada bahar fırtınalarının kokusu vardı. Eğitim sahasına giderken, okul duvarının dibindeki morsalkımların çiçeklenmeye başladığını gördüm. Sonra hapşırdım. Evet, fırtınalar, çiçekler ve alerjiler. Oklahoma'ya bahar geliyor olmalıydı.

Ahırdan geçip eğitim sahasına girdim, binaların arasındaki koridorda duraksadım ve at ile saman kokularını içime çekerek duygularımı yatıştırmaya çalıştım.

Dürüst olacağım. Bu işi uzatır ve ondan uzak durmaya çalışırsam duyguları daha çok incinecek. Heath anlardı.

Homurtuya benzer bir kahkaha attım. Hayır, Heath anlamazdı. Heath, "Biz birbirimize aitiz, bebeğim," der ve ondan ayrıldığımı anlamazlıktan gelirdi. Yine.

Kalona koridorda bodrum katının girişinde, tek başına duruyordu.

"Zoey, geç kalkmışsın," dedi yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip önümde eğilirken.

Onu Dallas'ın kafasını uçurup koltuğunun altında debelenen iki çaylakla uçup gittiğinden beri görmemiştim. Farklı görünmüyordu. Sanırım görünmesini de beklememeliydim. Yine de utanç verecek kadar meraklanmaktan kendimi alamadım. "Selam," dedim. "Çaylaklarla işler nasıl gitti?"

"Gitmesi gerektiği gibi."

"Onlar, bilirsin işte, öldüler mi?"

Kalona omuz silkerek kocaman kanatlarının hışırdamasına neden oldu. "Onları Long Grass Çayırlığı'na bıraktım. Güneşi kapatan fırtına bulutları sayesinde akşamı görebilirler ama bir sonrakine çıkmayacakları kesin."

"Cesetlerinin icabına bakacak mısın?"

Kafasını salladı. "Çakallar o işi benim yerime halleder."

"Gerçekten soğuk bir yaklaşım," dedi.

"Adalet genellikle soğuk görünür. Bu Thanatos ve benim icat ettiğimiz bir özellik değil. Yargılamak, mahkûm etmek ve adaleti yerine getirmek hoş bir iş değildir. Adalet sembolü, elinde bir yargı terazisi tutan gözleri bağlı genç bir kız olan, bu ülke değil mi?"

"Sebebinin kızın soğuk olması olduğunu sanmıyorum. Bence nedeni adaletin bir insanın nasıl göründüğüne ya da kim olduğuna değil, gerçeklere dayanmasının gerekmesi."

"Aradaki farkı anlamıyorum."

"Boş ver." Pes ettim. "Aurox'u gördün mü? Onu arıyorum."

"Okul çevresinde devriyeye çıkma sırası ondaydı. Eğitim sahasının ön kapısından çıkarsan, turu tamamlayıp dönmesi çok sürmez."

"Ah, harika. Şey, onu aradığımdan kimseye bahsetmezsen çok..."

Kalona elini kaldırıp sözümü kesti. "Savaşçına masal anlatacak değilim."

Onu düzeltmeyi ve alakası bile olmadığını, sadece çaylakların Aurox ve benim hakkımda dedikodu yapmalarını istemediğimi söylemeyi düşündüm ama dilim yalana dönmeyince iç geçirdim. "Şey, sağ ol." Ve sonra telaşla uzaklaştım.

Okulun ön tarafında da kimse yoktu. Eğitim sahası kapısının yakınında bir sıra buldum. Oturup Aurox'u beklerken, fırtına bulutlarının yaklaşmasını seyrettim ve Aurox'un söylediklerini düşündüm.

Belki de haklıydı. Başka insanları yargılamak hoş bir iş değildi. Benim de başkalarını yargılamanın yanlış olduğunu düşündüğüm zamanlar olmuştu ama suçlama kararında Thanatos'a katılıyordum. Sanırım ceza konusunda da durum aynıydı. Bu durumda sonrasında tiksinti duymam beni ikiyüzlü mü kılıyordu? Ya da insani? Ya da hiçbir zaman gerektiği gibi bir yüksek rahibe olamayacak kadar kalınkafalı mı?

"Zoey, her şey yolunda mı?"

Aurox'un geldiğini duymadığım için, fırtına bulutlarından sonra ay ışığı gözlerine bakmak şok etkisi yarattı. Gözlerimi kırpıştırdım ve odaklanmaya ve en azından bunu doğru yapmaya çalışarak silkindim.

"Evet, her şey yolunda. Sadece seninle konuşmak istedim. Uygun bir zaman mı?"

"Elbette." Bankı işaret ederek başını salladı. "Ah, tabii ya, durma, otur."

Aurox otururken ben oturduğum yerde kıpırdanmamak ya da tırnak cilamı kemirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Yağmur yağacak gibi görünüyor," dedim. "Ve sanki uzakta bir yerde fırtınanın sesini duydum."

"Havada şimşek kokusu var," diye onayladı.

Biraz gevşedim. Bu kesinlikle Heath'in söyleyeceği türde bir şey değildi. "Şimşeğin bir kokusu olduğunu hiç düşünmemiştim ama belki de haklısın. Fırtına ve şimşek ayrılmaz bir bütün."

"Zo, neler oluyor?"

Gözlerim onunkilere çevrildi. Evet, Heath kesinlikle orada bir yerdeydi. "Bir daha asla kanını içemem."

"Ama istiyorsun."

"Aurox hiç kimse her istediğini elde edemez," dedim.

"Ama bu her şey değil ki. Sadece her şeyin küçük bir parçası."

"Kanını gerçekten içseydim, sevişirdik. Muhtemelen Damgalanırdık. Bu ne sen, ne ben, ne de Stark için küçük bir şey olurdu."

"Demek Stark. Benimle olmama nedenin o," dedi Aurox.

"Hayır, benim," dedim. "Aynı anda iki erkekle birden birlikte olamam."

"Ve beni Stark'a tercih etmeyeceksin çünkü ben Heath değilim."

"Seni Stark'a tercih etmeyeceğim çünkü Stark'a zaten bağlıyım," dedim kararlı bir sesle.

"Nedeni senin için yeterince olmamam. Yapılış şeklim ve olabileceklerim yüzünden."

Elimi elinin üstüne yerleştirdim. "Hayır, Aurox. Lütfen böyle düşünme. Bunların hiçbiri için sen suçlanamazsın. Ve seninleyken bunları düşünmüyorum bile."

"Ne düşünüyorsun peki?"

Gülümsedim ve hüzünlenmeme rağmen, gerçeği söylemeye devam ettim. "Burada olmana ne kadar sevindiğimi. Ayrıca sen ve Heath'in çok iyi bir ekip olduğunuzu düşünüyorum."

"Seni sevdiğimizi biliyorsun," dedi.

"Biliyorum," dedim usulca ve elimi elinden çektim. "Üzgünüm."

"Bundan sonra ne olacak?"

"Arkadaş olmak istiyorum," dedim.

"Arkadaş." O tekrarlayınca kelime öyle dümdüz geldi ki.

"Evet. Hem Stark artık sen etraftayken deli gibi davranmayacak," dedim.

"Zo, çünkü bunu yapmak için bir nedeni yok." Aurox öne eğildi, yanağımı öptü, sonra tamamen yenilgiye uğramış gibi, "Kalona'ya çevreyi bir kez daha kontrol edeceğimi söyler misin?" dedi.

"Evet, elbette," dedim okulun taş duvarına doğru koşarken arkasından.

Süper, süper, süper yorgun hissederek ayağa kalktım. *Pekâlâ, ona gerçeği söyledim ama kesinlikle berbat bir şey oldu.* Uyku dışında hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum çünkü isteyeceğim son şey, Stark'ın uyanıp nerede olduğumu ve bu kadar berbat hissetmeme

neyin sebep olduğunu sormasıydı. Eğitim sahasının yolunu tutup bodrumun girişine uzanan koridora saptım. Kalona orada değildi. İç geçirdim ve kafamı eğitim sahasından içeri uzattım. Orada da yoktu. Bodrum katında uyuyan çocukları kolaçan ediyor olabileceğini düşünerek basamaklara yöneldim.

"Evet, dediğim gibi Zoey'yi izliyordum."

İlk anda adımı duyunca duraksadım çünkü şaşırmıştım. Ses ahır tarafından, eğitim sahası ile ambarın arasındaki koridoru kesen yarı açık kapıdan geliyordu.

"Ve? Lanet olsun, sana her şeyi illa sormam mı gerekiyor?"

Sonra kimin benden bahsettiğini anlayıp iyice yaklaştım ve hayret içinde kulak kesildim.

"Ve cenaze sırasında renkleri süper delirdi. Ama sanırım nedenini biliyorum; öfkeye kapılmasıyla ya da güçlerini kaybetmesiyle hiçbir alakası yok."

"Shaylin kıçımı acıtıyorsun. Bana ne gördüğünü anlat, yeter."

Uzun bir sessizlik oldu. Shaylin'in derin bir iç çektiğini duydum. Sonrasında Kâhin, Afrodit'e, "Aurox'a baktığını gördüm," deyince içim buz kesti. "Hem de sık sık. Renkleri delirdi. Bu beni meraklandırdı. Bu yüzden bugün çemberden sonra kafeteryaya giderlerken onları takip ettim."

"Kahretsin, Shaylin! Sen bir kâhin değil, süper casussun," dedi Afrodit gülerek. "Haydi, bana Z ile Boğa Çocuk'un yaramazlık yaptığını söyle."

Çığlık atmamak için dudağımı ısırdım.

"Neredeyse. O ikisi kesinlikle birbirleri için deliriyorlar. Zoey, Aurox'un parmağından kan emdi."

"Ah, bu Zoey için neredeyse sevişmek anlamına gelir... kahretsin. Anlattığın, gördüğüm imgeleme acayip yakın. Sonrasını dur tahmin edeyim. Renkleri delirdi? Kafası karışmış, bunalmış ve öfkeli miydi?"

"Kesinlikle. Özellikle..."

Yeterince dinlemiştim.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. Kapıya hızla açılıp arkasındaki duvara çarpmasına neden olacak kadar sert bir darbe indirirken göğsüm de yanaklarım gibi yanıyordu.

"Eyvah," dedi Afrodit.

"Zoey, düşündüğün gibi değil," dedi Shaylin ben odaya girince geri kaçarak.

"Gerçekten mi? Afrodit'e *beni gözetlediğini söylediğini duyarken*, nasıl düşündüğüm gibi olmaz acaba?" Düşünmedim, tepki verdim. Yumruğumu yanan Kâhin Taşı'nın üstüne kapattım ve Shaylin'in kıç üstü düşmesini ne kadar çok istediğimi düşünerek diğer elimi havaya kaldırdım.

Elimden mavi bir ateş fışkırdı ve Shaylin'in ayaklarını yerden kesti. Shaylin nefesi kesilmiş bir halde, ağlayarak sırtüstü düştü.

Salya sümük ağlaması umurumda bile değildi. Onu kıç üstü oturtmak iyi gelmişti. Shaylin bunu hak etmişti.

"Kes şunu! Hemen!" Afrodit karşıma dikildi.

Gözlerimi kıstım. "Arkamdan konuşuyordun!"

"Nedenini bir saniye içinde söyleyeceğim. Önce kendine gelmelisin. Ne tür bir delilik yaşıyorsan hemen kontrol altına al ve sakinleş. Hemen!" Omzunun üstünden Shaylin'e baktı. "Bodruma in. Hemen!"

Shaylin ağlamaya devam ederek güçlükle ayağa kalktı ve yanımdan hızla geçip gitti.

"Söylesene, Shaylin artık senin özel kâhinin falan mı oldu?"

Afrodit bana cevap vermek yerine Shaylin'in gidişini izledi, sonra ellerini kalçasına yerleştirip bana döndü. "Cidden mi? O lanet olası taşı Shaylin'in canını yakmak için kullandıktan sonra bir de karşıma geçip zırvalıyorsun, öyle mi? O kahrolası aklını kaçırmışsın."

"Taş mı?" Afrodit'e gözlerimi kırpıştırarak baktıktan sonra başımı öne eğdim ve Kâhin Taşı'nı avucumun içi acıyacak kadar sıkı tuttuğumu fark ettim. Acıyı hissettiğim anda taş soğudu. Bıraktım. Sersem bir halde, odağımı beni öfkelendiren şeyden –Shaylin'in ben ve Aurox'u gözetlemesinden– ayırmamaya çabaladım. "Ben taştan bahsetmiyorum ve zırvalamıyorum. Beni takip ettirmekle ne halt ettiğini sandığını soruyorum."

"Bir imgelem geldi. Senin bakış açındandı. Shaylin'in Aurox'la yaptığını söylediği şeylerin bazılarını yapıyordun."

"Bu görüş ne zaman geldi?"

"Birkaç gün oldu. Bir önemi yok. Önemli olan..."

"*Benimle* ilgili bir görüşü benden günlerce saklamış olmanın önemi yok mu?"

"Hayır, önemli olan nedeni. Nedeni de şu: Senin o kahrolası öfkene yenildiğini ve kahrolası taşı kontrol edemediğini de gördüm. Olanlar tam bu yüzden oldu."

"Hayır, olan sadece bu değildi. O kahrolası taşı kontrol edebildim. Shaylin'i kıç üstü indirmek istedim ve taş da tam istediğimi yaptı."

Afrodit başını iki yana salladı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Evet, kulak misafiri olduklarına öfkelenmelisin. Ama Normal Zoey, Shaylin'in canını yakmayı asla istemezdi. Ve bu arada, *Normal* Zoey 'kahrolası' da demezdi."

"En yakın arkadaşlarından birinin arkasından konuştuğu ve onu gözetlettirdiği Normal Zoey'nin aklının ucundan bile geçmezdi!"

"Sana imgelemden bahsedecektim. Shaylin'den de. Sadece doğru zamanı beklemem gerekiyordu," dedi Afrodit.

"Biliyor musun Afrodit, doğru zaman arkamdan konuşmandan ve beni gözetlettirmenden sonrası değildi. Ah, canı cehenneme. Gidiyorum." Dönüp yürümeye yeltendim ama Afrodit bir kez daha karşıma dikildi.

"Z, burada senin bana öfkelenmenden daha önemli şeyler oluyor. Eski sihrin seni etkilediğini düşünüyorum, hem de olumlu anlamda değil. Bunu konuşmalıyız. Sana gördüklerimin geri kalan kısmını anlatmama izin vermelisin."

"Ne yapmam gerektiğini duymaktan çok sıkıldım. Çekil yolumdan, Afrodit." Onu itip geçerken, göğsüm alev alev yanıyordu. Afrodit şaşkın bir ses çıkararak sendeledi. Umurumda değildi. Canıma tak etmişti.

Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, gitmem gerektiğiydi. Tosbağamın anahtarları yanımda olsa, doğruca büyükannemin evine giderdim ama anahtarlarım odamdaydı ve şu anda Stark'ı görmek ve neden o kadar üzgün olduğumu anlatmak istemiyordum. Kahretsin, gündüz vakti olmasa, aramızdaki o aptalca bağ yüzünden Stark'la çoktan burun buruna gelmiştim.

Zamana ihtiyacım vardı. Yalnızlığa. Öfkenin tenimin altında karıncalandığını hissedebiliyordum. Herkesin beni öfkelendirme-

sinden ve ne yapmam gerektiğini söylemesinden kaçamadığım için, ondan da kaçamıyordum. Birileri başımın etini yemeden düşünmeye ihtiyacım vardı!

Yönümü değiştirdim ve yatakhanelerden uzağa, okulun etrafını saran duvara kadar yürüdüm. Aurox'un devriye gezdiği duvara. Kahretsin! Onu da görmek istemiyordum.

İşte o zaman, polislerin ve ev hapsinin canı cehenneme diye karar verdim. Belediye Başkanı'nı ben öldürmemiştim ve canım kampüs dışında yürüyüşe çıkmak istiyorsa, yürüyüşe çıkacaktım. Kampüsün doğu ucuna ve oraya uzak olmadığını bildiğim gizli kapıya doğru koşmaya başladım.

Shaylin

Shaylin salya sümük ağlamasını durdurmaya çalışıyordu. Normalde sık ağlayan biri değildi. Kendine acımamaya alışıktı. Ama bu farklıydı. Önce Dallas ve iki çaylağın başına gelen korkunç şey vardı. Shaylin'in haberi olmuştu. Thanatos'un renklerinde ölümlerini görmüştü. Ama çenesini kapatmış ve Thanatos'un doğru olanı yaptığına inanmıştı.

Sonra Shaylin tam tersini yapmıştı. Çenesini açmış ve doğru olanı yaptığını hissettiği için, Zoey'nin özel işleriyle ilgili gevezelik etmişti. Shaylin artık Gece Evi'ne uyum sağladığını ve yeteneğini kullanarak iyi iş çıkardığını da hissetmişti.

Ama bu doğru olamazdı çünkü Dallas öldürüldükten sonra, kendini kesinlikle korkunç hissetmiş ve dünyadaki en güçlü çaylak onu kıç üstü yere çalmıştı.

Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Hem de iki kez.

Bodrumda kendine küçük bir şilte yaptığı karanlık köşeye kıvrıldı. Bacaklarını karnına çekip kucağında yastığıyla oturdu. Hıçkırıklarını bastırmak için yüzünü yumuşacık yastığa gömdü. Gerçi uğraşmasına hiç gerek yoktu. Kırmızı çaylakların çoğu gün içinde ölü gibi uyurlardı.

Ben de öyle yapıyor olmalıydım, diye kendi kendini azarladı. *Uyuyor olmam gerekirdi, Afrodit'le Zoey hakkında konuşmamalıydım. Şimdi hem birbirlerine hem bana kızgınlar! Bu kâhinlik olayını hiçbir zaman çözemeyeceğim.*

Shaylin, görünüşe göre Afrodit'in Zoey'nin öfke ve kontrol problemi konusunda haklı olduğunu düşünmüyordu. O an için önemli görünen tek şey, dünyası ve arkadaşları darmadağın oluyormuş gibi hissetmesiydi.

"Hey, Shaylin, sorun ne?"

Hıçkırığını bastırarak kafasını kaldırınca Nicole'ün uykusunda uyur gibi gözlerini ovuşturarak ve darmadağın bir halde karşısında dikildiğini gördü.

"Hi-hiç. İ-iyiyim," diye fısıldadı ve yüzünü yastık kılıfına silip kendini ağlamayı kesmeye zorladı.

Nicole yanına oturdu. "Hayır, değilsin. Ağlamaktan gözlerin şişmiş."

"Şişşt." Shaylin onu sustururken, kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Be-ben iyiyim."

Nicole omuzları birbirine değecek kadar sokuldu ve fısıldadı. "Sorun yok. Duymazlar. Bana neler olduğunu anlat."

Shaylin gözlerini tekrar sildi ve usulca "Sanırım Görüşümü kullanırken bir şeyleri yüzüme gözüme bulaştırdım," dedi.

"Hey, sen Görüşünü kullanmakta çok iyisin. Benim değiştiğimi gördün." Nicole ona gülümsedi. "Kendine daha fazla güvenmelisin."

"Aptal ağzımı ne zaman açacağımı ve aptal ağzımı ne zaman kapalı tutmam gerektiğini öğrenmem gerek," dedi Shaylin. Çantasının içine baktı ve katlı bir mendil bulup sümkürdü.

"Sen aptal değilsin."

"Thanatos'un Kalona'ya Dallas'ın kafasını uçurtacağını bilsen, bir şey söyler miydin?"

Nicole yüzünü buruşturdu. "Bunu bana soramazsın. Dallas konusunda objektif değilim."

"Ona hâlâ âşık mısın?"

Nicole telaşla başını iki yana salladı. "Hayır, mesele bu zaten. Onu hiçbir zaman gerçekten sevmedim. Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordum. Bu yüzden ölümü konusunda objektif olamam."

Shaylin onu dinlerken hıçkırdı. Nicole kolunu ona sardı.

"Dallas'a olanlar için üzülme."

"Kötü olmakla birlikte, sadece o değil. Afrodit'le bir başkasının renkleri hakkında konuştum. Ve o işe bulaşmamalıydım."

"Ama Afrodit de bir kâhin. Acımasız ve deli olsa da o bir kâhin. Bir kâhinin diğer bir kâhinle senin görüş yeteneğin gibi bir konuda konuşmasının sorun olmadığını düşünüyorum."

"Ben de öyle düşünüyordum. Ama artık emin değilim. Keşke yapılacak doğru şeyi bilebilseydim."

"Sanırım çoğu zaman bir durumda yapılacak tek bir doğru olmuyor."

Shaylin kafasını kaldırıp Nicole'e baktı. "Sen gerçekten zekisin."

"Hayır, sadece tonlarca hata yaptım." Nicole gülümsedi. "Ama şu anda yapmıyorum. Sana ağlamayı bıraktırdım."

Shaylin'in gülümsemesi çekingendi. "Sanırım öyle. Teşekkürler. Bu arada renklerin gerçekten hoş oldu."

"Renklerimin hoş olduğunu düşünmen, ne büyük bir kâhin olduğunun kanıtı."

Shaylin sırıtırken, Nicole yavaşça eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu. Shaylin gözleri şokla iyice açılmış bir halde donakalınca Nicole hızla geri çekildi ve onu saran kolunu çözdü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Bodrumun karanlığında bile, Shaylin'in suratının kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordu. "Bunu neden yaptım bilmiyorum. Gerçekten üzgünüm."

Shaylin ona renklerinin yumuşacık güzelliğini görerek ve dudaklarının yumuşacık sıcaklığını dudaklarında hissetmeyi sürdürerek bakıyordu.

"Üzülme. Ben üzgün değilim." Sonra kolunu Nicole'ün zarif beline doladı, başını omzuna yasladı ve "Yanımda kalıp bana sarılır mısın?" dedi.

Nicole'ün kolu tekrar omzuna dolandı. "Shaylin, tatlım, istersen sonsuza dek seninle kalırım,"

BÖLÜM YİRMİ

Kalona

ON DAKİKA ÖNCE

Kalona bodrum girişinin yanında durmuş, Zoey aramaya gittiği için dönmesinin biraz zaman alacağını düşünerek Aurox'u beklerken teninin altına sıcak, kaşıntımsı bir his yerleşti.

"Erebus," diye homurdandı.

"Bir şey mi dedin?"

Kalona'nın bakışları koridorun ilerisine çevrildi. "Afrodit, senin için ne yapabilirim?" Yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirmediği gibi, eğilmedi de. Evet, bu kız Nyx'in Kâhini'ydi ama ayrıca tanıdığı en can sıkıcı insandı. Ve Kalona *çok* insan tanımıştı.

"Shaylin'le konuşmam gerek. Bodrumda, değil mi?"

"Kırmızı çaylakların hepsi orada."

"Dağ başında ölmeye terk ettiklerin dışında."

"Bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır, sadece zaten belli olanı ifade ediyorum. Shaylin'i uyandıracağım. Baş başa konuşabilmemize olanak sağlarsan sevinirim."

"Nasıl istersen, Kâhin. Aşağıda sorun çıkması ihtimaline karşılık, Savaşçın duyabileceği bir mesafede mi?"

"Kırmızı çaylaklar için, Darius'a ihtiyacım yok. Yanımda bu var." Eliyle çantasına vurdu. Onu neredeyse güldürecekti.

"Bir el çantasıyla kavga ayırabileceğini mi sanıyorsun?" Kalona neredeyse kahkahayla gülecekti.

"Hayır, kavgayı bununla ayırmayı düşünüyorum." Afrodit deri çantasını açtı. Kalona çantanın içine bakınca siyah bir silindir gördü.

"Parfüm kutunu birinin kafasına mı atacaksın?"

"Ah, lütfen, bu yüzyıla uyum sağla. Bu bir biber gazı spreyi, parfüm değil. Şehir merkezindeki tünellerdeki bir bodrumun altında yaşadım. Brady bölgesi ve Greenwood falan hoş bir yenilemeden geçiyorlar ama korunmanın ve hazırlıklı olmanın yerinde olduğunu öğrendim."

"O zaman sizi baş başa bırakayım." Kalona onu bu kez selamladı. Afrodit o kadar rahatsız ediciydi ki Kalona onun eğlenceli de olabileceğini unutmaya meylediyordu.

Afrodit başını eğip bodrum merdivenlerinden inmeden önce pembe tırnaklı eliyle onu kışkışlar gibi bir hareket yaptı.

Kalona arkasından seslenip Zoey'nin Aurox'la birlikte dışarıda olduğunu söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Afrodit, Zoey'yi Aurox'un kollarında bulunca neler olacağını görmek gerçekten eğlenceli olabilirdi.

Kalona ahırın oradan geçerek eğitim sahasından ayrılırken kendi kendine kıkırdıyordu. Dışarıda durdu, kendini topladı ve piç kardeşinin hangi istikametten geleceğini kestirmeye çalıştı. Karşılaşmadan nefret ederek ama kaçınılmazlığına teslim olarak Nyx'in tapınağına yöneldi.

Girmeye yeltenmedi. Geniş ahşap kapıyı geçti, taş binanın etrafından tapınağın arkasına dolaşırken kardeşinin kendisine özgü cafcaflı tarzıyla ortaya çıkmak için onun durduğu yeri seçmesini ve binanın Erebus'un ışığının büyük kısmını bloke ederek bütün eğitim kadrosunun başlarına üşüşmesine engel olmasını diledi.

Çok beklemesi gerekmedi. Yerin üstünde beliren güneş ışığı topu gerçekten cafcaflıydı ama Kalona elini gözlerine siper etme dürtüsüne teslim olmadı. Erebus kör edici ışıktan çıkarken başını sallıyor ve alaycı bir tavırla gülümsüyordu.

"Seni çağırdığım anda gelerek harika bir iş çıkardın, kardeşim," dedi Erebus.

"Seninle herhangi bir ilgimin olmasını isteyebileceğimi düşünmen beni gerçekten şaşırtıyor. Sen bana geliyorsun. Yüzyıllardır, modern dünyada diyecekleri gibi, seni çağırmadan ya da düşünmeden yaşıyorum."

"Ya da düşünmeden mi? Gerçekten mi? Oysa ben kovuluşundan bu yana düşüncelerinin sık sık Öteki Âlem'e döndüğüne inanıyorum."

"Sen Nyx değilsin, kardeşim. Tanrıça'ya ilgiyi sana ilgiyle karıştırman beni daha da şaşırtıyor."

Erebus gülümsedi. "Bu konudaki şaşkınlığına son verebilirim. Nyx ve ben bölünmez bir bütünüz. Onun çıkarları benimdir, tıpkı benimkilerin de onun olması gibi."

"Ayrılmaz bütün mü? Gerçekten mi?" Kalona abartılı hareketlerle kardeşinin çevresine bakındı. "Yoksa Tanrıça güneş topunda mı saklanıyor? Ah, hayır. Saklanmaz. Hatırladığım kadarıyla, Tanrıça ay ışığının serin, yumuşak dokunuşunu güneşin hoyrat ışığına tercih eder."

"Beni buraya Nyx gönderdi!"

Kalona'nın gülümsemesi ağır ve hoşnuttu. "Bu durumda, kardeşim, seni Tanrıça'nın emir eri olarak karşılıyorum."

"Buraya bir oğlan değil, bir ölümsüz, Gece Tanrıçası'nın eşlikçisi olarak geldim ve onun emirlerini getirdim."

"Etkileyici," dedi Kalona kuru bir sesle. "Ama ışıldamayı ve bağırmayı kesmezsen, uyarına Tulsa şehir merkezinin tamamı tanık olacak."

Erebus'un kanatları sırtında toplandı. Sesi Öteki Âlem'e ait kuvvetini kaybetse de ifadesi ölümsüzlere özgü kendini önemseme halinden hiçbir şey kaybetmedi.

"Neferet'i yakaladın mı?"

"Beni bu sorunun cevabını zaten bilecek kadar izliyor olduğundan eminim."

"Yani Nyx'in buyruğunu duymazlıktan geldin."

"Hiçbir şeyi duymazlıktan gelmedim. Bu Gece Evi'nin Rahibesi'ne yeminli görevlerimi yerine getirmekle meşguldüm."

"Üç çocuğu infaz etmek dikkatini Nyx'in emrini unutacak *ve* eski sihrin modern dünyada kendini gösterdiğini fark edemeyecek kadar dağıtıyorsa, çaptan düşmüşsün demektir."

Kalona, Erebus'un yemini yutmayı reddetti. Nyx'le ilgili yorumuna karşılık vermeden konuştu. "Sgiach, eski sihri yüzyıllardır kullanır."

"Evet, Kalona, ama Sgiach, eski sihri yüzyıllardır Skye Adası'nda, uzun zamandır eski sihri korumaya adanmış bir yerde kullanan, bir kadim kraliçe. Tulsa, Oklahoma, Skye Adası değil ve burada eski sihrin kullanımı konusunda tecrübeli bir vampir kraliçesi yok." Erebus boş kafalı bir köy delisine söylev çeker gibi, üstünlük taslayan bir tavırla konuşuyordu.

"Tam olarak nerede ve kiminle olduğumu biliyorum. Seninkilerin aksine, benim dayanağım doğru. Yüksek Rahibem tarafından cinayete teşebbüsten mahkûm edilen bir vampirin kafasını uçurdum. Yüksek Rahibem eski sihir kullanmadı. Sadece eski kanunlardan yardım aldı. Ve infaz ettiğim vampir, çocuk değildi." Kalona her zamanki gibi kardeşinin ses tonundan hiç hoşlanmamıştı.

"Çocuk daha on sekiz yaşındaydı."

"İtirafçı bir katilin infazına itiraz edeceksen, o zaman Thanatos'a, Okul Konseyi'ne, Nyx'in iki Kâhini'ne *ve* Zoey Kızılkuş'a itiraz et."

"Ancak vampirin kellesini uçuran kılıcı onlar kaldırmadı, tıpkı iki çaylağı mutlak bir ölüme terk etmedikleri gibi," dedi Erebus.

"Ben Thanatos'un yeminli Savaşçısıyım. Bana bir şey emrederse, itaat etmek zorundayım."

"Nyx'in yeminli Savaşçısıyken, ona bu tür bir kör sadakat göstermemiş olman senin adına hüzün verici," dedi Erebus.

Kalona gözlerini kardeşinin kehribar gözlerine dikti. "Geçmişteki hatalarımdan ders aldım. Sen almadın mı?"

Erebus gözlerini kaçırdı.

"Buraya iletmek için gönderildiğin emri söyle ve kaybol. Canımı sıkıyorsun," dedi Kalona.

"Eski kanunlardan yardım almanızla, eski sihrin uyandığı konusunda uyarıldınız. Nyx, kontrol edemeyebileceğiniz güçlerle oynadığınız konusunda uyarıyor."

"Nyx'in bunu Thanatos'a söylemesi gerekmez mi? O güçlerle alışverişe giren, kendi Yüksek Rahibesi'ydi."

"Bununla birlikte, Işık ile Karanlık arasındaki savaşta dengeleri değiştirecek olan sensin. Tanrıça daha önce senin yakınında bunun yaşandığını gördü. Alaycı Kuzgunlar, eski sihirden doğdu."

Kalona korkunç bir suçluluk hissiyle doldu ama yine de, "Oğullarım tecavüz ve hiddetten doğdu," dedi.

Erebus ciddi bir tavırla onayladı. "Evet. Eski sihir."

"Nyx, eski sihri kullanır!" dedi Kalona.

"Yoksa Tanrıça'yla aynı gücü kullanabileceğine inanacak kadar sanrılı ve kibirli biri mi oldun?"

"Benim sanrılarla işim yok! Kovulduğumdan beri zihnim açık." Kalona, Erebus'a yaklaştı. "Ve benim kibrimin seninkiyle hiçbir alakası yok, kardeşim. Aradaki dengeyi koruyacak ben olmadan, Nyx kadar kudretli olduğuna inanan sensin."

"Benim de anlatmaya çalıştığım denge, kardeşim. Boğalar eski sihre ait ve sonsuza dek savaşta kilitlenmeliler," dedi Erebus.

"Beyaz ve siyah boğalarla en ufak bir ilgim yok."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Neferet'in yanında eski sihrin güçlü olduğu kadar uğraşılması zor bir şey de olduğunu anlayacak kadar kaldın. Bilgece davran! Düşünceli ol! Uyandırdığın güçleri çok geç olmadan umursa. Tanrıça'nın uyarısı budur!"

Kalona gözlerini kıstı ve güneş ışığı topunun Erebus'u da yutarak ve geride ölümsüzün kanatlarından silkelemek zorunda

kalacağı can sıkıcı altın rengi bir parıltı bırakarak gözden kaybolmasını izledi.

"Nyx!" Kalona gökyüzüne seslendi. "Bana kibirli diyor ama kendisi altın tozları saçarak boy gösteriyor. Züppeliğine katlanmaya nasıl devam edebildiğini anlayamıyorum."

Kalona'nın etrafında ona her zaman bir hasat dolunayı ölümsüzünü anımsatan, tanıdık bir kahkaha yankılandı. Umut kalp atışlarını hızlandırırken, yokluğunun acısına dayanmak için gözlerini kapattı.

"Beni izliyorsun. İzlediğini biliyorum," diye fısıldadı Kalona.

Gülümseme kayboldu. Kalona gözlerini açtı. Büyük bir ağırlık taşır gibi yürümeye başladı. Çaylaklara göz kulak olmak için geri dönmeliydi. Yapabildiği ve iyi yapabildiği tek şeyi yapmak için.

"Başka hiçbir çaylağın mahkûm edilmesine neden olacak kadar aptalca bir şey yapmasına izin verilmeyecek! Ben onlara göz kulak olduğum sürece bu böyle olacak." Düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi. Kalona'nın söylemediği, hatta kendine sessizce itiraf etmek bile istemediği, iki çaylağın insaf yakarılarını aklından bir türlü çıkaramadığıydı. Vampirin kellesini uçurmak zor olmamıştı. Dallas bir vampiri öldürmeye teşebbüs etmiş ve hakkıyla mahkûm edilmişti. Oysa o iki çaylak aklından çıkmıyordu. *Onlar sadece akılsız bir seçim yapan ve yanlış liderin peşine takılan gençlerdi,* diye düşündü.

"*Şefkat.*"

Fısıldanan kelime, Kalona'yı durdurdu. "Nyx?"

"*Şefkat.*" Kelime bir kez daha tekrarlandı. Kalona'nın emin olamayacağı kadar alçak bir sesle fısıldanmıştı ama barındırdığı

sıcaklık, sonsuz sevgi, Nyx olmalıydı. Sonra Kalona nerede durduğunu fark etti. Nyx'in Tapınağı'nın ahşap kapısının önündeydi.

Tanrıça ona içeri girmeyi yasaklayınca kapı, elinin altında ahşaptan taşa dönmüştü.

Kalona, Nyx'e duyduğu özlemle geçen yüzyılların içinde yavaş yavaş yol alır gibi elini kaldırdı. Avucunu kapıya yasladı ve asla taviz vermeyen taşa dönmesini bekledi.

Kapı ahşap kaldı.

Kapı tokmağına dokunurken, eli titriyordu. Tokmağı çevirip itti, ahşap kapı bir kadının iç çekişi eşliğinde açıldı.

Kalona, Nyx'in Tapınağı'nın antresine adım attı. Kalın taş duvardaki girintinin içinde geride duran ışıltılı ametist çeşmeye bakmasa bile, akan suyun sesini duyuyordu. Kemerli bir girişin altından geçti ve Tanrıça'nın tapınağının kalbine yürüdü.

Demir avizelerle tavandan sarkıtılan vanilya ve lavanta kokulu mumlar odayı baş döndürücü, tatlı bir kokuyla doldurmuştu. Duvar boyunca sıralanmış ağaç biçimindeki ayaklı şamdanlarda başka kokulu mumlar da vardı. Odanın köşelerinde zarif bir kadın eli biçiminde aplikler ışık veriyordu. Taş şöminenin girintisinde açık bir ateş yanıyordu. Kalona'nın gözü bunların hiçbirini görmedi. Bütün dikkatini tapınağın ortasındaki eski ahşap masaya vermişti. Masada Nyx'in zarif bir heykeli vardı. Kalona öne atılıp heykelin önünde diz çöktü. Kafasını kaldırıp ona baktı. Nyx ışık saçar gibiydi. Kalona gözlerinin yaşardığını hissetti.

Gözyaşlarıyla boğuklaşan bir sesle, Nyx'le konuştu. "Teşekkür ederim. Henüz önünde diz çökmeyi hak etmediğimi biliyorum. Asla da etmeyebilirim. İkimize yaptıklarımdan sonra. Ama tapınağına girmeme izin verdiğin için, sağ ol." Sonra başını eğdi ve uzunca bir süre Tanrıçasının karşısında diz çöküp gözyaşı döktü.

Neferet

Neferet onu sarmalayan Karanlık sürgünlerine sımsıkı sarılarak iyice içine kıvrıldı ve yolculuğunun sonunu tekrar yaşadı.

Cascia Hall, Neferet'i kendine çağıran Tulsa şehir merkezine inşa edilmiş bir hazırlık okuluydu. Tamamı erkek öğrencilerden oluşan insanlara ait okul, İnanç İnsanları'nın Augustine kolu tarafından kısa süre önce kurulmuştu. 1927 yılında satılık değildi. Bu detay Neferet'in canını sıkmamıştı. Yüksek Konsey, Amerika'da bir okul daha almaya hazırlıklı değildi. En azından 1927'nin Tulsa, Oklahoma'sında.

Neferet zamanın lehine işlediğini biliyordu. Yüksek Konsey'i, Augustine rahiplerine hayır diyemeyecekleri bir teklif sunmaları ve *onu* Tulsa Gece Evi, Oklahoma'ya yüksek rahibe atamaları için manipüle, ısrar, rehberlik ve rüşvetle ikna ederek geçirdiği yetmiş beş sene boyunca kendi gerçek doğasını keşfetmişti.

O Tsi Sgili'ydi. Hayır, o basit bir Amerikan Yerlisi hayalet hikâyesinden daha fazlasıydı. Güçleri göründüğünden daha fazla olan güçlü bir yüksek rahibeydi. Neferet, Kraliçe Tsi Sgili'ydi.

Oklahoma'ya bu kadar çekim duymasına şaşmamak gerekirdi. Neferet sezgisel yeteneğinin gizli kalmış bir yönünü, oraya yerleşen Cherokee halkı sayesinde öğrenecekti. İnsanların zihinlerini okumakla kalmıyor, enerjilerini de emebiliyordu. Ama sadece ölüm anlarında.

Ona bunu yaşlı kadın öğretmişti. Neferet kadın ölürken düşüncelerinden daha fazlasını çalmıştı. Yaşlı kadının gücünü de emmişti.

Ölüm bir uyuşturucuya dönüşmüştü. Neferet'in asla doyamadığı bir uyuşturucuya.

Kocakarının zihnindeki yankıları takip etmiş ve Tsi Sgili hakkında sorular sormaya başlamıştı.

Neferet kendi hikâyesini öğrenmişti. Bir Tsi Sgili, kabilesinden ayrı yaşardı. Ölümden güç ve keyif alırdı. Ölümden beslenirdi. Zihniyle öldürebilirdi. Yaşlı kadının ölmeden hemen önce düşündüğü *ane li sgi* buydu: güçlü bir varlığın zihninin neden olduğu ölüm.

Yaşlı kadının Cherokee kocası, farkında olmadan, Neferet'e gücünü eksiksiz kullanmayı öğretmişti. Karısından daha az cesurdu. Kendini kurtarmayı düşünürken, içini Neferet'e açmıştı. Adamın onunla kendi rızasıyla paylaştığı anılar sayesinde Neferet, Tsi Sgili hakkında daha çok bilgi sahibi olmuştu. Adamın zihnindeki kabile anılarından beslenerek bir zihnin içine süzülmenin ve kurbanını kupkuru bırakana dek düşüncelerinden, enerjisinden ve gücünden beslenirken, kalp atışlarını durdurmanın mümkün olduğunu keşfetmişti.

Vücudun enerjisini emmek, kanını kurutmaktan çok daha basitti. Ve çok daha etkili.

Neferet'in gücü arttıkça, kanatlı ölümsüz Kalona'yla ilgili rüyaları da büyüyordu. Kalona onunla uykusunda sevişmişti. Yetersiz insan ya da vampir âşıklarının yeltendikleri gibi değil. Kalona vücudunu ele geçirmiş, acıyı haz, hazzı acı için kullanmıştı.

Bütün bu süre boyunca Kalona'nın fısıltıları yeryüzüne tanrı gibi hükmettikleri ve yeni bir vampir aydınlanma çağına öncülük ettikleri bir geleceği resmediyordu. Neferet'in onun Tanrıçası, onun da Neferet'in hayranlık uyandıran, güçlü, çekici Refakatçisi olduğu bir geleceği.

"*Ama önce beni kurtarmalısın*," demişti Kalona, soğuk ateş Neferet'in bedenini enfes bir şekilde dağlarken. "*Şarkıyı Tulsa'ya kadar takip et, kehaneti tamamlayacak ve beni özgür bırakmanın yolunu bulacaksın.*"

Neferet onu dinlemişti. Ah ve evet, onu özgür bırakmanın yollarından daha fazlasını bulmuştu. Kendini özgürleştirmenin yolunu da bulmuştu.

Tulsa'da kendi Gece Evi'nin hâkimiyetini ele geçirene dek, tam olarak anlamamıştı. O arazide, içinde de yankılanan bir güç vardı. 1927'de oradaydı ve yirmi birinci yüzyılın sonuna dek orada kalmıştı.

Kırmızı toprak onu gücüyle kendine çekmişti ancak kaderini asıl belirleyen ilk çaylağının ölümü oldu.

Elbette, Tulsa Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi olmadan önce de pek çok çaylağın ölümüne şahit olmuştu. Sık sık, dokunuşundaki tanrıça vergisi hünerle ölen bir çaylağın geçişini kolaylaştırmaya çağrılırdı. Neferet, Değişimi reddeden çaylakları sakinleştirmedeki becerisinden ötürü büyük saygı görürdü. Verdiği kadar aldığını tek bir vampir bile fark etmemişti. Gerçi çaylaklar anlıyordu. Son anlarında, onları kollarının arasında tutarken, Neferet'in enerjilerini emdiğini bilirlerdi. Elbette o noktada bu bilgiyi başkalarıyla paylaşacakları noktayı çoktan aşmış olurlardı.

Bu yüzden, Crystal adını seçen dördüncü sınıf öğrencisi çaylak, Lenobia'nın Tulsa Gece Evi'ndeki ilk binicilik dersinin ortasında kan kusarak öksürmeye başlayınca Neferet'e sadece Yüksek Rahibeleri olduğu için değil, ölenlerin acılarını gidermedeki becerisi dört bir yanda bilindiği için de haber verilmişti.

"Kenara çekilin! Yer açın! Lenobia çocukları eğitim sahasına götür ve Ejderha'dan, savaşçıları ve çocuk için bir sedye gönder-

mesini iste." Neferet telaşla ahıra dalarken talimatlarını sıralamıştı. Sonra dikkatini Crystal'a çevirmişti. Çaylak arenanın kum ve toprak zeminine yığılmış, gözlerinden, burnundan, ağzından ve kulaklarından kan gelerek kıvranıyordu.

Neferet kana ve çamura aldırmadı. Çaylağı kollarına alıp sihirli dokunuşuyla yatıştırırken, zihnine süzülmeye ve gittikçe azalan hayat enerjisini emmeye başladı. Neferet hayat gücünün emilmesiyle gelen güç hücumuna hazırlıklıydı. Ama ilk çaylağının ölümüyle gelen saf ve hoş armağana hazır değildi.

İninde o güçlü anı yeniden yaşarken, bedeni zevkle titredi.

Crystal ona kan çanağı gözleriyle bakmıştı. "Hayır!" Öksürmüş, nefes almak için çaba harcayarak, "Ölmeye hazır değilim!" diye haykırmıştı.

"Elbette hazırsın, hayatım. Zamanı geldi. Ben yanındayım."

"Beni bırakmazsınız değil mi?" diye hıçkırmıştı çocuk.

"*Sen beni* bırakmayacaksın," diye fısıldamıştı Neferet, Cyrstal'ın zihnini ele geçirirken.

Çaylağın yaşam gücü Neferet'in içine akmıştı. O kadar saf, o kadar güçlü ve tatlıydı ki sanki çaylak ölmüyor, artık Neferet'in içinde yaşayacak bir ışık ve güç varlığına dönüşüyordu.

Neferet ölmek üzere olan çocuğun üstüne saygıyla eğilmiş ve ona Tulsa Gece Evi'yle gelen bu armağanı kabul etmişti.

Savaşçılar, Neferet'in kendi Gece Evi'nde yaşanan ilk çaylak ölümünün neden olduğu duygulara yenik düştüğünü sanmış ve onu Crystal'ın vücudunun üstüne eğilmiş, histerik bir şekilde hıçkırırken bulmalarının nedeninin bu olduğunu düşünmüşlerdi.

Neferet'in gözyaşlarının sevinç gözyaşları, hıçkırıklarının nedeninin de kaderini nihayet anlaması olduğunu anlamamışlardı.

Kraliçe Tsi Sgili mütevazı bir unvandı. Gerçekten *Tanrıça* Tsi Sgili olmalıydı çünkü artık ölümsüzdü ve günün birinde tanrıların arasındaki yerini alacak ve ona da bir tanrı gibi tapınılacaktı.

Gerçi armağanı bununla bitmemişti. Henüz Neferet, Cherokee kehanetini yerine getirip Kalona'yı özgür bırakmadan önce Gece Evi'ndeki çaylakları da onunla birlikte bir metamorfoz geçirmeye başlamışlardı.

Neferet'in bedeni seğirdi. Bilinçsizliğin katmanları arasında ve zamanın âlemlerinde ilerlerken, nefesi hızlandı.

Onun Gece Evi'nde ölen çaylaklar, ona Karanlık ve kanla bağlanmış halde yeniden doğuyordu. Neferet yeni bir vampir soyuyla birlikte, yeni bir ordu türünü de dünyaya getirdiğine inanıyordu. O ve Refakatçisi yeni vampirler çağına hükmederken, bu yaratıklar onu koruyacak ve ona hizmet edecekti.

Ardından Zoey Kızılkuş İşaretlenmiş ve bunu peş peşe yanlış adımlar, üst üste binen rahatsızlıklar ve yenilgiler izlemişti. Neferet o çaylaktan ve isyankâr arkadaşlarından diğer bütün tutkularını gölgede bırakan bir tutkuyla nefret ediyordu.

Neferet'in üzerinde sadece karanlık ve kanla bu inde saklanmasının nedeni Zoey'ydi.

Bir tanrıça böyle bir can sıkıntısıyla uğraştırılmamalıydı! Bir tanrıçanın ilahi kaderine mani olunmamalıydı!

Bu çalkantılı duygularına karşılık verir gibi, dışarıda gök gürledi ve çakan şimşekler toprağı Neferet'in teninin altına kadar işleyen bir güçle sarstı.

Kraliçe Tsi Sgili Neferet gözlerini açtı.

"Büyük aptallık ettim! Ben bir ölümsüzüm. Ben izin vermediğim sürece, kimse ihtişamıma gölge düşüremez. Buna artık izin vermeyeceğim. Dünya, bana tapınmaya hazırlan!"

Saklandığı inden, yeniden doğmuş ve kaderini kucaklamaya hazır bir halde çıkmaya hazırlanırken gökgürültüsü ve şimşek Neferet'i alkışlıyor, yağmur onu okşuyordu.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Zoey

İlk başta nereye gittiğimi bilmiyordum. Kendimi dışarı atmam gerekiyordu, o kadar. Duvardaki gizli kapıdan dışarı süzüldüm ve okulun güneye bakan tarafından dolaşıp Utica Caddesi'ne doğru koştum. Sağıma bakarak düşündüm. Utica Meydanı yolun hemen ilerisindeydi. Pazar sabahıydı ama Starbucks büyük ihtimalle açık olacaktı. İçinde milyonlarca kalori olan şu köpüklü cappa-frappa ya da her neyseden alabilir, dışarıda oturup hayatımda olanları çözmeye çalışabilirdim.

Hayır, insan görmek istemiyordum. İnsanlarla konuşmak da istemiyordum. Dövmelerimin çekeceği bakışlarla uğraşmak istemiyordum.

Hiçbir şey ya da *hiç kimseyle* uğraşmak istemiyordum.

Uzakta gök gümbürdeyince başımı kaldırıp kararan gökyüzüne baktım.

"Hiç durma. Yağ üstüme. Umrumda değil. Günüm daha berbat bir hal alamaz." Kendi kendime konuşarak caddenin karşısına geçtim.

Evet, kızgındım.

Afrodit ve Shaylin'in arkamdan iş çevirdiklerine inanamıyordum. Sözüm ona dostumdular! Pekâlâ, en azından Afrodit dostum olmalıydı. Shaylin'le de arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Demek istediğim, tünellerdeki mutfakta sohbet etmiştik. Gerçek Görüş yeteneği konusunda bana içini dökmüştü. Hatta bu yeteneğin istilacı bir tarafı olabileceğini de konuşmuştuk. Tanrı aşkına! Bir planımız vardı. Ve o plana beni gözetlemesi ve lanet olası bir ortaokul öğrencisi gibi Afrodit'e yetiştirmesi dâhil değildi.

Aurox ve beni kafeteryada gözetlediğini düşündükçe yanaklarım yanıyordu. Kahretsin, bütün vücudum alev alevdi. Onu kıçının üstüne oturtmama şaşmamak gerekirdi. Yaptığım şey Afrodit'i çok şaşırtmıştı. Oysa bu gözetleme olayını planlayan asıl Afrodit'ti.

Afrodit gerçekten dostum muydu? Onunla ilk tanıştığımda, kesinlikle cehennemden çıkma bir cadıydı. Değişmiş miydi, yoksa ben kendime kim olduğunu unutturup görmek istemediklerimi göremeyecek kadar kör mü olmuştum? Onun hakkında inanmak istediklerime mi inanıyordum?

Kahretsin! Yoksa Afrodit'in bütün derdi hâlâ güç ve popülerlik miydi? Beni gözetlemek, kuyumu kazma ve yerimi alma planının bir parçası mıydı?

Gümbürdeyen gökyüzü, duygularımın yankısıydı sanki.

Bir sokağı daha koşarak geçerken göğsüm yanıyordu. Bakımlı evlerin sonuna geldiğimi fark edince duraksadım. Tanrıça aşkına, Woodward Parkı'na kadar gelmiştim. Az kalsın dönüp

gidecektim. Pazar günü, insanların çiçeklerle, ağaçlarla filan fotoğraf çekmek için akın ettikleri saatlerdi ama parkta etrafıma bakınca boş gibi geldi. Belli ki yaklaşan fırtına fotoğraf gezilerini iptal ettirmişti. Nergislerin çiçeklenmeye başladığını fark ettim. Nergislerin çimlerin arasından sarı başlarını göstermelerini oldum olası çok sevmişimdir. Büyükannemle sık sık bahar soğanlarının bu kadar çabuk ve beklenmedik şekilde ortaya çıkmasının ne kadar sihirli olduğunu konuşurduk.

Bugün kesinlikle biraz bahar sihrine ihtiyacım vardı. Ve bunu bulacağım yer, Woodward Parkı'ydı.

Bir varış noktası belirlemiş olmanın verdiği rahatlamayla parka girdim ve nergis öbeklerinin arasından Yirmi Birinci Cadde'yle sınır oluşturan alana doğru kıvrıldım. O tepe açelyaların en sık olduğu yerdi. Çalılıkların arasında taş patikaların kıvrıldığı kayalık, bayırımsı alanı severdim. Bayırın aşağısında alt kısmında açelyaların altında gizlenmiş bir bank bulabilir ve sorunlarımı anlamaya çalışabilirdim. Yağmur yağsa bile, ne olurdu ki? En azından meraklı bakışları uzak tutardı.

Benimle aynı boyda açelya çalılarının arasında kıvrılan taşlı yolda yürüdüm. Tomurcukların oluşmaya başladığını görebiliyor ama renklerini henüz anlayamıyordum.

Büyük olasılıkla aptal fırtına canlarına okuyacak ve zaten açamayacaklardı.

Bir taşa tekme attım.

Afrodit, Shaylin'den beni gözetlemesini istemişti. Bu ihaneti boş veremezdim. Ona anlatınca Stevie Rae ne diyecekti acaba? Sonra aklıma eğer ona bunu anlatırsam, Aurox ve benim kafeteryadaki durumumu da anlatmam gerekeceği geldi. Oysa bunu ne Stevie Rae ne de bir başkasına anlatmak istiyordum.

Durdum. "Ah, kahretsin, kimseye anlatmamak gibi bir seçeneğim yok. Afrodit ve Shaylin'in çenelerini tutmaları imkânsız." Parkın en üst kısmından kayalık, mağaramsı alanlara ve parkın batı tarafının etrafını saran yapay göle inen merdivenlere ulaştım.

Kendimi tepeden aşağı atmayı düşündüm ama yeterince yüksek olmadığı için, beni muhtemelen öldürmeyeceğine karar verdim. Hem kendimi öldürmeyi gerçekten istemiyordum. Afrodit yanımda olsaydı, onu tepeden aşağı itmeyi kesinlikle düşünebilirdim.

Bu düşünce insanı rahatsız edecek kadar tatmin ediciydi.

Merdivenlerden sokak seviyesine indim. Basamakların çimlerle buluştuğu noktaya çok uzak sayılmayacak bir yerde, taş bir bank vardı. Gök bir kez daha gürledi. Oturdum ve kaşlarımı çatarak göğe baktım. Kesinlikle yağmurda kalacaktım. Birazdan. İç geçirerek etrafıma bakındım. Belki yaklaşan yağmur yüzündendi ama Woodland Parkı'nın bu kısmı bana Skye Adası'nı hatırlatıyordu. Beklenmedik bir ev özlemiyle doldum. *Oraya dönmeliyim. Orada mutluydum. Kimse beni gözetlemiyordu. Kimse beni öldürmeye çalışmıyordu. Ve Sgiach'a Kâhin Taşımın derdinin ne olduğunu da sorabilirdim. Stark da benimle gelirdi. Aurox'u her gün görmek zorunda kalmaz ve keşke diye...*

Hayır, bu düşünceleri hemen bir kenara bıraktım. Keşke falan yoktu. Kararımı vermiştim. Kafamı allak bullak eden ve kalbimi zorlayan, Afrodit ve Shaylin'in başıma açtığı bu işti.

Ve İskoçya'ya kaçamazdım. En azından şimdilik. Burada kalmalı, arkadaşlarımla –ve eski arkadaşlarımla– yüzleşmeli ve Gece Evi'nin içine düştüğü bu durumu düzeltmeliydim.

Tanrım, moral bozucuydu. Ve can sıkıcı. Ve yorucu.

Gök bu kez daha yakında gürledi. Kaçmak ya da saklanmak hiçbir şeyi çözmezdi. Okula dönmeliydim. Belki de şansım ya-

ver gider ve Stark duygusal patlamamı uykuda atlatmış olurdu. Ben de yatağa kıvrılır ve günbatımında beni bekleyen felaketlerle yüzleşmeden önce biraz uyurdum.

Taş banktan kalkıp merdivenlere dönerken, iki adam gördüm. Açelya çalılarının arasından çıkıp basamakların başında durmuşlardı. Hırpani görünüşlü, hatta pistiler. Kıyafetleri üstlerine olmuyordu. Biri omzuna, ona anoreksik Noel Baba görüntüsü veren bir naylon torba atmıştı. Beni önce o gördü. Dirseğiyle arkadaşını dürttü ve çürük dişli bir sırıtış eşliğinde, çenesiyle beni işaret etti. Arkadaşı başıyla onayladı ve basamakları inmeye başladılar.

Ah, kahretsin.

Yirmi Birinci Cadde'ye çıkmalıydım. Yapılacak en akıllıca ve güvenli şey buydu. Az kalsın öyle yapacaktım ama sonra kim olduğumu hatırlayıp öfkelendim. İnsanların korkutup zorbalık edeceği çelimsiz bir çocuk değildim ki. Ben eğitimi devam eden bir yüksek rahibeydim. Tanrı aşkına, neredeyse vampirdim! Bir pazar sabahı birilerinin tacizine uğramadan parkta dolaşamaz mıydım?

Kaçmak yerine tekrar banka oturdum. Belki sadece önümden geçer, "Günaydın" derlerdi, o kadar. Belki.

"Hey, genç kız, yanında fazla para var mı?" dedi ilk adam, en alt basamaklara ulaşırlarken.

"Evet, yemek için biraz mangır fena olmazdı," dedi diğeri.

Yürüyüp gideceklerini umarak başımı diğer tarafa çevirmiştim. Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. Dövmelerimi görünce gözleri açıldı.

"Gerçekten? Sizce hangi evrende, ıssız bir parkta tek başına oturan bir kızdan para istemek normaldir?" Konuşurken öfkemin ısındığını hissediyordum.

"Hey," dedi naylon torbalı adam. "Sana ne ki? Sen vampirsin. Seni korkutacak değiliz ya."

Beni tam bir vampir sandıklarını biliyordum. Bunun benden korkmalarına neden olduğunu biliyordum.

Sevinmiştim.

"Ah, demek normal kızları korkutup size para vermeye ikna etmeye alışıksınız." Ne pisliklerdi ama!

İkinci adam omuz silkti. "Bir kız korkmak istemiyorsa, tek başına burada olmamalı."

"Ah, demek hata *kızda*?" Soruyu farazi sormuştum ama çöp torbalı adam bunu anlamadı.

"Evet, kızda!"

"Ama bize para veren kimseyi korkutmayız."

"Gerçi kredi kartı kabul etmiyoruz." Çöp torbalı adam gülerek arkadaşının koluna vurdu.

"Pisliğin tekisin. İkiniz de pisliksiniz. Küçük kızlarla uğraşmak yerine, birer iş edinmeyene dersiniz?"

"Küçük kızlarla uğraşmak daha iyi para getiriyor."

"Ben burada, kimseye bulaşmadan oturuyordum. İkiniz bunu hatırlasanız iyi olur. Bunu siz istediniz." Ayağa kalktım. Bütün vücudumun ısındığını hissettim. Gerçekten kızmıştım. "Bir şey diyeyim mi? Bugün kendinize uğraşacak başka bir kız seçmeliydiniz."

"Hey, biz seninle uğraşmadık ki. Sadece geçiyorduk," dedi ikinci adam. Arkadaşını kolundan yakalayıp çekmeye başladı.

"Gevşe, küçük kız. Ortada verilmiş bir zarar yoksa, sorun da yoktur," dedi çöp adam bana kararmış, kırık dişlerini sergileyen alaycı bir sırıtışla bakarak.

Demek tüyebileceklerini ve kendilerine korkutacak gerçek bir kız, normal bir kız bulabileceklerini sanıyorlardı.

Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissediyordum.

"Hayır, bugün değil!" Öfkemi üstlerine savurdum. Parlak mavi bir ışık topuydu. Top adama hızla çarptı, ayaklarını yerden kesip onları bayırın kenarındaki taş duvara savurdu.

Hızlı hızlı solurken, yaptığım şey konusunda iyi hissediyordum. Başka bir kıza bulaşmadan önce iki kez düşüneceklerdi. Adiler!

Tepemde gök gürledi ve çatallanarak parkın tam ortasına saplanan bir şimşek kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Yumruğumun Kâhin Taşı üzerinde kapandığını işte o zaman fark ettim.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. Bir dakika, az önce ne olmuştu öyle?

Adamlara baktım. Hâlâ oradaydılar, taşlık bayırın gölgesinde yatıyorlardı. Bana bağırıp çağırmıyor, üstlerini başlarını silkeleyerek ayağa kalkmıyor ya da onları korkuttuğum için kaçmaya hazırlanmıyorlardı.

Hareket ettiklerini bile göremiyordum.

Kahretsin! İki adama saldırmak için eski sihri kullanmıştım. Tıpkı Shaylin'i yere serdiğim zamanki gibiydi. Bunu öfkemin yangını dayanılmaz bir hal alınca otomatik olarak yapmıştım. Oysa yanan benim öfkem değildi, Kâhin Taşı ısınmış, içime işlemiş ve duygularımdan beslenerek darbeyi indirmişti.

Taşı bırakıp avcuma baktım. Avuç içime kusursuz bir çember dağlanmıştı.

Sersemlemiş bakışlarımı havaya çevirince üstümde parkın ortasından yükselen dumanı gördüm. Hava elektrik ve ateş kokuyordu. Şimşeğin bir ağaca ya da park binalarından birine isabet etmiş olabileceğini fark ettim. Woodward Parkı yanıyordu.

İtfaiye birazdan gelirdi. Polis de.

İleri doğru hamle yaparken dizlerim titriyor, başım sızlıyordu. Adamlara yaklaştım ve bayırın kenarına yığılmış iki karaltıya baktım. İçlerinden biri inliyor, diğerinin kolu seğiriyordu.

Gökyüzü açıldı ve sicim gibi bir yağmur inmeye başladı. O kadar ince yağıyordu ki ıslaklık su muydu, kan mı yoksa gözyaşlarım mı, ayırt edemiyordum.

Düşünmedim. Sadece koştum.

Pus ve gölgeyi yanıma çağırmama gerek yoktu. Fırtına beni gizliyordu zaten. Yağmurda yanan parktan dışarı koşan yalnız kızı kimse fark etmedi. Özellikle itfaiye ve polis arabaları aksi istikamete akın ederken.

Okul duvarının arka tarafından dolaşıp gizli kapıdan içeri girdim. Nefes nefese ve titreyerek ahıra girene kadar koşmaya devam ettim. Malzeme odasına gidip temiz bir havlu aldım. Havluya sarınıp yan yana sıralanmış bölmelerin arasında Persephone'yi bulana dek ilerledim. Kapıyı kaydırarak açtım ve ılık, karanlık bölmeye girdim. Persephone atların uyuduğu gibi, tek bacağı hafifçe yana bakar şekilde, başı önde, gözkapakları yarı kapalı uyuyordu. Yanına gidip kollarımı boynuna doladım. Gür, yumuşacık yelesine kapanıp hıçkırarak ağlarken neredeyse hiç kıpırdamadı.

Bana ne oluyordu böyle?

Parktaki adamlar pislikti ama bana zarar veremezlerdi. Elbette kızları kendilerine av seçiyor, korkutup paralarını ellerinden alıyorlardı ama benim canımı yakamazlardı da. Arkamı dönüp gidebilir, polise anonim bir telefon açıp tariflerini bildirebilir, parkta takıldıklarını ve kızları korkuttuklarını söyleyebilirdim. Polis onları kovardı.

Oysa ben tepelerine patlamıştım.

Derinlemesine düşünmemiştim bile. Bunu kasten yapmamıştım. Kendiliğinden oluvermişti. Öfkem, Kâhin Taşı aracılığıyla kelimenin tam anlamıyla onlara patlamıştı.

Afrodit'in bana anlatmaya çalıştığı bu muydu? Görüşü, eski sihir ve benim öfkemi kontrol edememem hakkında bir şeyler söylemişti. Onu dinlememiştim bile. Sözünü kesmiş ve bana ihanet ettiğine inanmıştım. Öfkenin beni kontrol etmesine izin vermemiştim.

"Ah, Tanrıçam, büyük hata yaptım. Çok büyük hata yaptım."

Sonra hıçkırıklarım ve gökyüzünde gümbürdeyen fırtınanın arasında bir siren sesi duydum. İtfaiye değildi. Ambulans da. Bu bir polis aracıydı. Ve okulu geçip Woodward Park'a doğru yol almıyordu. Siren sesi gittikçe yaklaşıyordu. Bahçe kapımızdan içeri girip okula geliyor olsa gerekti.

Bir rüyada yürür gibi, kollarımı Persephone'nin boynundan çözdüm. Havluyu bıraktım. Ahırdan çıkıp okulun girişine doğru uzanan yürüyüş yoluna saptım.

Yağmur taneleri beni ıslatmaya devam ediyordu ama aldırmadım bile.

"Z! Demek buradasın! Kahretsin, sıçana dönmüşsün." Stark başının üstüne açtığı büyük bir paltoyla arkamdan koşuyordu.

"Burada olmamalısın," dedim duygusuz bir sesle. "Güneş tepede. Yanacaksın."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Yorgunum ve çok rahat değilim ama bulutlar güneşi büyük ölçüde kapattığı için dışarıda durabilirim. Şey, en azından kısa süreliğine. Z, paltomun altına gir de odamıza dönelim. Sende bir şeyler var biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Başımı salladım. Hayır. Onlara gitmeliyim." Okulun ön tarafına doğru yürümeye devam ettim. Orada ışıkları yanık halde duran iki polis aracı vardı.

"Onlar kim?" diye sordu Stark. Paltosuyla hem beni hem kendisini korumaya çalışıyordu.

"Stark, yatağa dön. Bu olayda bana yardım edemezsin."

"Zoey, sen neden bahsediyorsun? Neler oluyor?"

Elimi ön kapıya koydum. "Geri dön," diye tekrarladım. "Artık beni koruyamazsın."

Korkmuşa benziyordu. Gerçekten korkmuştu.

Kendime herhangi bir şey hissetme izni vermedim. Ona arkamı dönüp kapıyı açtım.

Thanatos oradaydı. Darius da. Afrodit de yanlarındaydı. Bir an onları görünce şaşırdım, sonra ben fırlayıp gidince bir koşu Thanatos'a gitmiş olduğunu anladım. Kendi açısından doğru olanı yapmıştı. Onun yerinde olsam, ben de aynı şeyi yapardım. Kendim gibi düşünsem. Normal Zoey gibi.

Dedektif Marx yanında üniformalı iki polisle oradaydı.

"Z, okul çevresinde Aurox'la yürüyüşünüz bitti mi?" dedi Afrodit yanıma gelerek. "Thanatos'a fırtınada dışarıda olduğun

için çok endişelendiğimi anlatıyordum. Tulsa için hortum uyarısı bile yapıldı."

"Yapma," dedim ona. "Benim için asla yalan söylemeni istemiyorum." Bakışlarımı Darius'a çevirdim. "Hiçbirinizin benim için yalan söylemenizi istemiyorum." Sonra Dedektif Marx'a baktım. "Neden geldiniz?"

"Woodward Park'ta iki adam öldürüldü. Onları doğaüstü olan biri öldürmüş. Hiçbir insanda olmayan güçlere sahip biri. Memurlar ve ben bu yüzden doğrudan buraya geldik." İfadesi ciddi, sesi duygudan yoksundu.

"Ve ben de dedektife okulumuzun kilit altında olduğunu hatırlatıyordum. Belediye Başkanı'nın öldürüldüğü geceden bu yana çaylak ya da vampir, hiç kimsenin okuldan ayrılmadığını," dedi Thanatos.

"Ben kampüsten ayrıldım. Woodland Park'a gittim. O iki adamı bayırın dibindeki taş duvara çarptım. Onları ben öldürdüm." Sesim adamlar kadar, hissettiğim kadar ölü çıkmıştı.

"Zoey! Neden böyle bir şey söylüyorsun!" Stark kolumu tutup beni sarstı. "Kendine gel!"

Ona kalbimi sertleştirerek, duygularımı dondurarak baktım. "Burada kalmalısın. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum. Bunu yaptım. Hak ediyorum." Elinden kurtuldum. Dedektif Marx'a doğru yürürken uzanıp Kâhin Taşı'nın çektim ve onu boynumda tutan gümüş zinciri koparıp Afrodit'e verdim. "Sen ya da Sgiach dışında, kimsenin dokunmasına izin verme. Haklıydın. Uyandı ve kötü."

Sonra Dedektif Marx'a döndüm. "Sizinle gelmeye hazırım."

Dedektif Marx bir bana, bir Thanatos'a baktı. "Onu gözaltına alabilmek için, Yüksek Konsey'le temas kurup bu çaylakla ilgili yasal sorumluluklarını feshetmenizi bekleyeceğim."

"Hayır," dedim. "Bu olay yaşanmadan önce Yüksek Konsey'le bağımı koparmıştım. Yargı yetkilerini kabul etmiyorum. Thanatos'un yargı yetkilerini de kabul etmiyorum. Katil olduğunu itiraf eden herhangi birine nasıl davranıyorsanız, bana da öyle davranın."

Dedektif derin bir iç çekti ve arka cebinden kelepçelerini çıkardı. "Zoey Kızılkuş, Richard Williams ve David Brown cinayetlerinden tutuklusunuz." Soğuk kelepçeleri bileklerimin üstüne kapattı. "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz. Bu hakkınızdan feragat ederseniz, söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Sorgulamanızda avukat bulundurma hakkına sahipsiniz. Bir avukat tutma imkânınız yoksa sizin için bir avukat atanacaktır. Haklarınızı anladınız mı?"

"Evet, avukata ihtiyacım yok. O iki adamı öldürdüğümü itiraf ediyorum. Hapse girmeyi hak ediyorum." Bunu söylerken zihnimde aynı kelimeler yankılanıyordu: *Bunu hak ediyorum. Bunu hak ediyorum.*

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Neferet

Nihayet inden çıkmaya kendini hazır hissettiği zaman, yağmur Neferet'i baştan ayağa yıkayarak onu üzerindeki kan ve pislikten arındırdı. Bölgede müthiş bir kaos hâkimdi. Yağmura rağmen, parkın yukarıda kalan kısmında yangın vardı.

Neferet bunun harika bir karşılama olduğunu düşündü.

Etrafındaki ölüm ve karanlıktan beslendi ve topladığı enerjiyi kendini gizlemek için kullandı.

Koyu kestane saçları yaşayan bir pelerin gibi, bütün kayganlığıyla vücudunu örtüyordu. Neferet'in doymuş, güçle atan sadık sürgünleri onu havalandırdı. Neferet bir fırtına bulutunu görevlendirmiş gibi, parkın içinde bir fırtına ve şimşek, pus ve delilik perdesi altında süzüldü.

Çıplak teninden süzülüp onu arındıran yağmurun dokunuşundan büyük keyif alarak başını arkaya attı. Kollarını kaldırınca Karanlık sürgünleri etrafını sardılar. Soğuk, kötücül dokunuşlarına kahkahalarla güldü.

"Haydi, eve gidelim. Yapacak çok işimiz var." Neferet'e dönüşen fırtına Tulsa'nın üstünden şehir merkezine ve Mayo'da sahiplendiği çatı katı dairesine doğru süzüldü.

"Ah, ama bu kadar çabuk değil," diye mırladı onu kucağında taşıyan Karanlığa. "Akşam yemeğine gitmeli ama değil mi? Fark ettim ki açlıktan ölüyorum."

Karanlık sürgünleri Neferet'in emrini bekleyerek heyecanla titreşti.

Neferet zihniyle uzandı... Ona on yıllarca önce bahşedilen yeteneği yolundan çıkararak... aradı... aradı...

On Beşinci Cadde'den batıya doğru yol alırken arayışı sürüyordu. Boston Caddesi'nde kuzeye çekildiğini hissetti.

"Gerçek kuzey! Ve iyiymiş, çok iyiymiş gibi davranan bütün o harika ruhlar!" Neferet hazla titredi. "Hepsi benim için nasıl da bir araya gelmişler. Bana tapınmayı şimdiden bilir gibiler." Elini sağ tarafa doğru savurdu. "Beni oraya götür!"

Neferet katedrale varınca seçiminin mükemmelliğini doya doya seyretmek için sürgünlere duraksamalarını söyledi. Bina gerçek anlamda muhteşemdi. Yağmurda ışıldıyordu. Ana kulenin yukarı uzanan çıkıntıları dişleri anımsatıyordu. Daha küçük kuleler, kaygan, ıslak ve Neferet'in vereceği zarara hazırlıklı metal yüzeyleriyle yukarı çevrilmiş sivri pençeli ellere benziyordu.

"Beni salın. Bırakın, görünür olayım."

Sihir bulutu dağıldı. Neferet sessizce kaldırıma kondu. "Benimle gelin, sevgililerim," dedi sürgünlerine. "Orucumuz bitti. Hak ettiğim gibi, tıka basa doyalım."

Neferet peşinde bir kraliçenin taç giyme pelerininin uzun kuyruğu gibi süzülen Karanlıkla merdivenden çıktı. Yukarı baktı. Dış

duvardan yağmurla yıkanmış savaş atlarına binmiş altın yaldızlı tanrı heykelleri bakıyordu. Neferet'i karşılar gibiydiler.

Biraz altlarında üç kubbeli girişin üstüne eğilen erkek silüetleri oyulmuştu.

"Benim için," dedi Neferet. "Benim önümde eğiliyorsunuz." Kafasını kaldırdı ve tapınan üç heykel grubunun her birinin altında yazan kelimeleri okudu. "RUHUN MEYVESİ SEVGİ, SEVİNÇ; HUZUR, CEFA, NEZAKET, İYİLİK; SADAKAT, ALÇAKGÖNÜLLÜLÜK, KENDİNİ KONTROLDÜR."

Neferet kahkaha attı. "Düşündüğümden daha kolay olacak."

Çıplak Neferet, üzerinde CEFA yazan kapıyı seçerek kiliseye girdi. İç duvarlar Neferet'e gözyaşlarıyla sulanmış kanı hatırlatan yumuşak pembe bir renge boyanmıştı. Kusursuz bir renk olduğunu düşündü. Sola döndü ve kıvrılan koridoru takip ederek mabedin ana girişine kadar geldi. Kapılar kapalıydı. Neferet, Karanlık sürgünlerine sevecenlikle gülümsedi. "Evet, lütfen açın."

Sürgünler itaat etti.

Neferet büyük, oval odaya girdi. Bir ilahinin son notalarındaydılar ve onlar son kez *amen* derken, Neferet fırsattan istifade, kimse onu görmeden etrafı beğeniyle süzdü. Hoş bir mabetti. Uçuk mor kadife minderlere ve uçuk pembe ile leylak rengi art-deco tarzı vitraylara rağmen, bir kiliseden çok, geçen yüzyılın başında Amerika'da sayıları hızla artan şatafatlı tiyatrolardan birine benzediğini düşündü. Ortadaki sahnede son bulan yuvarlak, sıralı oturma düzeni besbelli tapınmaktan çok drama için yaratılmıştı.

İroniden keyif alan Neferet gülümsedi.

"Pişşt." Papaz, cemaati tekdüze bir duaya başlatırken, odanın arka tarafındaki gölgelerin arasından bir ses yükseldi. "Affedersiniz. Yardıma ihtiyacınız var mı?" Etine dolgun, orta yaşlı bir kadın Neferet'e yaklaştı. Kadın, Neferet'in çıplak bedeninden öylesine büyülenmişti ki dövmelerine bakmamıştı bile.

Neferet ona döndü. "Evet, var." Neferet kadının onu kucaklamasını ister gibi kollarını açtı. Kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona yaklaştı. Neferet darbeyi kör edici bir hızla indirip pençeyi andıran tırnaklarıyla kadının gırtlağını deşti ve kadını öne doğru yığılırken havada yakaladı. Onu işte o zaman kucakladı ama öpmek yerine ağzını boynundaki kesiğe bastırdı. Kadının enerjisinden beslenerek kanını son damlasına kadar emdi.

Cemaatin arka tarafından bir çığlık yükseldi.

İnsanlar ona dönerken, Neferet kafasını kaldırdı. Kadını bırakınca cansız bedeni tatmin edici bir gümbürtüyle yere yığıldı.

Neferet çenesini dikleştirdi, saçlarını arkaya savurdu ve kararlı adımlarla mabedin ön kısmına doğru ilerledi.

"Aman Tanrım! Bu bir vampir!"

"Çıplak!"

"Az önce Bayan Peterson'ı öldürdü."

İnsanlar çığlık atmaya başladı. İçlerinde sıralarından fırlayanlar oldu.

Neferet kollarını kaldırdı. "Kapıları mühürleyin. Ve kendinizi onlara gösterin!"

Yılan kalınlığındaki sürgünler insanların görebileceği bir biçim alırken, Neferet'in etrafındaki gölgeler dalgalandı. Sürgünler kapılara doğru süzülüp onları ağ gibi içeriden mühürlerken, cemaat dehşet içinde bakakaldı.

"Ne istiyorsunuz?" Kırmızı kadife kenarlı siyah bir cübbe içindeki beyaz saçlı adam kürsüden Neferet'e doğru yürüdü.

"Adım Neferet," dedi Neferet içten bir sesle. "Ve siz?"

"Dr. Andrew Mullins, Boston Caddesi Kilisesi'nin papazıyım. Bu saldırının anlamı nedir?"

"Saldırı mı?" Neferet gülümsedi. "Ah, henüz saldırmaya başlamış sayılmam. Bu," kanlı parmaklarını kadının cesedine doğru salladı, "uygun bir iştah açıcı bile değildi."

"Efendimiz ve Kurtarıcımızın bana bahşettiği güçle, bu kutsal yeri başka kimseye zarar vermeden terk etmenizi emrediyorum!"

"Papaz Mullins, öyle görünmesem de sizden biraz yaşlıyım, bu yüzden izin verin seneler içinde öğrendiğim bir şeyi sizinle paylaşayım. *Gerçek* güç, *bahşedilen* gücü her defasında alt eder. Bu yüzden sanırım *gerçek* gücümü kullanacak ve gitmemeyi seçeceğim."

"Pekâlâ, siz gitmiyorsanız, biz gideriz!" dedi Papaz. Neferet'ten geri geri uzaklaşırken, tavuklarını etrafına toplar gibi cemaatine onu izlemelerini işaret etti.

"Korkarım gitmenize izin veremem. Hiçbirinizin." Neferet Papaz'ı işaret etti. "Onu bana getirin!"

Bir erkek kolu kalınlığındaki bir sürgün Neferet'in ayak bileğinden çözülüp hızla Papaz'a yöneldi. Ona ulaşınca beline sımsıkı dolandı. Karanlık feryatlar içindeki Papaz'ı Neferet'e çekti.

"Ah, şu saçma sapan sesi kesin!" Neferet'in işaretiyle daha ince bir sürgün Papaz'ın suratına, ağzının tam üstüne sarılıp sesini kesti.

"Böyle daha iyi değil mi?" Neferet gözlerini paniğe kapılan cemaate çevirdi. "Hepinizin ağzını tıkamamı istemiyorsanız, çığlık atmayı bırakın!"

Boğuk hıçkırıklar dışında, insanlar sessizleşti.

Neferet Papaz'a yaklaştı. "Cübbene bayıldım. Hele kan kırmızı rengi çok hoşuma gitti. Çıkar şunu!"

Adam titreyen ellerle itaat etti. Cübbe yere, ayaklarının dibine düştü.

Neferet başını yana eğip onu süzdü. Papaz cübbenin altına beyaz bir gömlek ve pantolon giymişti. "Cübbenin içinde daha heybetliydin. Şimdiyse bana soyulmuş bir fareyi hatırlatıyorsun." Neferet adamın zihninin içine süzüldü. "Ah, vücuduma bakmamana şaşmamalı. İffet çok can sıkıcı değil mi? Dur da şu sefaletine bir son vereyim." Papaz'ın gırtlağını deşti. Adamın gözleri yuvalarından fırlarken, Neferet sürgünlerine, "Evet, bu sizin olabilir," dedi.

Adam acıyla kıvranırken Karanlık ağzından ve belinden içeri süzülerek bütün kanını emdi.

"Neferet, bunu neden yapıyorsun?"

Neferet'in bakışları Papaz'dan mabedin ön tarafında ayakta duran bir adama çevrildi. Onu tanıyınca gülümsedi.

"Konsey üyesi Meyers, sizi tekrar görmek ne güzel," dedi.

"Mer-merhaba, Neferet," diye kekeledi Meyers. Yanındaki iyi giyimli kadının elini sımsıkı tutuyordu. "Basın konferansı sırasında yanındaydım. Şiddete karşı insanlarla ittifak kurduğunu söylemiştin."

"Yalan söyledim." Adamın dehşet verici ifadesi karşısında, Neferet'in gülümsemesi daha da büyüdü. Yanındaki kadın çığlık-

larını durdurmak için elini ağzına bastırırken hıçkırıyordu. "Siz Bayan Meyers misiniz?"

Kadın titreyerek ve ağlayarak başını salladı.

"Ne kadar zevkli giyinmişsiniz. Armani mi görüyorum?"

Hıçkıran kadın bir kez daha başını salladı.

"Ve sanırım otuz altı beden giyiyorsunuz, değil mi?"

"E-evet. Kıyafetlerimi alın. Bırakın gidelim, lütfen."

"Ah, ne kadar nazik bir rica. Elbiseni çıkarıp bana getir, talebini düşüneyim."

Kocası, "Neferet, lütfen ona..." diyecek oldu.

Neferet adamın zihnine süzüldü ve kalbine durmasını söyledi. Konsey Üyesi Meyers tıkanmış gibi derin bir iç çekerek yere yığıldı.

Karısı çığlık attı.

Neferet iç geçirdi. "Bayan Meyers, günümüzde insanların basit emirlere bile uyamamalarını çok moral bozucu buluyorum. Size de öyle gelmiyor mu?"

"Niyetin hepimizi öldürmek mi?" Neferet'in dikkati hıçkıran kadından, kilisenin koridoruna adım atan orta yaşlı, çekici kadına çevrildi. Kadın çenesini dikleştirmiş, Neferet'e bakarken korktuğuna dair en ufak bir ipucu vermiyordu.

Neferet'in ilgisi uyandı. "Sen de kimsin?"

"Karen Keith. Tulsa'nın bölge komisyonu üyelerinden biriyim. Basın konferansı düzenlediğin ve şehrimize bağlılık yemini ilan ettiğin gün de oradaydım."

"Ah, bir politikacı daha. Ne kadar harika!"

"Soruma cevap vermedin. Niyetin hepimizi öldürmek mi?"

"Bağışla, Karen. Sana Karen diyebilir miyim?"

"Dememeni tercih ederim."

Şaşıran Neferet kaşlarını kaldırdı. "Hoş bir enerjiniz var, Bayan Keith. Ana yemeğim olarak iyi gideceksiniz."

Karanlık sürgünleri kadına doğru süzülmeye başladılar.

Sürgünler etrafına sarılırken, Karen Keith irkilmedi bile. Neferet'in gözlerine baktı ve "Bundan sonra herkes, nasıl bir canavar olduğunu anlayacak," dedi.

"Hayır, Bayan Keith. Herkes nasıl bir *tanrıça* olduğumu anlayacak."

Kadın ölürken çığlık atmadı ama etrafındaki insanlar feryat ederek panikle mühürlü çıkışlara koştular.

"Pekâlâ, sanırım akşam yemeği sohbeti ummak fazla olacak," dedi Neferet. Kollarını kaldırdı. "Armani elbiseye dikkat edin ama hepsini öldürün."

Neferet ve Karanlık hizmetkârları cemaatin üstüne üşüştüler. Mabet bir mezarlığa dönüşene, onlar kana ve çalıntı enerjiye doyana kadar durmadan beslendiler.

Neferet kutsal su leğenlerinden yıkandı ve kurulanmak için Papaz'ın kan kırmızı kenarlı cübbesini kullandı. Sonra Armani'ler içinde, ihtişamlı güçle dolup taşarak Boston Caddesi Kilisesi'nden ayrıldı.

Yağmur durmuştu. Gökyüzü pırıl pırıl bir maviydi. Hava bahar kokuyordu. Neferet dolgun dudağının kenarındaki son kan damlasını sildi. Gülümseyerek ve ışık saçarak Mayo binasını işaret etti.

"Beni eve götürün. Çatı dairemi çok özledim."

Tamamen doyuma ulaşmış sürgünleri coşkuyla yanına gelip onu yavaşça kaldırdılar. Karanlıkla sarmalanan Neferet görün-

mez bir halde, Tulsa göğünde süzülürken aklında birkaç kelime yankılanıyordu... *Bunu hak ettim... bunu hak ettim.*

Kilise girişinin hemen üstündeki altın renkli kireç taşı heykellerden ortadaki titreyip kıpırdandı ve kokuşmuş bir soğuk hava akımı eşliğinde, beyaz boğa ortaya çıktı. Beyaz boğa kilisenin dış duvarından parıldayan toynaklarıyla ayrılırken yer sarsıldı. Boğa, Neferet'in gözden kaybolduğu yöne bakarak homurdandı.

"İşte bu, kalpsizim, beni hayli şaşırttı..."

SON

Şimdilik...